

MEDITAȚIA

CALEA PERFECTĂ

Ființa umană bâjbâie în întuneric. Ea este asemenea unei case în care nu mai strălucește nici cea mai mică flacără, asemenea unei case pierdute în ceață. Ceva s-a stins din interiorul ei. Cu toate acestea, focul se poate aprinde din nou din cenușă.

Ca o corabie aflată în derivă, omul și-a uitat destinația, nu mai știe ce să facă. Totuși, cunoașterea – acum moartă – poate fi reînviată din nou în sufletul său. Nu trebuie să ne lăsăm copleșiți de disperare. Cu cât noaptea este mai profundă, cu atât zorii sunt mai aproape. Lumea va cunoaște o renaștere spirituală, un nou tip de ființă umană se va naște, iar noi suntem martorii durerii acestei veniri la viață. Căci această cunoaștere spirituală nu se va produce decât prin intermediul nostru. Nimeni nu se poate limita la un rol de gură-cască, deoarece trebuie să ne năștem din noi înșine; renașterea trebuie să aibă loc în fiecare din noi. Soarele inimii nu se va ridica decât dacă ne umplem de lumină, această responsabilitate ne revine. Noi suntem cu toții elementele edificiului de mâine, noi suntem razele astrului care se va manifesta. Fiecare bărbat, fiecare femeie este un creator, o creatoare. Însă a vorbi despre viitor înseamnă a greși. Prezentul este cel pe care trebuie să-l reanimăm și propria noastră ființă este cea pe care trebuie să o creăm. Cum să creăm o umanitate dacă noi nu ieșim mai întâi din starea noastră incertă? Individul este baza societății, și prin intermediul lui are loc orice evoluție și orice revoluție.

Iată de ce vă adresez o chemare. Treziți-vă, vă rog. De ce nu îndrăzniți să recunoașteți că viața voastră este sumbră, obscură plictisitoare? Ea nu are nici o savoare, și ea nu poate fi altfel. Orice bucurie este interzisă unei inimi tulburate, neliniștite.

De unde vine acest sentiment de inutilitate și de descurajare, când în realitatea viața voastră este o sursă infinită de plenitudine? Voi sunteți pierduți, dezorientați. A vegeta, a exista fizic fără nimic în plus, nu înseamnă a trăi, ci a aștepta moartea. Cum să ne simțim în largul nostru? Cum să ne bucurăm de faptul de a exista? Repet: este imposibil să scăpați de coșmarul pe care îl luați drept realitate. Calea

este aici, în fața voastră, ea nu a dispărut niciodată. Ea duce de la întuneric la lumină, ea este eternă. Voi sunteți cei care îi întoarceți spatele. Ea se numește dharma, religia autentică. Ea este focul care arde în mijlocul căminului, farul bărcii aflate în mijlocul furtunii. Mahavira, maestrul jainist, a spus că religia adevărată este ancora, destinul, refugiul, singurul port al omului prins în vârtoarea lumii, al bolii și al morții. Tânjiți după o viață debordând de bucurie și de iubire? Aspirați la adevărul care aduce nemurirea? În acest caz, veniți, acceptați invitația mea. Nu este un secret prea mare: ajunge să deschideți ochii. Veți descoperi un univers nebănuț. Deschideți ochii mari! Treziți-vă! Priviți, nimic altceva!

Nimic nu este cu adevărat distrus în om și el nu și-a pierdut în realitate direcția. Dar pentru că refuză să „vadă”, el se crede înconjurat de umbre amenințătoare. Ascunzându-și chipul, el pierde totul și devine un sărăntoc. Dacă ar deschide ochii, s-ar descoperi rege. Credeți că sunteți decăzuți? Vă sfătuiesc să redescoperiți noblețea voastră, să ieșiți din visul vostru urât. Înfrângerea voastră se poate transforma în victorie, căderea voastră în salvare, moartea voastră în viață eternă. Lăsați-mă să vă ajut.

Înainte de orice, acceptați iubirea mea. Este tot ce am să vă ofer în acest loc înconjurat de dealuri liniștite. Doresc să vă împart ceea ce divinul a revărsat în mine. Vreau să vă dau totul. Cu cât pot să vă dau mai mult, cu atât primesc mai mult! Nu este minunat? Adevărata bogăție crește odată cu împărțirea ei. Acea care scade atunci când o răspândim, nu este defel o comoară. Iubirea cheamă iubire și ura ridică ură. Rețineți că trebuie să dați ceea ce doriți să primiți. Nu sperați să obțineți iasomie în schimbul urzicilor voastre.

Văd florile iubirii și ale păcii înflorind în privirile voastre, și sunt extrem de mișcat. Voi sunteți cu toții atât de diferiți și iată că vocea sufletului vă face unul. Corpurile sunt și vor fi separate, dar ceva le transcende și unește ființele umane: iubirea. Fără această unire, nimic nu poate fi spus, nimic nu poate fi auzit. Comunicarea este imposibilă dacă aceasta nu se face în iubire. Nu vă pot vorbi și voi nu mă puteți asculta decât cu această condiție. Inima voastră trebuie să se deschidă. Trebuie să știți că mintea voastră nu înțelege niciodată nimic, numai inima este capabilă de acest lucru. Creierul vostru este obtuz. Tot astfel, numai cuvintele ieșite din inimă au un

sens, un parfum viu. Cele dictate de intelect sunt la fel de insipide ca florile artificiale.

Vă ofer inima mea, lăsați-mă să intru în inima voastră astfel încât întâlnirea și contopirea să aibă loc. Atunci ceea ce depășește cu mult cuvintele va deveni un drum între noi. Multe lucruri de neuzit se fac astfel auzite și tot ceea ce este scris printre rânduri poate fi perceput în acest fel. Cuvintele sunt din păcate insuficiente, dar dacă ascultați în tăcere, cu mintea liniștită, ele vă vor vorbi cu multă forță. Aceasta înseamnă a asculta cu inima.

De obicei, voi vă prefaceți că ascultați în timp ce creierul vostru este într-un continuu monolog. Altfel spus, voi nu ascultați absolut deloc. Pentru a fi receptivă, mintea voastră trebuie să fie perfect tăcută și atentă. Total deschisă și nimic altceva. Atunci veți înțelege, veți avea revelația luminoasă care vă va transforma. Fără aceasta veți rămâne distrași și veți monologa. Tensiunile minții voastre vor continua să vă preocupe și nimic nu vă va putea fi transmis. Voi credeți că vedeți, și de fapt nu vedeți. Pretindeți că auziți, și de fapt nu auziți nimic. Christos a spus: „Cei care au ochi de văzut, să vadă. Cei care au urechi de auzit, să audă.” Era oare înconjurat de orbi și de surzi? Bineînțeles că nu. Prin aceste cuvinte, maestrul din Galileea sublinia insuficiența ochilor și urechilor trupești. Fără tăcere interioară, fără conștiință pură și vigilentă, omul suferă de cea mai gravă dintre boli, de orbirea și surzenia spirituală. Spiritul său este închis, nimic nu îi poate fi dăruit, el nu poate primi nimic.

Vă cer să petreceți aceste zile de disciplină spirituală (sadhana) într-o stare de profundă receptivitate. Arta „ascultării corecte” va deveni un fidel însoțitor al tuturor momentelor. Ea vă va elibera de nenumărate preocupări care risipesc zilele și nopțile voastre. Ea vă va deschide drumul spre universul misterios în care vă scăldați și vă va permite să zăriți lumina eternă a conștiinței. Aceea de care vă separă neliniștea voastră mentală.

Vederea corectă și ascultarea corectă nu sunt particularități rezervate acestei „tabere de meditație”. Ele reprezintă condițiile oricărei vieți corecte. Realitatea sau „Dumnezeu”, dacă preferați acest termen, se va reflecta în voi atunci când mintea voastră va redeveni o oglindă fără pete, liniștită ca un lac nemișcat.

Simt tăcerea și pacea coborând asupra acestei adunări. Iată-vă pregătiți să primiți adevărul care a tulburat sufletul meu. Inima voastră însetată și liniștita frumusețe a naturii care ne înconjoară mă umplu de speranță. Voi putea vorbi. Pentru că nu totdeauna este posibil. Mi se întâmplă deseori să fiu nevoit să tac, deoarece în fața mea nu găsesc decât minți arogante. Nici soarele cel mai strălucitor nu poate intra într-o locuință în care ușile sunt ferecate iar ferestrele acoperite. Voi ați depus armele, este un început foarte bun.

Vom începe să lucrăm de mâine dimineață. Înainte de aceasta trebuie să vă dau câteva indicații. Dacă doriți să începeți o sadhana și aspirați la adevăr, puneți-vă în starea de spirit a grădinarului care pregătește cu grijă solul pentru plantarea semințelor. Rețineți bine următoarele aspecte.

În primul rând: trăiți în prezent. Rezistați obiceiului de a vă gândi la trecut sau la viitor. În cazul în care cedați, unica trăire care este importantă se va risipi și va trece fără să vă fi adus nimic. Trecutul nu există, el este doar un efect al memoriei voastre. Viitorul este la fel de inconsistent, el este doar imaginație. Numai prezentul este real, viu. Adevărul nu poate fi cunoscut decât în clipă. Ca urmare, în timpul zilelor care vor urma, nu vă complăceți nici în amintiri, nici în proiecții. Admiteți odată pentru totdeauna că trecutul și viitorul sunt simple iluzii. Nimic nu este adevărat în afară de clipa pe care sunteți pe cale să o cunoașteți. Trăiți-o în mod complet, fără nici o reținere.

În această seară, înainte de culcare, aruncați mantia lucrurilor trecute, lăsați-le să moară și adormiți ușori, inocenți. Când vă veți trezi mâine dimineață, veți putea fi reînnoiți în întregime. Bărbatul sau femeia care s-au culcat cu o seară înainte nu trebuie să se mai trezească; lăsați-i să se odihnească pentru totdeauna. Fiți de acum pentru totdeauna tineri, noi, virgini.

Pentru a nu relua obișnuitul rumegat al minții voastre despre ceea ce nu mai există sau despre ceea ce nu este încă decât virtual, trebuie să fiți extrem de atenți douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Este suficient să fiți atenți. Dacă vă observați mintea, aceasta va rămâne liniștită. Privirea clară și neutră, conștiința ascuțită și fermă vor distruge obișnuințele voastre cerebrale.

În al doilea rând: fiți naturali. Sub efectul condiționărilor familiale și sociale, comportamentul vostru a devenit o panoplie de

măști. În toate circumstanțele vă îmbrăcați cu o mantie de ipocrizie, ființa voastră reală v-a devenit încetul cu încetul, străină.

Lepădați măștile, nu ne aflăm aici pentru a interpreta o piesă de teatru, ci pentru a afla cine suntem cu adevărat. Asemenea actorului sau actriței care ies din scenă, demachiați-vă, scoateți-vă masca pentru câteva zile, aruncați toate aceste lucruri. Lăsați să țâșnească în mod spontan ceea ce există în mod fundamental în voi. Calea, sadhana se va dezvolta pe măsură ce modul vostru de viață devine simplu și natural. În aceste momente propice, dați-vă seama că voi nu aveți nici o calitate, nici o profesie, nici un statut. Eliberați-vă de toate definițiile sociale care v-au fost lipite pe spate și care v-au rigidizat. Voi sunteți ceea ce sunteți, pur și simplu. O ființă umană obișnuită, fără nume, fără familie, fără prerogative, fără măreție sau josiție deosebită. Învățați să trăiți ca un bărbat sau ca o femeie oarecare, căci în realitate sunteți așa cum sunteți.

În al treilea rând: în timpul acestei perioade de meditație, rămâneți detașați. Nașterea voastră este un eveniment solitar. În general ființa umană se teme de izolare. Dacă nu este înconjurată de alte ființe, se refugiază în mulțimea adăpostită în mintea sa. Feriți-vă de toate acestea. Nu permiteți nici unui lucru sau unei persoane să se încrusteze în voi. În exterior, de asemenea, fiți singuri în timpul acestor câteva zile. Refuzați orice contact. În vârtejul relațiilor voastre zilnice, voi vă simțiți pierduți. Prietenii voștri, dușmanii voștri, tatăl, soția, copiii voștri sunt ca o hoardă care vă calcă în picioare propria identitate, nelăsându-vă nici o șansă să cunoașteți ceea ce sunteți în realitate.

Ați încercat vreodată să cunoașteți cine sunteți în afara acestei rețele care vă leagă de alții? Vi s-a întâmplat vreodată să desfaceți nodurile și să vă descoperiți foarte diferiți de rolul pe care îl jucați în scenariul colectiv? Izolându-vă, veți afla că de fapt nu sunteți nici fiu, nici tată, nici mamă, nici soț sau soție, după cum nu sunteți nici prietenul sau dușmanul nu știu cui. Ceea ce rămâne în acest caz este ființa voastră reală. Ceea ce rămâne este Sinele vostru. Fiți *Acela*, într-o singură stare desăvârșită. Dacă puneți în practică aceste trei sfaturi, veți obține starea de spirit indispensabilă pentru sadhana și pentru realizarea păcii, a adevărului. Corelat cu cele trei sfaturi de mai sus, doresc să vă explic două tehnici de meditație ce vor fi aplicate diferit.

Prima este potrivită pentru a fi aplicată dimineța. Așezați-vă cu coloana vertebrală și ceafa în poziție perfect verticală, cu ochii închiși. Gura trebuie să fie închisă, iar limba lipită de cerul gurii. Respirați lent, profund. Concentrați-vă asupra ombilicului. Fiți atenți la ușorul tremur pe care respirația abdominală îl va provoca în regiunea ombilicală. Este tot ce aveți de făcut. Acest fapt liniștește mintea, domolește gândurile. Plecând de la această stare de calm, puteți merge mai departe în voi înșivă.

Cealaltă meditație se practică seara. Întindeți-vă pe podea. Închideți ochii și lăsați-vă cuprinși de relaxare. Spuneți-vă timp de două minute că respirația voastră devine lentă și regulată. Ea se va supune. Apoi spuneți-vă că mișcarea gândurilor voastre devine mai lentă, că se oprește. Această autosugestie va provoca o relaxare totală a organismului vostru. Când mintea voastră va fi perfect calmă, deveniți martorul atent al ființei voastre lăuntrice, observați totul cu o conștiință vigilentă. Această „privire” neutră și tăcută vă va revela pe voi, vouă înșivă.

Meditați astfel dimineța și seara, însă nu vă atașați prea mult de aceste tehnici, acestea nu sunt decât stratageme. Ele vă vor ajuta să vă liniștiți mintea, însă va trebui să le abandonați într-o bună zi, la fel cum părăsim scara pe care am urcat. Meditația este împlinită atunci când nu mai ai nevoie de ea. Acest stadiu este acela de *samadhi*, stadiul conștiinței totale. A venit noaptea, cerul este plin de stele. Plantele și animalele s-au culcat. Vom face și noi la fel. Somnul profund, fără vise ne duce la porțile paradisului. Este starea de *samadhi* spontan, inconștient, pe care natura l-a prevăzut pentru noi. Meditația vă poate aduce aceeași beatitudine, însă de această dată conștient. Diferența este enormă. În starea de *samadhi* inconștient, sunteți adormiți. În starea de *samadhi* conștient, sunteți complet treji. Să mergem la culcare sperând că vom obține plenitudinea. Speranța însoțită de o hotărâre fermă și de eforturi conștiente este întotdeauna realizată.

Fie ca divinul să vegheze în voi.

CINE SUNT EU?

Sunt încântat să vă regăsesc. Iată-ne adunați pentru a merge spre divin, pentru a cunoaște adevărul, într-un cuvânt pentru a descoperi ceea ce suntem. Vă pun o întrebare: lucrul pe care îl căutați, este oare separat de voi? Puteți să plecați în căutarea a ceea ce se găsește altundeva, dar acest lucru este oare posibil atunci când e vorba de identitatea voastră profundă? Nicidecum, pentru că acela care caută și acela care este căutat sunt una și aceeași ființă. Puteți scotoci întregul univers fără să vă găsiți nicicând pe voi înșivă. Vă veți îndepărta tot mai mult de scopul vostru. Dacă doriți obiecte materiale, trebuie să vă adresați la ceea ce vă înconjoară, însă dacă doriți să știți ceea ce sunteți, trebuie să fiți calmi, imperturbabili și să renunțați la orice căutare. Ființa voastră reală nu se va revela decât în calmul total, în vidul perfect al spiritului.

Nu uitați că orice explorare implică un stimulent, o tensiune și că ea este transformată de interes. Dorința egocentrică arată că vreți să deveniți „cineva” sau să cucerii ceva. Sufletul este inaccesibil acestor demersuri pasionale. Cum să-l capturăm? El este aici dintotdeauna. El este ceea ce voi sunteți, el este „eul” vostru profund, *Sinele* oricărui bărbat sau al oricărei femei. Dorința și sufletul sunt orientate în direcții diametral opuse. Faptul de a vă cunoaște identitatea divină este cu puțință, însă nu faceți din aceasta un obiect al dorinței. Orice dorință este profană și „crează” lumea. Spiritualitatea înseamnă absența dorinței. Faptul că fugiți după bani, după sfințenie, după putere sau după Grădina Edenului, după plăcerile trupului sau după eliberarea finală, este același lucru. Voința de a poseda, în mod invariabil, ignoranța și sclavie.

Nu vă cer să aspirați la divin, ci să observați corect natura dorinței, deoarece cunoașterea eliberează. Privind cu luciditate ce este pasiunea, veți vedea caracterul ei dureros și ucigător. Cine s-ar expune așadar în mod deliberat la ceea ce îl face să sufere? Atunci când emoțiile și ambițiile nu ne mai tulbură, o mare pace ne invadează, și putem face experiența a ceea ce suntem în realitate. Sufletul vorbește atunci când patima tace. Insist să nu tânjiți după absolut, ci să înțelegeți ce este dorința pentru a scăpa de ea. Atman, sufletul, va apare în mod spontan.

Ce este religia? Religia, dharma, nu are nici o legătură cu gândirea, cu intelectul. Religia este „non-mental”, este o „ne-făptuire”. A reflecta este o ocupație filozofică care generează rezultate, concluzii, însă niciodată o satisfacție durabilă. Dharma este mulțumire. Logica este procesul de elaborare a gândurilor. Beatitudinea sau *samadhi* vă face să ajungeți la bucuria și la pacea adevărată. Ea este fructul vidului – shunya – și al conștiinței – chitanya – . Trebuie ca mintea să fie în același timp golită de gânduri și extrem de vigilentă pentru ca adevărul să se manifeste. Viața este atunci total transfigurată.

Starea de samadhi se atinge prin meditație. Totuși, nu confundați meditația despre care vorbesc eu cu ceea ce acest termen desemnează în limbajul curent. A gândi, fie că vă gândiți la Dumnezeu, fie că vă gândiți la altceva, nu înseamnă a medita. În realitate, gândurile nu vă aparțin, ele nu sunt „voi”. Ele sunt, toate, produse de ceva ce nu este Sinele, eul vostru profund, esența voastră divină. Ele traduc o interacțiune între voi și lumea materială. A te gândi la sine este imposibil, deoarece orice reflecție introduce o dualitate, o fragmentare a realității în obiecte observate și observator. Pentru a ajunge să experimentați realul nedivizat, pentru a fi conștienți de ceea ce sunteți în mod etern, există un mijloc: meditația.

Observați deci cu claritate în ce măsură gândirea și meditația sunt opuse. Una se îndreaptă spre ceea ce este exterior și străin celui ce gândește. Cealaltă se îndreaptă spre interior. Rațiunea este o unealtă bună pentru a percepe tot ceea ce este „altceva” decât voi înșivă. Meditația este calea cunoașterii de sine. Confuzia dintre aceste două noțiuni este frecventă. Țin să vă atrag atenția, deoarece este o eroare foarte gravă. Meditația este starea de ne-făptuire, starea de „a fi” și nu starea de „a face”, repausul luminos în echilibru inalterabil care constituie inima ființei voastre.

Acționând (și a gândi este tot o acțiune), voi intrați în contact cu lumea fenomenelor iluzorii, muritoare, lumea non-Eului. În non-acțiune, vă reîntoarceți la centru vostru, la adevăratul vostru Eu. Voi nu vă cunoașteți esența proprie, pentru că sunteți în permanență ocupați, agitați. Nici măcar nu o mai presimțiți, și această amnezie generează și întreține teama voastră. Corpul reclamă o relaxare pe care și-o procură dormind, însă mentalul vostru nu abdică niciodată.

În starea de veghe, gândiți; în somn, visați. Sunteți abrutizați și ați uitat cu desăvârșire ceea ce sunteți. Este de necrezut, însă aceasta este realitatea. V-ați rătăcit nu în mulțimea oamenilor și a lucrurilor, ci în roțile intelectului vostru. Ați pierdut contactul cu pământul.

Meditația vă va salva de acest defect, de singurul infern care poate exista. Rețineți faptul că ea este ne-făptuire, non-acțiune, non-mental sau altfel spus, pace totală și vid al minții. Faptul că mă străduiesc să vă învăț non-acțiunea, poate părea straniu. A vă invita să practicați absența acțiunii este, de fapt, ciudat. Cuvintele sunt nepotrivite, ele sunt concepute pentru a exprima acțiunea și nimic altceva, nici un limbaj nu poate să reflecte sufletul. Poate oare instrumentul zgomotului mental să descrie bucuria inefabilă, tăcerea divină?

Cu toate că termenul „meditație” sugerează un fel de inițiativă, meditația nu are nimic în comun cu acțiunea. Ar fi greșit să spun că am „practicat” meditația; corect ar fi să spun că am fost „în” meditație. Este la fel ca iubirea. Ea nu poate fi provocată, însă pot spune că sunt îndrăgostit. Este vorba de un fel de a i și nu de o acțiune. Prin urmare, noi nu vom „face” ceva specific. Vom încerca să atingem shunya, vidul, starea în care omul există în sine, purificat de fumul și zgura acțiunilor, starea în care nu mai rămâne decât flacăra pură a ființei, în care orice urmă a „eului” s-a șters pentru a ceda întregul spațiu *existenței*. În acest stadiu noi nu mai vedem lumea, ci percepem adevărul. Zidurile care ne separă de noi înșine se prăbușesc, haosul mental ia sfârșit, gândurile încetează să ne paraziteze mintea și înțelepciunea se poate manifesta. Noi nu mai reflectăm, noi cunoaștem. Sunt zorii viziunii, ai realizării.

Însă termenii „viziune” și „realizare”, nu sunt tocmai exacti, deoarece în acest vid, în această prospețime a sufletului, nu mai există o ruptură între cel care cunoaște și cel care este cunoscut, nu mai există diferență între subiect și obiect. Ceea ce există în acest caz este „cunoaștere” și nimic altceva. Nici un limbaj nu poate exprima acest lucru. Când sunt întrebat despre shunya (vidul), păstrez tăcerea, pentru că nici un răspuns, în afara tăcerii, nu poate avea un sens.

Puteți să împliniți un act sau să vă abțineți, după cum doriți, însă activitatea voastră nu este esența voastră. Firea voastră este non-acțiunea, nici acțiune nici refuz al acțiunii. Dimpotrivă, a înțelege și a vedea fac parte din realitatea voastră, nu aveți nevoie să acționați

pentru aceasta. Aceasta este întotdeauna prezentă. Putem spune că tot ceea ce este constant și continuu este adevărat. Natura nu este o invenție umană, ea este fundamentul nostru, este ființa noastră. Noi nu o mai elaborăm, este o coeziune esențială. Ceea ce noi numim dharma sau religie este firea noastră și aceasta este existența pură.

Noi pierdem din vedere propria noastră realitate din cauza vârtejurilor provocate de forfota activităților noastre. Acestea ne tulbură conștiința asemenea valului care deformează suprafața oceanului sau a norilor care ascund soarele. Mișcările superficiale disimulează ceea ce există în profunzime. Ceea ce este neînsemnat ascunde ceea ce este puternic, vălul de pe ochi face muntele invizibil. Nu este acest lucru de necrezut? În același timp, oceanul nu este tulburat de efervescenta suprafeței. El este sufletul valurilor și este prezent în ele. Cei care știu văd acest lucru și nici un dute-vino aparent nu-i poate înșela.

Lăsați-vă purtați spre acest ocean, departe de tumultul iluzoriu. Abandonați-vă profunzimilor firii voastre unde nu se mai pune problema de a deveni indiferent ce, ci doar de a fi ceea ce sunteți. Acest univers de cunoaștere absolută și stabilă nu s-a sfârșit niciodată, numai că noi l-am uitat pur și simplu. Ne-am întors fața către ceea ce este efemer, către lucrurile exterioare. Ceea ce noi percepem este lumea. Instanța care percepe nu este lumea, ci Sinele, *Acela*, Eul real. Privirea care se îndreaptă spre un obiect, adică spre un fenomen oarecare perceput în voi sau în afara voastră, este un gând. Viziunea lipsită de un obiect, îndreptată spre cel care vede, este mediația. Înțelegeți bine ce vreau să spun.

Conștiința este prezentă atât în reflecție cât și în meditație. În primul caz percepția este „obiectivă”, în al doilea este „subiectivă”. Fie că gândiți, fie că meditați, fie că acționați sau rămâneți immobili, elementul constant este faptul de a vedea, conștiința. În starea de veghe, voi percepeți lumea. În somn, deveniți conștienți de visurile voastre. În samadhi, descoperiți ființa voastră. În aceste trei condiții, conștiința este invariabil prezentă. Faptul de „a vedea” este constant, este permanent. Este felul vostru de a fi. Conștiința este întotdeauna prezentă, chiar și atunci când sunteți leșinați. Când vă veniți în fire, spuneți: „Nu îmi aduc aminte de nimic”. Să nu credeți că acest lucru înseamnă ignoranță. A ști că nu mai ști înseamnă încă a ști. În cazul în care conștiința ar fi dispărut cu adevărat, nu ați putut ști niciodată

faptul că în trăirea voastră ar fi intervenit o ruptură. Perioada care s-a scurs în timpul leșinului vostru nu ar fi existat absolut deloc pentru voi. Nu ați fi avut nici cea mai mică experiență, nu ați fi lăsat nici cea mai mică urmă în memoria voastră. Voi însă știți că ieșiți dintr-un episod de inconștiență. Aceasta înseamnă de asemenea a cunoaște și a vedea. Memoria voastră nu a înregistrat nici un eveniment intern sau extern, însă conștiința voastră a „văzut” această întrerupere. Experiența acestei rupturi, a acestei falii în înregistrarea evenimentelor, este apoi memorată la rândul ei. La fel se întâmplă în timpul stării de somn profund fără vise. Viziunea lucrează. Dimineața, deschizând ochii, sunteți capabili să spuneți că ați dormit foarte bine, fără să visați. Conștiința voastră a observat situația.

Scenele se succed, contextul se modifică, conținutul conștiinței se schimbă, însă instanța care „vede” rămâne identică. Totul este proces, schimbare permanentă, în afară de conștiință. Viziunea și numai ea este omniprezentă. Cel care vede este martorul impasibil și etern al tuturor metamorfozelor. Cunoscându-l, cunoașteți identitatea voastră reală. Tot restul vă este străin, este separat de voi. În afara martorului, totul este samsara, lumea formelor trecătoare.

Cel care vede nu este atins sau cunoscut nici prin acțiune, nici prin ritualuri, nici prin cult, nici prin tehnici speciale cum ar fi recitarea de litanii (mantra). Căci martorul percepe de asemenea toate acestea. El rămâne diferit, separat. Ceea ce poate fi perceput sau făcut este întotdeauna detașat de martor. Acesta nu este descoperit prin acțiune, ci prin ne-făptuire. El nu este revelat prin efort, ci prin calm. El devine accesibil atunci când orice mișcare încetează, când nu mai există nici un obiect, când numai conștiința există. Când voi vedeți fără să fie ceva de văzut, când știți fără să fie ceva specific de cunoscut, când conștiința nu mai are cunoscut, voi îl cunoașteți pe cel care cunoaște totul. Ștergerea formelor destramă într-un anumit fel țesăturile care înconjurau martorul. Cunoașterea, eliberată de orice obiect, devine conștientă de ea însăși. Domolirea valurilor lasă să apară oceanul Cerul albastru se înfățișează privirilor noastre atunci când norii au plecat departe.

Oceanul și cerul se găsesc în voi, calea de acces de asemenea. Ea este deschisă și voi știți cu toții cum să o parcurgeți. Dar voi sunteți obișnuiți să mergeți doar într-o singură direcție. Însă drumul merge întotdeauna în două direcții, în două sensuri. Puteți să vă

întoarceți, să ajungeți din nou la punctul vostru de plecare. Calea este aceeași. Nu însă și destinația.

Drumul care duce spre samsara poate să vă ducă spre ființa voastră reală dacă faceți cale îtoarsă. Ceea ce se găsea în fața voastră, se va găsi atunci în urmă și veți vedea universul căruia îi întoarceți spatele. Întoarceți-vă, nu vi se cere nimic altceva.

Către ce este orientată atenția voastră în această clipă? Observați-vă cu atenție. Veți constata că „privirea” voastră tinde spre exterior. Gândurile voastre se învârtesc fără încetare în jurul lucrurilor din lume. Chiar dacă închideți ochii, acest fapt nu vă va elibera. Formele și imaginile sunt imprimare în mintea voastră și vă obsedează chiar și atunci când dormiți. Gândurile voastre reproduc obiectele, ele sunt ecoul lor. Cu toate că pare interioară, lumea gândurilor este la rândul ei exterioară, deoarece „eul” sau falsa voastră identitate este un fel de corp străin în voi. Martorul percepe „egoul” în același fel în care percepe alte „obiecte”. Numai cel care percepe este interior.

Încercați să înțelegeți că invazia *obiectelor* nu este un obstacol în cunoașterea de sine. Barajul este constituit de *gândurile* voastre. Oare un obiect poate să aibă suflet?. Nu, el nu poate absorbi decât un alt obiect. Sufletul este înconjurat de idei. Energia voastră, farul conștiinței voastre se disipează, se refractă în gânduri. Reflecțiile și numai ele vă fac prizonieri și vă îndepărtează de Sine, de *Acela*, de condiția voastră originară.

Scopul urmărit este acela de a regăsi starea de vacuitate, puritatea voastră naturală: acesta este un eveniment revoluționar! Cum putem oare să-l realizăm? Să examinăm mai întâi geneza gândurilor. Veți învăța astfel să le opriți de la bun început.

Mulți căutători spirituali se luptă cu gândurile lor înainte de a le cunoaște proveniența. Mintea nu va putea fi controlată niciodată în acest mod. Singurul rezultat posibil este nebunia. Faptul de a suprima ideile este exclus deoarece ele se refac în mod constant. Ele seamănă cu balaurul mitologic, cu hidra din Lerna. Acest monstru avea șapte capete care creșteau la loc îndată ce erau tăiate.

Eu nu vă cer să vă combateți gândurile, deoarece ele dispar singure în fiecare clipă. Ele nu durează niciodată prea mult. Dimpotrivă, înlănțuirea lor, ideația, continuă fără încetare. Gândul care abia s-a stins este înlocuit este înlocuit de un altul. Acest proces

este extrem de rapid, și el reprezintă nodul problemei. Drama nu provine din moartea unui gând, ci din reapariția sa imediată. Nu încercați să vă opuneți ideilor voastre, încercați să înțelegeți mecanismul care le debitează, acesta este cel care trebuie ținut sub control.

Acest fapt va fi simplu dacă înțelegeți cu adevărat despre ce este vorba. Și rețineți că faptul de a vă opune formațiunilor mentale este fără ieșire, mintea va continua inexorabil să vă tortureze. Veți fi învinși, voi sunteți aceia care veți fi distruși.

Repet: gândurile nu sunt dușmani, demonul este cel care le generează și le revarsă fără încetare. Impunându-vă un fel de reglare a nașterii lor, le veți putea vâna imediat ce scot capul fără a fi invitate. Dacă nu urcați până la sursă, curentul ideilor vă va subjuga fără milă, oricare ar fi eforturile voastre.

În consecință, nu vă ocupați de formulările voastre mentale. Împiedicați mintea voastră să le producă. Cunoașteți faptul că intelectul este instabil. Astfel spus, ideea abia născută trece și dispare. Interzicându-i să vă deranjeze, veți scăpa și de violența pe care o implică distrugerea ei.

De unde provine o idee? Concepția și nașterea ei rezultă din reacția voastră la ceea ce nu este noi înșine. Întreaga responsabilitate a ideții ne revine, deoarece noi ripostăm mașinal și mental la evenimentele și la lucrurile din lumea exterioară. Să luăm un exemplu. Privesc o floare. A privi nu înseamnă a gândi. În cazul în care continui să o privesc, fără nimic altceva, mintea va rămâne pură. Dar dacă reacționez spunând: „Ce floare frumoasă!”, un gând se interpune între mine și floare. Dimpotrivă, dacă vibrez și răspund fără să „reacționez”, dacă mă pierd în contemplare, trăiesc frumusețea florii și mă bucur de ea păstrând un spirit imaculat, vid. Dar vai” Noi suntem incapabili să trăim fără să conceptualizăm. Procesul care constă în a închide o experiență vie în simboluri, în cuvinte, este sursa gândurilor.

Această reacție devenită mecanică, acest obicei de a reduce o trăire în cuvinte, sufocă realul și ucide fuziunea, viziunea, sub o avalanșă de interpretări. Realul este eliminat, minunea este refulată, nu ne mai rămân decât cuvinte, epave aflate în derivă în mintea noastră. Gândurile noastre nu sunt decât fraze și acestea au o viață scurtă. Pentru a simplifica, noi transpunem imediat orice nouă

experiență în gânduri, în cuvinte, de-a lungul întregii noastre vieți. Sub acest potop de cuvinte, în acest vacarm mental, noi pierdem conștiința propriei noastre realități. Cum să renunțăm la acest drog, la această manie de a scleroza viața datorită aportului mărit de cuvinte? Trebuie să controlăm geneza gândurilor. Fiți atenți, încercați să înțelegeți, vă rog.

Vă privesc. Ce s-ar întâmpla dacă aș continua să vă contemplu fără a transpune ceva în cuvinte? Acest lucru depășește tot ceea ce vă puteți imagina mai extraordinar la nivelul vostru de conștiință. Mutația este de nedescris, în sensul profund al termenului: ea se blochează imediat ce îi atribuiți o etichetă, imediat ce încercați să o „gândiți”. Când vă privesc fără cuvinte, deci fără cea mai mică reflecție relativ la ceea ce tocmai sunt pe cale să trăiesc, constat că o grație divină, inefabilă se revarsă asupra mea și că acest vid imaculat se propagă în toate direcțiile. Atunci când cuvântul încearcă să o limiteze și să o desfigureze, conștiința își schimbă orientarea și disting încetul cu încetul, în plus față de bărbații și femeile care sunteți, lumina care este sursa noastră, a tuturor. Este ca și cum m-aș trezi dintr-un vis, ca și cum spiritul meu s-ar desfășura într-o claritate și o pace infinită.

Aș vrea ca voi să faceți experiența acestei „atenți corecte”. Feriți-vă de ideatie, nu formulați nici un comentariu. Nu vă descurajați, este întru totul posibil să ne lipsim de limbaj, recurgerea la cuvinte nu este, la urma urmei, decât un obicei. Nou născutul contemplă lumea și îi răspunde fără intermediul cuvântului și al gândului. El dispune de o viziune pură și directă. Mai târziu, copilul folosește din ce în ce mai mult modalitatea verbală deoarece aceasta este utilă și eficientă în contactele sale cu viața și lumea exterioară. Însă ceea ce este convenabil pe acest plan reprezintă o frână absolută în cunoașterea de sine. Iată de ce trebuie să găsiți cu toții privirea inocentă a copilului, viziunea pură care vă va arăta ceea ce sunteți în realitate. Cuvintele și gândurile v-au ajutat să descoperiți lumea. Vidul, puritatea spiritului vă vor deschide poarta Sinelui, a *Aceluia*, a esenței voastre, a identității voastre reale. Iată ceea ce vă cer.

Așezați-vă liniștiți, corpul relaxat, coloana vertebrală dreaptă. Nu faceți nici un fel de mișcare. Respirați calm, fără cea mai mică tensiune. Urmăriți-vă în tăcere respirația și ascultați calmi sunetele care vin din exterior fără a reacționa, adică fără replică mentală, fără

a vă opri la nimic. Fiți martor, nimic mai mult, lăsați-vă să alunecați într-o stare de conștiință lipsită de cuvinte. Țineți-vă la distanță de evenimente, captați totul însă de departe. Nu vă concentrați deloc. Orice se întâmplă, nu vă implicați, rămâneți calmi. Închideți ochii și, cu o atenție fermă și blândă, ascultați în tăcere ciripitul păsărilor, foșnetul copacilor, plânsul unui copil, murmurul unui jet de apă, Ascultați, nimic mai mult.

Veți percepe mai întâi forța plămânilor voștri și pulsația inimii voastre. Apoi, o liniște aparte vă va inunda. Veți constata că în ciuda zgomotelor înconjurătoare, în voi va domni liniștea. Veți ajunge la o pace neașteptată. Apoi vă veți da seama de o completă rarefiere a gândurilor, vă veți apropia de starea de conștiință pură. În această sferă goală de forme, atenția voastră se va îndrepta spre locul real al originii voastre, spre adevăratul vostru cămin. Veți părăsi periferia și vă veți întoarce acasă, în voi.

Privirea voastră, părăsind suprafața, vă va revela progresiv tabernacolul în care se găsește identitatea voastră profundă. Continuați pur și simplu să vă observați gândurile, respirația, mișcările abdomenului. Nu reacționați. Veți obține un rezultat ce nu va fi o invenție mentală, ceva ce nu v-ați imaginat absolut deloc. Aceasta va fi ființa voastră, existența voastră. Aceasta este coeziunea care ne animă și ne susține pe toți. Ea se revelează de la sine și atunci realitatea noastră iese în sfârșit la lumina zilei. Va fi o surpriză tulburătoare.

Iată o poveste. Un sadhu, un călugăr, se găsea într-una din zile pe coasta unui deal. Era dimineața devreme, și soarele începuse să se ridice. Un mic grup aflat la plimbare văzu omul singuratic stând în picioare, acolo sus. Unul din ei sugeră: „Dacă scrutează împrejurimile, înseamnă că a pierdut o vacă”. „Nu, obiectă un altul, nu are aerul să caute ceva. S-ar spune mai degrabă că așteaptă pe cineva, un prieten care a urcat coasta mai încet decât el”. Un al treilea spuse: „Nu caută nimic și nu așteaptă pe nimeni. Este cufundat în contemplarea divinului”. Întrucât nu ajunseseră să se pună de acord, cei din grup se apropiară de sadhu. „Ai pierdut o vacă?”, întrebă primul. „Nu”, răspunse călugărul. „Atunci aștepti pe cineva?” își dădu cu părerea al doilea. „Nicidecum”, replică ascetul. „Poate îl contempli pe Dumnezeu?” făcu al treilea. Răspunsul fu de asemenea negativ. „Atunci ce faci?”, strigară toți trei deodată. „Nu

fac nimic”, răspunse călugărul. „Stau în picioare, nimic mai mult. Exist.”

Existați și voi cu aceeași simplitate. Nu faceți nimic special. Atunci, tot ceea ce scapă limbajului va surveni, sinteza tuturor experiențelor, încununarea adevărului, realizarea Eului vostru real, apariția divinului.

FACEȚI CALE ÎNTOARSĂ

1. *Se află oare religia în conflict cu știința?*

Absolut deloc. Știința este incompletă. Într-un anumit fel a-i montat lămpi peste tot în lume menținând propria voastră casă cufundată în beznă.. Asemenea cunoștințe parțiale, o asemenea știință limitată care ignoră ființa umană generează obligatoriu mizerie, duce la dezastru. Pentru ca viața să înflorească în pace, în înțelegere, în plenitudine, nu este suficient să fie sondată materia. Dacă obiectele asigură efectiv o anumită prosperitate și procură fără nici o îndoială satisfacție, ele nu aduc niciodată progresul. Ele fac din voi proprietari și intelectuali, dar nu niște oameni iluminați. Or, dacă voi nu știți cine sunteți, bunurile exterioare vor deveni mai devreme sau mai târziu o sfoară de capătul căreia veți atârna ca un spânzurat.

Faptul de a nu cunoaște decât lumea este insuficient și această imperfecțiune este un puț fără fund de iluzii și suferințe. Știința conferă putere, obiectivul ei este acela de a domina. Nu i-a permis oare omului să manipuleze forțe redutabile? Fără a fi adus, cu toate acestea, ceva cu adevărat prețios omenirii. Omul este desigur puternic, însă el este mai ales temător, dezarmat în fața bolii și a morții, deoarece pacea nu vine din dominarea materiei, ci din accesul la divin, la religia autentică.

Puterea fără liniștea inimii este sinucigașă, autodistrugătoare. Știința lipsită de cunoașterea divină este ca o armă ucigașă încredințată unui idiot. Ce poate ieși de aici? Ruptura care s-a menținut până în prezent între știință și spiritualitate nu a făcut decât să atragă catastrofe asupra acestei biete lumi. Oamenii fascinați doar

de performanțele materiale au monopolizat frâiele puterii și au răspândit neliniștea și disperarea în cele patru colțuri ale lumii. La rândul lor, înțelepții, care au realizat cunoașterea de sine, au găsit cu siguranță pacea interioară, dar nu au avut nici un fel de influență. Învățătura lor spirituală, sadhana, a fost deci, la rândul ei, incompletă. În nici un moment căutarea adevărului nu a fost perfectă.

Trebuie ca puterea și pacea să fie alături și să fie totale. Omul are nevoie de o vastă sinteză, de o fuziune între știință și spiritualitate. De aici poate ieși un individ cu adevărat uman, o cultură demnă de acest nume, un popor bogat în interior și eficient în exterior. Individul nu este nici corp, nici suflet, el este ambele. Este inutil să fie favorizat un singur aspect, eșecul va fi sigur.

2. Ce părere aveți despre renunțarea la lume? Nu se poate deveni un discipol, un sannyasin, decât renunțând la tot?

Nimic nu opune lumea unui sannyasin. Singurul lucru la care trebuie renunțat este ignoranța, ego-ul, identificarea cu falsul „eu”. A fi sannyasin nu înseamnă a te priva de toate, ci a realiza cunoașterea de sine. Această trezire ajunge în mod firesc la abandonarea atașamentului egocentric față de lucruri și persoane. Lumea rămâne ceea ce este, noi suntem cei care ne schimbăm, privirea noastră este inversată. Ființa trezită nu are nevoie să renunțe la nimic. Tot ceea ce este van și nesemnificativ îl părăsește ca frunza moartă a copacului toamna, așa cum noaptea se retrage în fața soarelui. Cunoașterea de sine curăță impuritățile. Ceea ce rămâne este sannyas. Căutarea spirituală nu este nici pentru nici contra lumii, ea se referă la identitatea reală a ființei umane, ea este purificarea de sine, este o operație alchimică care transformă plumbul în aur.

A percepe viața prin intermediul lentilelor deformate ale ignoranței de sine, ale ego-ului este atitudinea profană, samsara. A contempla viața bazându-ne pe cunoașterea de sine, pe cunoașterea *Aceluia*, fundamentul divin al omului, este sannyas. Iată de ce nu-mi place expresia „a deveni un sannyas”. Acest lucru are ceva agresiv, ostil față de lume. Și apoi, se poate „deveni” sannyas? Putem „deveni” conștiința de sine, conștiința totală? Dacă „deveniți” sannyas este fals, este un fel de mască, nimic altceva. Adevărul nu este luat, el se descoperă.

Sannyas este o renaștere, este singura voastră naștere reală, geneza ființei voastre reale sub efectul cunoașterii profunde. Această transfigurare nu se încheie niciodată. Ea remodelează în mod automat aspectul vostru exterior, comportamentul vostru. Lumea nu are nimic de a face cu toate acestea. Sannyas crește progresiv în voi, voi știți din ce în ce mai clar că nu sunteți un corp, ci o conștiință. Ignoranța și atașamentul se retrag pe măsură ce ochii voștri se deschid. Universul exterior este acolo și își urmează existența, însă în voi totul este răsturnat, obsesiile au dispărut. Altfel spus, nu mai este lume *în voi*, nu mai este samsara în interior.

A vă atașa de ceea ce este efemer este o atitudine de ignoranță: a încerca să îl ignorați este de asemenea o acțiune de orb. Și într-un caz și în celălalt, lucrurile care vă sunt străine, care nu sunt realitatea voastră, vă invadează și vă țin în captivitate. Pofta și dezgustul sunt cele două fațete ale unei singure monede, lanțuri gemene. Eliberarea constă în absența legăturilor. Atunci când veți fi curățați de atracție ca și de repulsie, veți fi liberi, veți fi un adevărat sannyasin.

De unde vine eliberarea? Robia înseamnă ignoranță. Aspirați la lume din stupiditate, și pentru că aceasta vă face să suferiți mereu și mereu, vă îndepărtați de ea. Este la fel de prostesc și de limitat. Voi fugiți mai întâi într-un sens și apoi în celălalt. Aceasta nu schimbă nimic, sunteți încă pradă iluziilor, samsara este încă pe urmele voastre. Nici într-un caz nici în celălalt, nu veți ajunge la pacea rezervată celui care rămâne ferm în inima lumii interioare, a sursei divine universale. Nu urmăriți nimic, nu ocoliți nimic, întoarceți-vă acasă, în conștiința nefragmentată, eternă și fără de pată.

Întoarcerea la realitatea intangibilă este imposibilă pe calea atașării sau renunțării la lucrurile trecătoare. Observați conflictul care opune aceste două atitudini, fiți martori. În voi există o instanță neutră și lucidă, conștiință simultan de dorințele voastre și de decepțiile voastre. Acest martor este cel care trebuie cunoscut, care trebuie să deveniți pentru a fi eliberați pe loc atât de patimă cât și de ascetism. Iar calea este cunoașterea de sine.

3. Considerați că este inutil să renunțăm la relațiile afective și să ne păstrăm căminul?

Bineînțeles. Mahavira spunea: „Atașamentul este posesivitate”. Și nu invers. De ce? Deoarece seducția pe care o exercită obiectele asupra voastră reprezintă un efect al propriei voastre stupidități. În voi domnește vidul. Pentru a uita aceasta, pentru a vă da importanță, voi încercați să umpleți acest spațiu pur înghesuind în el orice. Credeți că sunteți eliberați de atașament renunțând la obiectele care folosesc drept supapă, drept pretext pentru lăcomia voastră. Veți respinge oamenii și veți arunca obiectele, dar veți rămâne posesivi.

În astfel de condiții, ashramul sau mănăstirea vor înlocui căminul pe care l-ați părăsit, aservirea față de o sectă sau față de un grup va urma înlănțuirii față de familia voastră. Nevoia de a vă atașa va rămâne identică, ea va lua doar o altă formă. De aceea, maestrul care știu ce vorbesc vă poruncesc să sacrificați ignoranța, ego-ul, dorința și nu ceea ce ați luat drept țintă dorinței voastre. Odată cu cunoașterea de sine, ceea ce este fals și inutil va cădea de la sine, nu va mai fi nimic de „abandonat”.

4. Mentea pură, lipsită de gânduri, este oare rezultatul concentrării?

Nu. Nu vă concentrați, acest fel de constrângere nu va face decât să se adauge tensiunii care deja vă întunecă atât de mult. Constrângându-vă mintea să se mențină la o singură idee, la o singură formă sau la o singură litanie, nu veți putea obține puritatea intelectului nefragmentat, trezirea conștiinței totale, ci doar o stare de amortire, un fel de narcoză, altfel spus veți favoriza inconștientul. Concentrarea este autohipnoză, ea vă hrănește ignoranța, iar tenebrele de care sperați să scăpați se liniștesc. Căutați mai ales să nu comiteți grava eroare care constă în a confunda starea de întunecare cu samadhi. Aceasta din urmă este trezire, conștiința clară și absolută și în nici un caz inconștiență sau abrutizare. Starea de samadhi înseamnă în același timp absență a împrăștierii mentale sau a gândirii și cunoaștere fără umbră.

5. În ce fel trebuie să ne urmărim respirația atunci când medităm?

Așezați-vă cu coloana vertebrală în poziție verticală. În această poziție, corpul își regăsește echilibrul său natural. Greutatea se distribuie într-o manieră uniformă și devine ușor să ne eliberăm de ea. Atunci când repartizarea greutății este maximală, corpul nu mai reclamă atenția voastră și nu se mai opune calmării minții. Prin urmare, mențineți-vă în poziție verticală, însă fără cea mai mică tensiune, fără blocaj fizic. Corpul vostru trebuie să fie relaxat și într-un anumit fel suspendat de coloana vertebrală ca o haină pe cuier.

Instalați în acest fel, observați-vă respirația, care trebuie să fie lentă și profundă. Centrul vostru ombilical se umflă și se desumflă ritmic. Fiți conștienți, fără să vă concentrați, „priviți” ca un spectator neutru, nimic mai mult. Eu nu pledez pentru nici un fel de efort, rețineți acest lucru. Vă cer să fiți atenți într-un mod calm, să înregistrați ceea ce se întâmplă fără să faceți comentarii sau să interveniți. Respirați ca un nou născut, sau ca un animal. Toracele lor este imobil, ei inspiră ridicându-și abdomenul și expiră coborându-l. Respirația abdominală este singura naturală. Devenind din ce în ce mai profundă, ea va aduce cu sine o senzație din ce în ce mai mare de pace.

Încetul cu încetul ați uitat cum să respirați din cauza tumultului mental cu care anturajul vostru v-a obișnuit, din cauza tensiunilor care v-au infectat mintea. Observați adolescentul: respirația sa a devenit săracă, artificială, limitată la partea superioară a plămânilor. Abdomenul este blocat. Ați constatat voi înșivă că respirația vi se blochează cu atât mai mult în zona gâtului cu cât sunteți mai tulburați. Nu-i mai rămâne nimic din cadența amplă a corpului care trăiește spontan. Vegheați la restabilirea respirației abdominale suplă și lejeră. Aceasta vă va ajuta să soluționați spasmele mentale.

6. De ce cereți să contemplăm procesul respirator?

Deoarece acest dute-vino al respirației țese un pod între corp și suflet. Acesta din urmă animă corpul datorită respirației. Devenind conștienți de respirația voastră, dobândind cunoașterea directă a aerului care intră și iese din plămâni voștri, veți descoperi progresiv că *voi nu sunteți corpul vostru!*

Eu am un corp, însă eu sunt cu mult mai mult decât acesta. Organismul este ca un han, el nu este nici originea nici destinația mea. Pe măsură ce percepția suflului se ascute, omul presimte instanța care nu este fizicul său. Străfulgerări de luciditate îl învață că membrele, organele, celulele nu sunt „el”. El vede ceea ce am putea numi cele trei substraturi ale personalității sale: corpul fizic, respirația, sufletul. Corpul este veșmântul, cochilia, învelișul. Respirația este legătura, podul. Sufletul este *Acela*, Sinele real, fundamentul.

Rolul jucat de respirație pe calea cunoașterii de sine este primordial, central. Pe un mal se găsește corpul, pe celălalt sufletul. Pe plan fizic, voi existați, acesta este un fapt evident. Sunteți însă plini de neliniște și un dor de nestins vă cuprinde, pentru că simțiți nevoia să existați de asemenea și mai ales în împărția sufletului. Nu veți reuși să ajungeți acolo decât folosind placa turnantă a respirației, trecerea pranei. Ea vă va conduce spre *finiță*.

Plasându-vă la nivelul ombilicului, al respirației naturale, veți putea privi în două direcții. Una duce la corp, cealaltă la suflet. Nu există decât un singur drum, însă voi veți putea să-l parcurgeți în ambele sensuri. Iată de ce observarea respirației este extrem de importantă. Ea vă oferă ocazia să vă îndreptați spre esența voastră.

7. De ce spuneți că meditația, dhyana, este non-acțiune? Nu este și ea, la rândul ei, o acțiune?

Priviți. Strâng pumnul. Aceasta este o inițiativă, un act voluntar. Pentru a-mi deschide mâna ce trebuie să fac? Nimic deosebit. Este suficient să nu mă străduiesc să o țin închisă. Ea își va relua în mod spontan poziția firească. Așadar, nu putem spune că a deschide mâna este o acțiune. Este o ne-intervenție a minții, o non-acțiune sau, dacă vreți, o absență a acțiunii. Ce importanță are, este același lucru și refuz să fac polemică în jurul acestor termeni. Vă rog, încercați să înțelegeți ceea ce încerc să vă comunic, încercați să sesizați sensul cuvintelor mele.

Numind meditația „ne-făptuire”, „non-acțiune”, vreau să subliniez faptul că ea nu trebuie să fie considerată un sport, o activitate. Ea nu este așa ceva. Meditația este starea voastră naturală

care nu poate în nici un caz să fie o constrângere sau o inițiativă cerebrală.

Meditația devenită tensiune nu vă va aduce niciodată pacea interioară și nici nu vă va aduce îndărăt la căminul vostru, la puritatea voastră originară. Efortul, concentrarea, acțiunea implică inevitabil o agitație mentală. Însă pentru a restabili pacea care caracterizează identitatea voastră profundă, va trebui înainte de toate să vă calmați. Punctul final este apogeul a ceea ce exista de la început. Dacă sunteți contractați la începutul meditației, nu sperați să fiți liniștit la final.

Observați bărbații sau femeile care merg să își adore zeii în biserici sau temple. Priviți acești oameni care pretind că meditează. Sunt agitați, ocupați, au un program în minte. Un fel de tensiune, de încordare emană din ei. A dori să se obțină în acest fel plenitudine a inimii, dezvoltarea conștiinței este, într-adevăr, o prostie. Dacă vreți să descoperiți pacea sufletului, calmați-vă imediat.

Țin să mai adaug un lucru: nu căutați adevărul. În orice căutare ego-ul își ia partea leului. Ori, el și numai el este acela care vă rupe de realitatea voastră, de esența voastră. Pierdeți, abandonați „eu” vostru, încetați să mai credeți în personalitatea voastră, nu vă mai identificați cu ceea ce este superficial, fals și trecător. Renunțați să mai visați la ceea ce vă închipuiți că ar trebui să fiți, aruncați masca pe care societatea v-a lipit-o pe față. Când iluzia ego-ului se va risipi, când „eu” va dispărea, veți percepeți ceea ce sunteți în realitate. Aceasta este o condiție absolută. Moartea „eului” permite Sinelui, *Aceluia*, să se manifeste. La fel cum nașterea germenului coincide cu distrugerea grăuntelui, lotusul sufletului nu își deschide petalele decât după ruperea învelișului „eului”. Rețineți acest lucru, nu-l uitați nici un moment pentru a fi ceea ce sunteți, „voi” trebuie să încetați să existați.

În schimbul morții a ceea ce este derizoriu vă va fi revelată nemurirea. Picătura de apă devine oceanul pierzându-se în el. Voi sunteți *sufletul*, însă căutându-l nu veți întâlni decât dorința. Ea impregnează și dictează totul în viața voastră. Voi aspirați în permanență să deveniți cineva, să dobândiți ceva, este o cursă care nu se sfârșește niciodată. Nici unul din voi nu acceptă să rămână liniștit, nimeni nu este mulțumit cu ceea ce este, cu ceea ce dispune. Aceasta arată că sunteți roși de o nemulțumire vagă dar permanentă,

urmăriți de o nostalgie căreia îi ignorați adevăratul obiect. Orice ați face, insatisfacția persistă, setea abia potolită se face din nou simțită deoarece dorința, în sine, tinde întotdeauna spre ceea ce vă scapă. Ea este la fel ca orizontul care se retrage pe măsură ce avansați, pentru simplul motiv că nu există. Este o halucinație. Dacă nu ar fi așa, ați putea atinge orizontul. El nu este nici real, nici ireal, el este aparență, iluzie optică, vis sau efect al imaginației voastre. Este inutil să pășiți sau să fugiți, nu îl veți atinge niciodată.

Ceea ce este fals este opusul a ceea ce este real. Totuși lumea iluzorie, maya, nu este contrariul universului real, ea nu este decât vălul. Dorința nu este inversul Sinelui, Atman, ci este ceața care îl disimulează și îl sustrage privirii noastre. Voi suspinați după ceea ce nu sunteți și, din această cauză, sunteți orbi față de ceea ce sunteți. Dorința a căzut ca o cortină grea peste suflet și v-a lovit de amnezie. Voința de a fi altceva decât ceea ce suntem ne împiedică să cunoaștem propria noastră realitate.

Dacă goana după iluzii s-ar opri, fie și pentru o singură clipă, ființa voastră profundă s-ar manifesta imediat, asemenea soarelui o cărui splendoare strălucește de îndată ce norii se destramă. A face dorința să tacă, a înceta să se urmărească o identitate de împrumut, este ceea ce se numește meditație, dhyana. Ce încântare atunci când descoperim ceea ce suntem cu adevărat! Nu mai rămâne nimic de dorit, sunteți plini până la refuz. Revelația sufletului este o satisfacție deplină, o mulțumire perfectă, deoarece nu mai lipsește nimic.

Gândirea este o cărjă, semn al ignoranței. Cunoașterea autentică este lipsită de orice reflecție, ea este viziune directă. Raționamentul nu vă va duce niciodată la real. Numai conștiința pură și tăcută, goală de gânduri, oferă acces către cel Unic. Cunoașterea nu este o performanță, un proces, ci o descoperire. Nu este nevoie să o dobândiți, trebuie să o vedeți, să o regăsiți, să o scoateți din uitare. Ea nu v-a lipsit niciodată, ea este întotdeauna aici, ca un izvor astupat ce trebuie degajat. Săpați în voi înșivă și apa vie va țâșni din profunzime.

Cunoașterea originară, care este firea voastră profundă, este îngropată sub pietrele și nisipul gândurilor voastre. Eliberați-vă și lăsați fluviul scânteietor al conștiinței să curgă în voi. Nu căutați în exterior pentru a afla ceea ce sunteți, priviți în voi, adică meditați. Atenția corectă și vigilența asiduă vor risipi ceața, vor stinge

gândurile. Curățați-vă mintea, și ceea ce veți găsi în acest caz va fi cunoașterea. Veți găsi adevărul în spatele perdelei de fum întreținută de ideate.

Nu vă recomand nici o retragere, instaurați numai solitudinea în voi. A schimba locul sau a vă izola, nu servește la nimic. Atitudinea voastră este cea care trebuie modificată. Punctul esențial se găsește în mintea voastră. Sihastrul continuă să trăiască în mijlocul unei mulțimi dacă solitudinea nu domnește în el. Căci lumea nu este ceva exterior, ea este în voi, în capul vostru. Nu aveți nici o șansă să scăpați de ea luând-o la fugă. Nu mai căutați. Nu vă mai mișcați, demolați Turnul Babel care vă umple mintea, pentru a vă regăsi solitudinea binecuvântată, virginitatea voastră naturală. Nu vă claustrați, evacuați dorințele din minte și pacea divină se va revărsa asupra voastră. Veți înțelege dintr-o dată că mulțimea nu a existat niciodată, că lumea exterioară era o fantasmă. Totul era în voi! Creatorul și creatura sunt una și aceeași entitate. Sentimentul acestei unități este fără îndoială acela care l-a făcut pe misticul din Upanishade să exclame: „Aham Brahmasmi”, „Eu sunt El, sunt creatorul, sunt Dumnezeu”.

Cenușa milenară s-a adunat în mintea noastră. Obiceiurile, tradițiile, credințele de tot felul ne-au invadat așa cum insectele, animalele și ierburile colonizează o casă aflată în ruină. Noi sunteți îndopați cu idei concepute de alții. Elucubrațiile transmise din generație în generație referitoare la adevăr și la divin au devenit zidul care ne ascund realul și care ne-au alungat amintirea conștiinței pure care există în noi.

Primul pas care duce la cunoașterea de sine constă în a șterge toate cunoștințele acumulate. Aceasta nu este cunoaștere, ci un maldăr de informații. Curățați-vă, purificați-vă, scuturați aceste straturi de praf ancestrale de pe umerii voștri. Atunci când nici o dogma, nici o tradiție nu vă va mai acoperi ochii, veți putea vedea cu adevărat. Când mulțimea compactă a ideilor va fi dispersată, mintea voastră goală și pură va percepe adevărul.

Diferența între a fi informat asupra realității și a o cunoaște este incomensurabilă. Știința „referitoare la” este o supunere față de ideile primite. Cunoașterea divinului deschide spațiul infinit al realizării viei. Îndoctrinarea vă face prizonieri. Descoperirea personală vă dă aripi.

Iată de ce vorbesc despre vid, despre non-acțiune, despre non-mental. Asemenea omului care își leapădă povara înainte de a urca pe munte, ușurați-vă și voi și refuzați tot ceea ce ați gândit înainte de a întreprinde călătoria interioară. Cel care este cel mai puțin împovărat va urca cel mai sus. Culmea este rezervată celor care au găsit vidul ultim, în care ființa devine ne-ființă. Culmea perfecțiunii este atinsă în abisurile vacuității, iar muzica existenței se ridică din tăcerea non-existenței, din non-ego. Atunci, veți ști că nirvana înseamnă a-l realiza pe Brahma, divinul.

Adevărul rămâne necunoscut, el este de nepătruns pentru gândirea care se îndreaptă întotdeauna spre lucrurile accesibile mentalului extravertit. În consecință, a face eforturi pentru a progresa spiritual este absurd. Nimic nu leagă lumea cunoscutului, domeniul gândirii, de universul necunoscutului. Este imposibil să se meargă de la unul la celălalt. Puteți să vă gândiți, să reflectați și să raționați mult și bine, nu veți ajunge niciodată să ieșiți din circumvoluțiunile voastre cerebrale. Rațiunea nu se poate transcende pe sine însăși, drumul ei este circular. Cei care au atins conștiința perfectă au ajuns aici printr-o altă modalitate. Mahavira, Lao Tsu, Buddha, Christos nu erau gânditori. Nimic din ceea ce au întreprins ei nu era fructul unei reflecții. Ei nu au parcurs drumurile bătătorite ale învățăturilor religioase, ci au trecut dincolo de toate limitările. Necunoscutul se deschide doar în fața celor care fac saltul.

Încercați să înțelegeți, vă rog, căci voi trebuie să săriți. Pentru moment, voi rămâneți pe malul gândirii, al abordării mentale a oricărui lucru. Pentru a ști cine sunteți cu adevărat, trebuie să intrați în mister, în incognoscibil, să părăsiți dintr-o singură mișcare freamătul ideilor pentru imensitatea tăcerii. A vă gândi la transcendență nu vă va face să vă clintiți nici măcar un milimetru. Puteți să reflectați până în ultima clipă a vieții voastre, nimic nu se va schimba.

Încetați să gândiți, treziți-vă, observați cercul reflecțiilor voastre, manejul lor interminabil. Priviți-vă gândurile cu o atenție crescândă, neutră și mută. Brusc, miracolul se va produce. Fără cel mai mic efort, veți plonja în profunzimea insondabile ale vidului. Din clipa în care veți părăsi peisajele cunoscute, veți simți barca voastră plutind calm pe oceanul necunoscutului.

Cum ar putea fi descrisă această fericire? Voi sunteți prea tensionați pentru a vedea acest lucru. Sunteți orbiți de lacrimi, iar faptul că ele exprimă plăcerea sau durerea nu are importanță. Privirea trebuie să fie clară, goală și inocentă ca o oglindă pentru a putea percepe Unul care este Totul.

Într-o zi, cineva m-a întrebat cum ar putea să-l găsească pe Dumnezeu. I-am răspuns printr-o întrebare: „Te-ai găsit oare pe tine însuși, pentru a te gândi acum să-l cauți pe Dumnezeu?” Noi vrem să cunoaștem sublimul și ignorăm ceea ce suntem. Nimic nu este atât de aproape de noi ca noi înșine, de aici trebuie început. Cel care nu știe ceea ce este el însuși nu trebuie să speră să cunoască indiferent ce altceva.

Focul cunoașterii trebuie aprins mai întâi în voi, de aici trebuie să răsară soarele. Întunericul interior vă va împiedica să vedeți claritatea oriunde altundeva, fiți convinși de acest lucru. Cunoașteți-vă mai întâi pe voi înșivă, nu visați la Dumnezeu.

Primele străfulgerări ce vor apare în voi, vor crește treptat. Cunoașterea de sine revelează prezența ființei, conștiinței și beatitudinii (Sat – Chit – Ananda), precum și absența oricărui „eu”. „Eul” vostru, ego-ul vostru nu sunt decât simple ficțiuni, nu au nici un fel de substanță. Aceasta înseamnă a descoperi divinul, aceasta înseamnă a-l realiza pe „Dumnezeu”.

Omul este un suflet învelit în ego, acoperit de vălurile ignoranței. Sufletul eliberat de ego, conștiința dezvăluită este Dumnezeu. Nu există altă cunoaștere. Unde credeți că puteți găsi esența voastră, în ce direcție?

Ascultați-mă, încetați să căutați în toate sensurile, singura direcție bună nu este o direcție. Este ne-direcția, negarea tuturor direcțiilor. Ea vă va conduce spre ceea ce nu ați părăsit niciodată: spre ceea ce sunteți, spre starea voastră naturală, spre ființa voastră originală.

Căutările spiritului merg spre exterior, lumea este creația lor, ele impun o distanță. Cel care cunoaște, cel care o ia în această direcție este separat, este diferit de ele, altfel nu le-ar putea percepe și nici nu s-ar putea mișca printre ele. În aparență, omul se deplasează, în realitate el este ca împietrit, el se repetă neconținut și nu se maturizează. Cât timp nu este ferm fixat în propriul său adevăr,

el este incapabil să se miște cu adevărat. El este ca o roată: pentru ca circumferința să se poată mișca, ea are nevoie de o axă fixă.

Viața este trecătoare și schimbătoare, sufletul este stabil și permanent. El este direcția autentică, ne-direcția care nu se găsește nicăieri altundeva decât în voi. Treziți-vă și luați aminte! Cum să procedați? Încetați să fugiți, să căutați, să vă agitați.

Opriți-vă și priviți! Acești doi termeni sunt cheia atitudinii religioase, călăuzele oricărei sadhana, fundamentul oricărei yoga. Opriți-vă și priviți! Poarta se va deschide în fața voastră, veți intra în palatul interior, sufletul. Toate celelalte căutări sunt sortite eșecului. Acțiunile omenești nu sunt oare implacabil destinate mormântului?

Cel care cunoaște adevărul scapă pentru totdeauna de naufragiul corpului.

Ascultați-mă, vă chem! Opriți-vă și priviți! Încetați să doriți, să susținați, să visați și observați-l pe cel care aleargă. Nu căutați, contemplați-l pe cel care caută, el este *Acela*, Sinele. Toate căile se vor șterge, nu va mai rămâne decât ne-direcția, ne-distanța. Veți descoperi sursa, cunoașterea supremă.

Un călugăr avea obiceiul să-i întrebe pe oameni cu ce semănau înainte de naștere. Sunteți în stare să răspundeți la această întrebare? Știți cum arăta chipul vostru original? Sau cum veți fi după moarte? Opriți-vă, priviți și veți cunoaște ceea ce era înainte de conceperea corpului vostru, ceea ce va fi după sfârșitul său, precum și ceea ce există în voi în această clipă.

Nu vă cer mare lucru. Opriți-vă. Întoarceți-vă. Priviți.

OBSERVAȚI, NIMIC MAI MULT

Prieteni, nu este necesar să luptați împotriva voastră, ci să aflați cine sunteți. Incoerențele, paradoxurile care vă caracterizează se datorează orbirii voastre. Cunoașterea de sine o va face să dispară, la fel cum zăpada se topește la căldura soarelui.

Curiozitatea voastră, nerăbdarea voastră sunt de înțeles. Vă este sete de adevăr. Suspinați după plenitudine și doriți cu ardoare să sondați misterele vieții. Trebuie să știți că tot ceea ce voi numiți „viață” nu este deloc „viață”. Ar fi mult mai exact să vorbim despre o lungă agonie. A te naște, a veni pe lume și a întreține corpul așteptând ca el să fie distrus este foarte, foarte departe de celebrarea naturală a existenței. Diferența este le fel de mare ca aceea dintre moarte și nemurire. Moartea este sfârșitul inevitabil al vieții, în timp ce trezirea, nașterea conștiinței, duce la viața divină.

Acela care dorește să ducă o viață divină, care vrea să cunoască adevărul și pe Dumnezeu, o poate face pe două căi: morala și religia. De obicei morala este prezentată ca o etapă premergătoare, pregătitoare, ca o condiție prealabilă, prima treaptă a unei scări ale cărei stadii superioare sunt rezervate religiei. De obicei credem că omul lipsit de morală nu poate ajunge la spiritualitate. Nu împărtășesc deloc acest punct de vedere.

Conform propriei mele experiențe, omul moral nu are neapărat un spirit religios. Dimpotrivă, omul religios nu este niciodată imoral. Etica nu duce la spiritualitate, ea nu este nici măcar prima treaptă a acesteia. Dimpotrivă, tocmai spiritualitatea autentică este cea care îl face pe om cu adevărat just și drept. Pentru mine, morala și religia sunt deci două căi distincte și chiar opuse.

Disciplinându-vă, supunându-vă normelor și convențiilor locului și epocii, voi vă modelați comportamentul, îl adaptați. Atitudinile voastre sociale, „conștiința morală” sunt rezultatul interacțiunilor cu mediul vostru, ecoul relațiilor pe care le întrețineți cu alții.

Voi nu sunteți singuri pe pământ, voi trăiți în grupuri, iar contactele cu alții sunt frecvente și inevitabile. Relațiile vă țin loc de identitate și „calitatea” voastră este judecată în funcție de ele. Atitudinea voastră trebuie să fie conformă cu aceea impusă de colectivitate. Însă ce legătură are această colectivitate cu

personalitatea voastră simplă și naturală? Nici una. Societatea nu ar pierde nimic pierzându-vă. Minimul de importanță pe care voi îl aveți pentru ea depinde de funcțiile pe care le îndepliniți. Voi nu contați, numai relațiile voastre pot avea o anumită greutate. Voi nu prezentați nici un interes, numai personajul vostru public reține atenția. Faptul că obiectivul educației se limitează la a face din voi niște rotițe familiale și sociale care să funcționeze corect nu are nimic surprinzător. Pentru grupul de care „aparține”, omul nu este altceva decât un simplu mecanism.

Această condiționare, această reglementare a vieții în comun a eșafodat marele cult al onorabilității, al bunelor moravuri, al virtuții; această educație a creat o mare iluzie. De aceea, este cât se poate de firesc că persoana care este însetată să-l realizeze pe Dumnezeu acționează potrivit condiționărilor la care a fost supusă și își închipuie că trebuie să se conformeze unui anumit model de căință. Toată lumea a sfârșit prin a crede că întreaga spiritualitate este conținută în principiile morale de seriozitate, de frugalitate, de rușine sexuală, de remușcare și așa mai departe. Negarea naturii ar fi o pepinieră a sfințeniei. De la bunul cetățean la omul caritabil și la sfântul martir, secvența pare logică. Permiteți-mi să vă spun că aceasta este o minciună, o iluzie, o mascaradă, o capcană pentru netoți. Faptele sunt de altfel elocvente.

Învățătura morală nu face omul nici virtuos nici religios și, cu siguranță, nici uman. Aceasta vă poate face cel mult să fiți acceptabili din punct de vedere social, însă a fi admis de către un grup nu înseamnă deloc că ați dobândit o profunzime reală. Fețele amabile, vorbirea mieroasă, manierele elegante nu vă transformă. Morala autentică (și ea există) este rezultatul unei purificări personale totale, a unei eliberări de orice achiziție. La ce vă folosește faptul de a face să strălucească propria voastră carapace?. A modifica suprafața în timp ce centrul rămâne neschimbat este mai mult decât inutil, este periculos. Veți plăti acest lucru foarte scump, și societatea de asemenea.

Condiționarea, reprimarea și refularea vor satisface în aparență lumea, însă individul este strivit, negat. El este rupt în două, opus lui însuși, în permanent conflict cu propriul său adevăr și aceasta fără nici o șansă de a câștiga. Această jertfire a ființei umane în profitul a ceea ce este mai fals în societate este pur și simplu o violență.

Orice ar exprima omul prin atitudinea sa, este lipsit de importanță. Ceea ce contează sunt pârghiile, motivațiile acțiunilor sale, deoarece acestea arată starea lui de spirit. A te atașa de rezultat fără a ajunge până la cauză este o prostie. Faptul de a afișa virtutea nu folosește la nimic, nu încercați să faceți din aceasta o sadhana. Tăind crengile aflate în partea superioară a copacului, nu veți face decât să-i stimulați creșterea. El nu-și trage vitalitatea din crengi, ci din rădăcina îngropată în pământ. Pentru a realiza o adevărată schimbare în viața voastră, trebuie să vă întoarceți deci la rădăcinile voastre, la ființa voastră interioară. Comportarea voastră va urma, la rândul ei, același drum: nu invers. Adică faptul de a corecta doar funcționarea voastră socială nu va fi niciodată decât reprimare. Nici o transformare nu este posibilă în acest mod.

Ce este reprimarea? Discreditarea aruncată asupra sentimentelor voastre spontane, interdicția de a le exprima liber, obligația de a arbora un chip care nu este al vostru și de a etala trăsături de caracter pe care nu le aveți.

Unde se duc sentimentele reprimare? Au dispărut oare? În nici un caz. Ele își urmează drumul în voi pe planuri mai secrete, mai subterane, mai oculte. Sentimentele urmează căi aflate departe de „conștiința morală” și continuă să prolifereze și să se întindă. Un război fără milă se angajează între profunzimile inconștientului vostru și spiritul vostru rațional. Această conflagrație obscură vă macină, vă epuizează energia și are drept rezultat boala psihică.

Nebunia este prețul pe care trebuie să-l plătească o civilizație bazată pe ipocrizie, pe impostură, pe morala caricaturală. Psihoza însoțește ca o epidemie expansiunea civilizației. Nu este departe clipa în care lumea va fi o imensă casă de nebuni. Cele două mari războaie ale erei moderne sunt revelatoare. Un al treilea război va însemna fără îndoială sfârșitul acestei planete frumoase. Exploziile care se produc în viața privată – violențe de tot felul, sinucideri, crime, violuri și înfruntările sângeroase care ridică grupurile împotriva altora, sau le destramă din interior, sunt rezultatul reprimării. Sub presiunea constrângerilor, ființa umană este din ce în ce mai incapabilă să ducă o viață cu adevărat morală, adică naturală. Într-o zi sau alta, ea nu mai rezistă tensiunii, minciunii devenite greu de asumat. Ipocrizia conștientă apare atunci drept cea mai acceptabilă soluție. Ea vă eliberează de conflictul intern. Este

suficient să simulați, să jucați rolul. Societatea este satisfăcută și voi salvați un minim de sinceritate personală.

Duplicitatea, ipocrizia sunt de asemenea produsul falsei morale, al virtuții impuse din exterior. Viața comunitară așa cum a devenit ea, adică un refuz masiv al realității, duce la două lucruri: reprimarea spontaneității voastre și o simulare a trășăturilor aprobate de ordinea în vigoare. Primul proces duce la nebunie. Al doilea, la ipocrizie. Sunt două calamități. Nici una din aceste două formule detestabile nu sunt demne de voi. Există o a treia, pe care societatea evident că nu o recomandă: să vă comportați ca o brută, să fiți bestiali. Dacă această variantă nu vă tentează, vă rămâne să alegeți între nebunie și ipocrizie.

Omul decade în sălbăticie atunci când își coboară neputincios brațele și se abandonează instinctelor sale inconștiente. El încearcă cu disperare să găsească un fel de coerență, o stare aparte, de exemplu drogându-se sau îmbătându-se. Însă încercând să distrugă luciditatea care l-a îndepărtat de animalitate, el se sinucide, deoarece omul nu poate refuza ceea ce el este în mod profund – o ființă conștientă.

Faptul că omul devine un animal denaturat atunci când se intoxică arată cu claritate că regnul materiei nu are nimic în comun cu conștiința. Conștiința este divină, este o facultate a sufletului, o virtualitate pe care omul nu o poate ocoli, de care îi este imposibil să fugă. Pe care trebuie deci să o cultive. Eliberarea depinde de înflorirea ei totală, și nimic altceva nu îl va putea îndepărta de infernul pe care îl traversează.

Voi nu sunteți condamnați să fiți un bolnav mintal, un impostor sau un animal. O altă cale vi se oferă – aceea a religiei autentice, a inteligenței luminoase, a intuiției.. Aflată în partea opusă a descompunerii, a refulării sau a comediei sociale, ea vă conduce la viața reală, la cunoaștere. Ea generează un comportament uman autentic și reprimă barbaria omului orbit de ego. Ea nu reprimă și nu refulează nimic, ea sfărâmă lanțurile voastre. Obiectivul ei nu este acela de a vă croi o mască sau un comportament exterior, ci de a face să renască identitatea voastră reală. În loc să facă din voi travestiuri, ea vă revelează conștiința voastră divină. Relațiile voastre sociale nu o interesează. Aceste relații se vor transforma pe măsură ce inima voastră profundă își va regăsi locul cuvenit.

Morala este o convenție. Spiritualitatea este individuală. Morala este o atitudine, religia este realitate interioară. Etica este o construcție periferică, spiritualitatea emană din suflet. Întrucât bunele moravuri nu sunt capabile nici măcar să facă omul „moral”, cum i-ar putea da ele acces la propria sa esență? Morala începe prin a încorseta ființa umană, limitând-o, în timp ce religia începe cu cunoașterea de sine.

În această lume multiplele aspecte ale răului produs de om sunt evidente. Ce face ca majoritatea acțiunilor umane să fie atât de malefice? Chiar și omul de bună credință constată că gândurile și acțiunile sale sunt desfigurare în mod regulat de pasiuni neașteptate.

Luăți aminte și cercetați prin voi înșivă. Nu acceptați nici o explicație de-a gata. Contemplându-vă pe voi înșivă, precum și faptul de a medita vor pune în mișcare energia care vă va ajuta să recunoașteți și să depășiți „diavolul”. Observarea constantă, neutră și pătrunzătoare a propriei voastre ființe este o sadhana, o disciplină spirituală, căci ea vă permite să identificați și, în același timp, să eliminați răul din voi. Progresiv, alungarea „eului” va lumina colțurile cele mai întunecate ale personalității voastre și va lipsi astfel comportările voastre aberante de forța lor motrice.

Rețineți că privirea interioară, tăcută și calmă, va aduce simultan revelația și eliberarea. Cunoașterea eliberează, ea transformă viața noastră în întregime. Dezgropând rădăcinile veți vedea din ce sunt făcute, iar expunerea lor la lumina zilei va sfârși prin a le distruge.

Pulsunile oarbe nu rezistă la razele conștiinței, acel „cunoaște-te” al înțelepților din toate timpurile, o dovedește fără tăgadă. Cunoașterea de sine este singura virtute, ignoranța de sine este singurul păcat. Conștiința este unica morală care poate exista, iar imoralitatea este opera inconștientului. Acesta își exercită puterea nocivă prin intermediul prostiei, ipocriziei, alienării mintale și intoxicărilor și sfârșește prin a învinge ceea ce mai rămâne din inteligență. Inconștientul vă face temători și posesivi, agresivi și obsceni, vă face să inventați și să folosiți mijloace care facilitează alunecarea spre bestialitate.

Singura vindecare posibilă constă în restaurarea conștiinței care este apanajul ființei umane. Cultivați-vă luciditatea, privirea interioară, și observarea detașată a ceea ce va pune în mișcare

mentalul. Treptat, furtunile emoționale, exigențele egoiste, ura și disperarea vă vor părăsi. Aceste rele nu pot afecta decât omul adormit, abrutizat, insensibil, omul inconștient.

Trebuie să știți că niciodată nimeni nu a făcut rău în cunoștință de cauză. Toate „păcatele” sunt variantele ale unui singur flagel: atașarea de ego. Acesta fiind o falsă identitate, o iluzie, cunoașterea de sine îl va face să se spargă ca un balon de săpun.

V-am spus cum trebuie să procedați. Rămâneți liniștiți, instalați-vă în așa fel încât corpul vostru să fie cât mai ușor și să înceteze să vă distragă. Observați ceea ce traversează mintea ca și cum ați privi niște valuri care se rostogolesc pe plajă. Krishnamurti numea această conștiință neutră sau impassibilă (choiceless awareness): fiți complet detașați de ceea ce veți descoperi în voi.

Ce înseamnă de fapt a fi „detașat”? Detașarea înseamnă neutralitate, absența identificării, a judecării, a alegerii, a comparației, a intervenției. Nimic nu este decretat bun sau rău, nimic nu este considerat virtuos sau vicios, laudabil sau condamnat. Observați, nimic mai mult. Mulțumiți-vă să priviți, să vedeți, ca și cum ați fi spectatorul unei piese de teatru. Imediat ce luați parte, imediat ce judecați, nu mai observați – gândiți.

Înțelegeți bine distincția dintre gândire și observație. Gândirea este o mișcare a intelectului spre ceea ce este cunoscut, deja conștient. Observația este intelectul care se îndreaptă spre inconștient și pătrunde în el. Gândirea este dualistă, ea funcționează prin perechi de contrarii, ea nu poate, de exemplu, să conceapă binele decât în funcție de rău. Ea divizează, separă, apreciază și introduce o presiune subtilă care închide porțile inconștientului și ne interzice accesul la misterele sale. Necunoscutul își dezvăluie propriile secrete nu gândirii ci observației. De fapt, când nici o interdicție nu le este impusă, pulsunile și trăirile uitate se ridică spontan în goliciunea lor lipsită de falduri. Acesta este un moment de intensă teroare. Înfruntându-și chipul ascuns, umbra sa, realitatea aflată dincolo de masca sa zilnică, omul este cuprins de panică. I-ar plăcea să închidă ochii și să îngroape imediat lumea care colcăie în profunzimea sale.

Este nevoie de un curaj ieșit din comun pentru a trece de această probă majoră. Este un calvar, este marea suferință a morții. Cel care rămâne calm și hotărât în acest cuptor încins devine un maestru al cunoașterii și vede în sfârșit minunile înflorind înaintea

sa. El își cufundă privirea în sursa abisală a pasiunilor, el ajunge în inima inconștientului. Acest fapt îi conferă a libertate supranaturală.

Calea începe cu meditația, continuă cu observația. Ajunge la cunoaștere și se încheie cu eliberarea. Vreau să vă ajut să parcurgeți acest drum, care este acela al disciplinei yoga, al religiei autentice. Vreau ca voi să cunoașteți această alchimie, această schimbare a comportamentului vostru prin transfigurare interioară. Veți înțelege atunci că etica este o consecință, ea nu va fi niciodată un început. Lăsați deci preocupările voastre morale, alungați-vă scrupulele, consacrați-vă mai bine sadhanei spirituale, meditației. Virtuțile vor înflori în urma voastră ca urmele lăsate de trecerea unui car. Străduiți-vă să vedeți realitatea. Focul cunoașterii va consuma iluziile voastre, slăbiciunile voastre și viciile voastre.

Cucerirea inconștientului de către conștiință este singura revoluție reală, singurul progres demn de acest nume pe care îl poate spera omenirea.

Nimic altceva nu va putea crea un om nou, o ființă mai conștientă de propria sa natură divină și, din această cauză, morală în mod spontan. Calitatea sa profundă nu va fi ceva care se poate deduce din acțiunile sale, din comportamentul său. Plenitudinea sa interioară va străluci ca o stea, toate acțiunile sale vor fi pline de bucuria care îl animă, de unitatea care îi este proprie. Un astfel de om este cu adevărat o ființă integrată, liberă de rupturi interioare și de duplicitate.

Muzica siderală care se ridică în cel care a transcens dualitatea și conflictele, nu aparține nici timpului, nici spațiului. Aceasta este o simfonie eternă, care cântă în noi în momentul în care se instalează pacea profundă, puritatea, inocența, libertatea. În ritmul acestei melodii binecuvântate, noi intrăm în rezonanță cu infinitul, intrăm în rezonanță cu ceea ce numim „Dumnezeu”.

FIȚI VIGILENȚI

1. *Considerați oare că a fi moral este un lucru rău?*

Nicidecum. Evident că nu este rău să *fi* moral. A te *imagina* moral este periculos, deoarece acest fapt reprezintă un obstacol în calea virtuților autentice.

„Bunele moravuri”, atunci când acestea sunt convenționale, nu au alt scop decât să prezerve ego-ul prin intermediul ipocriziei. Și acest fapt este extrem de negativ. Vă întrețineți egoismul simulând faptul contrar. Priviți așa-zii credincioși, oameni de bine, asceți sau sfinți. Nu vedeți comedia pe care o joacă? Aparențele sunt înșelătoare și ceea ce apare la lumina zilei acoperă un adevăr intim situat exact la polul opus. Florile artificiale ascund spini foarte reali. Ciocnirea permanentă între atitudinea socială și adevărul interior divizează omul, îi dezintegrează personalitatea și adâncește și mai mult prăpastia care devine de netrecut. Armonia este imposibilă și, în consecință, și bucuria, care după părerea mea exprimă viața cu adevărat morală.

Buna dispoziție este fructul căii drepte, a înțelepciunii, a bunăstării reale. Parfumul pe care îl emană ființa împlinită este adevărata aromă a vieții. Găsiți armonia, nu mai întrețineți conflicte în voi. Vă rog, nu ascultați ceea ce spun, *trăiți* ceea ce vă învăț. Veți fi surprinși să descoperiți că voi înșivă sunteți cei care v-ați tulburat existența, că v-ați exclus singuri pe voi înșivă de la o sărbătoare superbă și neîntreruptă.

Meditați. Modul de viață se va instala de la sine, asemenea mugurilor care plesnesc la venirea primăverii. A încerca să vă conformați preceptelor morale nu folosește la nimic, nu veți culege nici pacea, nici armonia, nici frumusețea. Și dacă spiritul vostru nu este liniștit, nu veți putea decât să tulburați anturajul, să agravați tensiunea care există în jurul vostru. Inima care debordează de sunete melodioase trezește ecoul pretutindeni, sufletul frumos atenuază urâtenia din jurul lui. Nu aceasta este moralitatea?

2. *După cum spuneți, morala este o convenție socială: nu are deci nici o utilitate pentru individ?*

Pentru societate, moralitatea publică este pur practică, este un instrument. Pentru individ, și atunci când ea emană din inima sa profundă, etica nu este un mijloc, ea este o bucurie. Ordinea exterioară se mulțumește cu un simulacru de virtute; pentru individ aceasta nu înseamnă mare lucru. Este atât de clar încât oricine poate să-și dea seama. Anturajul nu se interesează decât de personajul vostru exterior. Realitatea voastră este ignorată. Pentru voi, dimpotrivă, ceea ce ațișiați nu este decât un costum, știuți bine că „voi” existați sub aceste straturi iar conduita voastră nu poate avea alt sens decât la acest nivel.

Grupurile menținute prin convenții morale elaborează o civilizație. Cele care hrănesc o plenitudine fondează o cultură. Rețineți această distincție. Civilizația este eventual utilă. Cultura aduce fericire și armonie. Omul este, de foarte mult timp, lipsit de cultură, dar este „civilizat”. Comportamentul său este mai mult sau mai puțin suportabil. Este o problemă de coexistență fizică, de circulație a corpurilor. Cultura reflectă sufletul, puritatea interioară a oamenilor.

3. *Religia nu este și ea un fenomen social? Este ea total individuală?*

Religia este absolut personală. Societatea nu are suflet ca individul, nu are centru conștient. Ea este produsul tuturor relațiilor noastre. Religia autentică nu are nimic de a face cu contactele pe care voi le întrețineți cu alții, ea este esența voastră. Ea exprimă descoperirea adevăratei voastre naturi.

Dharma, religia este cunoaștere de sine. Cum aceasta nu este în nici un caz afacere publică, sadhana voastră, punerea în practică a religiei este în afara oricărui fenomen de grup. Celălalt aspect este că experiența voastră spirituală împrăștie din lumina ei și asupra anturajului vostru. Cel trezit propagă lumina care este în el și, în

acest sens, el îi influențează pe ceilalți. Sufletul este strict individual, însă comportamentul este social.

Sadhana nu poate fi colectivă, voi nu veți percepe identitatea voastră reală decât în solitudinea cea mai totală. Aceasta este, cum spunea Plotin, zborul a ceea ce este singur către ceea ce este singur. Este exact; în această călătorie nu puteți avea tovarăși. Însă bucuria zborului este atât de mare încât stimulează și alte persoane. Ceea ce veți descoperi în tărâmul interior se răspândește ca parfumul unei flori, purtat de vânt.

4. ■ *Ce este Dumnezeu?*

Dumnezeu nu este o persoană, ci o trăire. Viziunea universului pe care v-o aduce dizolvarea ego-ului, este ceea ce numesc eu divinitate. Nimic nu va putea revela divinul în mod particular, deoarece „Dumnezeu” este experiența iubirii perfecte și universale. Aceasta nu are centru, este existența nelimitată. Centrul este deci pretutindeni. A vorbi de experiența lui Dumnezeu este o eroare, însă voi puteți spune că a ajunge la iubirea perfectă este „Dumnezeu”.

Iubirea este contopirea a două persoane. Când miracolul are loc între individ și tot, numesc aceasta Dumnezeu. Plenitudinea, extazul mistic, înflorirea iubirii este Dumnezeu. Christos spunea: ”Dumnezeu este iubire”.

După dispariția „eului”, ceea ce rămâne este iubire. Când zidurile cad în jurul a ceea ce voi numiți drept „eu”, ceea ce apare este iubirea și iubirea este „Dumnezeu”. Iată de ce este imposibil să îl cunoaștem. Însă voi puteți să deveniți El.

5. ■ *Ați spus că viața, așa cum o înțelegem noi, nu este viață ci o agonie lentă. Ce înseamnă aceasta?*

Este oare cu puțință ca viața să moară? Cum ar putea oare „viața” să își găsească sfârșitul în mormânt? Este absurd. Moartea nu rupe firul existenței noastre, ea este punctul final al formării unui corp. Voi nu vă dați sfârșitul odată cu ultima suflare. Moartea începe

să lucreze încă de la venirea voastră pe lume. Corpul este distrus în fiecare clipă. Când acest proces s-a terminat, voi vorbiți despre moarte, însă aceasta nu este decât ultimul stadiu al procesului care a început încă de la concepția voastră. Din această cauză nimic nu este sigur, în afară de scadența organică. Ea este inevitabilă pentru că face parte dintr-o evoluție în timp și spațiu. A te naște este sinonim cu a muri, cele două verbe nu folosesc decât pentru a distinge începutul și sfârșitul aceluiași proces. Altfel spus, ceea ce voi numiți „a trăi” nu este decât o moarte lentă.

Datorită faptului că se obișnuiește cu degradarea organismului cu care se identifică și, pe de altă parte, pentru că ignoră totul referitor la existență, omul crede că trăiește; de fapt, se amăgește. Toate activitățile sale, toate proiectele sale se rezumă la un fel de autoapărare, de exorcism, de negare a inevitabilului. El aderă la o instituție religioasă din același motiv. Puțini oameni refuză „consolarea” Bisericii atunci când moartea își începe numărătoarea inversă. Ce altceva înseamnă acest lucru dacă nu teama de distrugerea personală? Asigurarea ultimă... Spiritualitatea adevărată nu reflectă teama de moarte, ea mărturisește experiența vieții.

Încercați să înțelegeți că toată știința voastră ține exclusiv de ceea ce este mort. Această cunoaștere revelează nemurirea. Corpul este tranzitoriu, el se dezintegrează în fiecare clipă. Observați-l. Fiind pe deplin conștienți de precaritatea acestui vehicul, veți percepe și ceea ce nu este el. a cunoaște ceea ce nu este corpul, a regăsi sufletul restaurează viața reală, deoarece sufletul nu a fost niciodată născut și nu va muri niciodată. Adevărul exista mai înainte de nașterea corpului vostru, el va exista și după dezintegrarea lui. Aceasta este viața. Ea nu este un interval de timp care se scurge între leagăn și cimitir. Dimpotrivă, nașterile și morțile sunt incidente pe parcursul ei.

În timpul meditației, atunci când mintea este calmă și goală de gânduri, se poate percepe „ceva” care este foarte diferit de corp. Acest „ceva” nu este accesibil atunci când mentalul vostru este instabil, așa cum fundul lacului nu este vizibil când suprafața sa este tulburată de valuri. Gândurile care, ca niște valuri, bântuie spiritul vă ascund realitate și vă fac să considerați suprafața drept tot ceea ce există. Fenomenele vă par reale și credeți că sunteți corpul vostru. Această identificare cu organismul vă orbește într-atât încât

considerați drept „viață” ceea ce nu este decât o progresie a morții.. Nu v-ați înșela mai mult dacă ați crede că procesul de construcție al casei voastre este nașterea voastră, iar demolarea ei propriul sfârșit.

Ignoranța este risipită prin liniștirea mentalului, iluzia creată de mentalul înfierbântat se evaporă sub efectul calmului. Marea liniștită și imobilă scoate la iveală ceea ce ascundeau valurile. Pentru prima dată, stăpânul corpului se arată. Brusc, percepeți faptul că moartea nu este decât abandonarea unui veșmânt uzat, iar nașterea îmbrăcarea unui veșmânt nou. Numai cei care au perceput acest lucru sunt cu adevărat vii. Toți cei care își imaginează că „sunt” organismul lor fizic nu sunt decât umbre în noapte. Ei visează, cufundați într-un somn greu ca o comă. Ei sunt în continuare morți, viața lor nici măcar nu a început.

Până când nu se va trezi, omul nu va ști niciodată că propriul său corp nu este el, și va continua să ignore identitatea sa reală, esența sa, viața sa. Planeta este populată de somnambuli și cea mai mare parte a oamenilor își dau ultima suflare înainte de a se naște cu adevărat, epuizați de o zadarnică luptă împotriva morții, orbiți față de lumina de neînving care este adevăratul lor Eu.

6 ■ *Înțeleg din cuvintele dumneavoastră că eu sunt mort. Ce trebuie să fac pentru a fi viu?*

A admite faptul că sunteți morți, adăugând credința în cuvintele mele, este complet inutil. Uitați tot ceea ce ați învățat de la mine sau de la alții și deschideți ochii. Priviți voi înșivă direct. Această viziune va fi suficientă pentru a vă conduce la viață, și nu vă va mai trece prin minte să întrebați: „Cum să fim vii?”

Cel care înțelege că este mort, că nu a existat niciodată și că personalitatea sa este o iluzie, va putea să vadă ceea ce este viu. Pentru aceasta, însă, el trebuie să își liniștească spiritul. Viziunea, dharsan, nu este posibilă decât dacă mentalul este calm, vid, liber de dorințe. Până în prezent voi nu sunteți decât un carusel de gânduri, voi nu distingeți nimic, voi nu aveți o viziune. Aprobarea cuvintelor mele reprezintă la rândul ei o reflecție. Nici un gând, nici acesta, nici altul, nu vă va fi de vreun ajutor.

Activitatea intelectuală este neputincioasă să descopere adevărul, deoarece tot ceea ce puteți voi să concepeți este împrumutat. Gândurile voastre vin, fără excepție, de la alții și vă țin la distanță de realitate. Nu ați observat niciodată că nici un gând nu vă aparține?. Ați adunat o grămadă de vechituri, încetați să vă mai atașați de ele, pentru că nu au nici o valoare, nu au nici măcar consistența unui castel din cărți de joc.

Eu nu vreau să hrănesc intelectul vostru, refuz să vă îndop cu informații. Nu caut să vă fac să reflectați, ci să vă trezesc, să vă iau vâlul de pe ochi. Nu mai gândiți, priviți! Atunci veți descoperi realitatea, adevărata bogăție care vă aparține dintotdeauna. Nu veți cunoaște niciodată în ce fel dezvăluie misterul viziunea directă fără gânduri – doar dacă faceți voi înșivă experiența.

Rețineți că nimic prețios nu vă este dat, niciodată. Ceea ce vi se poate da nu are nici o valoare. Obiectele materiale trec din mână în mână, însă nu și experiența vie. Nici Mahavira, nici Buddha, nici Krishna, nici Christos nu vă pot face să trăiți ceea ce au trăit ei. Dacă vă atașați de ideile voastre și le luați drept realitate, nu veți ajunge niciodată la real. Omul este eliberat atunci când ia cunoștință de realitate, și nu atunci când se raportează la altcineva.

A învăța Biblia, Coranul sau Bhagavad Gita pe de rost nu vă va îmbogăți cu nimic. Dimpotrivă, acest lucru va diminua facultatea voastră de a ști cine sunteți; nu veți putea niciodată să vedeți adevărul în față. Sfintele Scripturi se vor interpune întotdeauna ca un nor de praf, ca o ceață. Trebuie alungat tot ceea ce se ridică între voi și real. Pentru a-l percepe, gândirea este necorespunzătoare, inoportună. Aruncați tot ceea ce vă închide. Atunci, vă veți deschide și adevărul vă va putea pătrunde, vă va putea transforma. Vă rog calmați-vă și observați. Deschideți ușa și priviți. Este tot ceea ce am să vă spun.

7 ■ *Prin urmare, studierea sfintelor scripturi, shastrele, este un lucru inutil?*

În ce scop studiați shastrele sau alte sfinte scripturi? Dacă o faceți pentru a cunoaște adevărul, vă pierdeți timpul. Vă veți dezvolta

doar memoria, nimic mai mult. A învăța lucrurile este foarte diferit de a le cunoaște. Acumulând referințe despre Dumnezeu, despre adevăr, despre suflet și devenind capabili să dați răspunsuri gata făcute, veți ajunge să semănați din ce în ce mai mult cu un robot. Adevărul nu se găsește în nici o carte. El este în voi, el este în voi.

Învățăturile cele mai frumoase rămân literă moartă pentru cel care nu a găsit lumina în el însuși. Cunoașterea livrescă este chiar toxică pentru un ignorant. Shastrelle nu vor avea sens și nu vor fi fecunde decât dacă luați contact mai întâi cu realitatea din voi înșivă.

Îmi este foarte limpede ceea ce faceți. Voi studiați și vă delectați cu ceea ce scoateți din cărți, fără să faceți nici cel mai mic efort în direcția cea bună. Cât de goală și artificială poate fi satisfacția voastră! Se pare că dorința voastră nu este aceea de a cunoaște cu adevărat, ci de a trece drept înțelepți. Cel care aspiră sincer la divin nu se mulțumește niciodată cu cuvinte. Poate fi setea voastră potolită de cuvântul „apă”? Și dacă a pronunța cuvântul „apă” vă este suficient, nu înseamnă oare că nu vă era deloc sete?

Și eu, la rândul meu rostesc cuvinte. De altfel aceasta este modalitatea prin care shastrelle au fost alcătuite. Însă eforturile mele vor rămâne sterile dacă voi vă atașați de vorbele mele. Vă puteți umple mintea până la refuz cu fraze pronunțate de mine; nu vă veți clinti nici măcar cu un milimetru. Ele vor întări închisoarea mentală în care veți continua să vă învârtiți. Omul este închis într-o celulă pe care a construit-o cu propriile sale mâini și pe care continuă să o susțină zi de zi. Dacă doriți într-adevăr să cunoașteți adevărul, dărâmați zidurile de cuvinte care delimitează lumea voastră îngustă și ardeți soclul pe care ați înălțat informația. Cunoașterea va renaște din cenușă și o veți contempla cu o conștiință liberă. Ea este aici, faceți-i loc. Debarasați-vă de cuvinte și ea va intra.

8. Ființa umană se poate cuceri pe sine însăși reprimându-se, luptând împotriva sa?

Ce înseamnă „a reprima” și „a lupta împotriva ei însăși”? Nu înseamnă oare a se diviza în interior? În această luptă contra lui însuși, omul se atacă și se apără simultan. El este simultan aliat și inamic și furnizează energie ambelor părți. Victoria este imposibilă, nu va rezulta decât epuizare și slăbiciune. Faceți ca mâinile voastre

să se bată una împotriva celeilalte, și veți vedea ce vreau să spun. Este o prostie.

Nu luptați împotriva voastră, descoperiți cine sunteți. Contradicțiile care vă torturează, luptele interioare care vă slăbesc provin din ignoranță și vor dispărea odată cu ridicarea conștiinței de sine, ca o ceață matinală dispersată de razele soarelui care se ridică. Victoria asupra propriei ființe nu este câștigarea unei lupte, ci fructul cunoașterii. Împotriva cui veți lupta? Nu este nimeni care să trebuiască să fie învins. Nu este nimeni „altul” în voi, ci numai orbire, întuneric.

Cum se poate pune capăt întunericului? Încăunând conștiința, scoțând lumina de sub obroc. Ignoranța nu este nimic în sine, ea este absența conștiinței, a cunoașterii. Plecând la război împotriva ei, vă rătăciți de la început, vă străduiți să luptați cu morile de vânt.

Această idee marțială de ostilitate față de sine nu reprezintă altceva decât ecoul a ceea ce se întâmplă în lumea exterioară. Ea reflectă violența voastră periferică, ea transpune agresivitatea voastră intimă. Ce lucru nebunesc! În lumea care vă înconjoară, nimic nu a fost cucerit, niciodată, prin intermediul forței violente. A învinge nu este același lucru cu a cuceri. Dar în universul interior, chiar și violența este neputincioasă în distrugerea dușmanului. Căci nu există dușman.

Cucerirea de sine nu este rezultatul conflictului, ea este rodul cunoașterii. În consecință, vă spun: nu luptați, căutați să aflați. Dați uitării războiul, alegeți cunoașterea. Singurul vostru principiu să fie: „Cunoaște-te pe tine însuți, vezi cine ești” Nimic să nu mai fie ascuns în voi, nici cel mai mic colțișor să nu rămâne obscur. Explorați adânc în interiorul vostru. Această descoperire va fi o adevărată „cucerire” de sine.

Când anumite părți din casă sunt închise mai mult timp și rămân nelocuite, acestea sunt colonizată de o faună și floră distrugătoare. Voi sunteți o asemenea locuință, iar camerele cărora le-ați uitat până și existența, sunt numeroase. Aici se găsesc „dușmanii voștri”.

9 ■ *Spuneți că tendința de a ne reprima pasiunile este periculoasă. Să înțeleg că trebuie să ne complăcem în ele?*

Eu nu propovăduiesc nimic, nici reprimarea, nici acceptarea. Vă cer să înțelegeți ce reprezintă aceste atitudini. Ele sunt, atât una cât și cealaltă, efectul ignoranței și sunt la fel de nocive. Represiunea este o ripostă față de concesiile și invers. Este același lucru răsturnat.

Mi s-a povestit despre un călugăr care-și întorcea privirea de la bani. Era el foarte diferit de omul care, aflat într-o situație similară, are privirea cuprinsă de poftă? Nu încercați să priviți de lăcomie, ea se va ține scapi de voi, dar sub o altă formă. Sub un nou aspect, ea va fi la fel de puternică și mult mai în siguranță, deoarece nu o veți mai identifica. Pe acest plan nu ați câștigat nimic. Dimpotrivă, situația se va agrava datorită faptului că de acum înainte veți fi atinși de încă o iluzie: aceea de a fi o ființă umană eliberată de lăcomie. Încercând să înlăturați un rău, ați cultivat altele două.

Vreau ca voi să cunoașteți furia, lubricitatea... dar nu pentru a le combate sau deda lor. Eu vă cer să fiți vigilenți, să observați aceste emoții cu o atenție totală pentru a vă familiariza cu demersurile lor, cu subtilitățile lor, cu măștile lor, cu forța lor.

Ați remarcat că furia se stinge atunci când o descoperim? Voi aveți obiceiul să o refuzați, mai degrabă decât să o lăsați să explodeze. În oricare din cele două cazuri, voi nu o priviți, iar lucrurile se petrec fără știrea voastră. În această ignoranță se găsește toată nefericirea voastră, iar violența, la fel ca și indolența, vă orbește din ce în ce mai mult.

Vă propun o a treia soluție, singura care reprezintă o soluție reală. Ea constă din scoaterea din bârlog și observarea tuturor tendințelor voastre, fără să interveniți nici într-un sens, nici în celălalt.. Nu le justificați, nu le condamnați, nu le ridicați în slăvi. Sub lumina constantă a lucidității voastre, ele vor păli apoi se vor șterge. Ele nu suportă privirea directă. Ele nu trăiesc și nu supraviețuiesc decât sub acoperișul iluziilor. Ele se hrănesc din neatenția voastră, din inconștiența voastră. Sub luminile conștiinței ele se ofilesc și dispar. Părerea celorlalți să fie ultima voastră grijă.

Singurul lucru care contează este felul în care vă percepeți pe voi înșivă. Voi vă faceți o părere despre voi înșivă pe baza judecăților emise de cei care vă înconjoară, și uitați faptul că puteți avea o viziune directă a ceea ce sunteți. Este singurul mod de a privi: direct. Voi vă creați un personaj, circulați mascați pentru a-i înșela pe ceilalți, iar apoi vă înclinați în fața a ceea ce cred ei despre voi!

Această comedie care se repetă în viață reprezintă unul din obstacolele majore pe calea cunoașterii de sine. Trebuie să terminați cu impostura încă de la începutul călătoriei voastre interioare și să vă vedeți așa cum sunteți, într-o goliciune totală. În caz contrar, nu sperați să puteți avansa spre realizarea adevăratei voastre naturi.

Nu vă puteți apropia de adevăr atâta timp cât vă veți păstra ideile greșite despre voi înșivă, atâta timp cât vă încăpățânați să credeți că personajul vostru social este „eu” vostru definitiv. Ego-ul vostru, identitatea imaginară pe care ați îmbrăcat-o trebuie să fie aneantizată înainte de a putea deschide poarta divinului, a atotputernicului, a adevărului. Altfel spus, poarta Eului vostru real. Uriașa înșelătorie la care luați parte vă interzice să *trăiți*. Treziți-vă, ridicăți-vă, încetați să dormiți. Știți foarte bine că jucați un rol. De ce nu recunoașteți că tot ceea ce se petrece în adâncul inimii voastre nu seamănă deloc cu piesa care se produce pe scena familiară și socială? Aceste minciuni nu vă tulbură niciodată? Dacă vi se întâmplă să fiți copleșiți, puteți părăsi teatrul, puteți regăsi pământul sub picioare și cerul albastru deasupra capului. Puteți deveni ceea ce nu ați încetat niciodată să fiți.

Puneți-vă următoarea întrebare: „Sunt oare cu adevărat ceea ce cred că sunt?” Lăsați această întrebare să își extindă ecoul foarte departe în voi, să progreseze din strat în strat până în străfundurile inimii voastre și să lumineze colțurile cele mai secrete, pentru ca nici o iluzie să nu mai poată exista.

Această introspecție lipsită de indulgență și de duritate vă va aduce o senzație de proșpețime, o viziune atât de nouă încât veți avea impresia de a fi ieșit din letargie. Veți vedea cu claritate că toate castelele voastre erau făcute din nisip și toate bărcile voastre din hârtie. Toate elementele vieții voastre vi se vor părea ireale, le veți contempla cu mirare, ca și cum ați privi un film. De fapt, aceea nu era viața voastră, ci o melodramă în care voi ați acceptat până în acea

clipă să jucați un rol predeterminat de educație, de condiționări, de tradițiile proprii grupului în care v-ați născut.

Omul nu este încă uman. El este o sperietoare, un amalgam fără rădăcini și fără sevă, ceva care doarme în picioare. Vă văd ca pierduți într-o poveste, orbi, surzi, intoxicați. Însă voi puteți ieși din acest vis. Aceasta este marea diferență dintre somn și moarte. Oricât de mare ar fi ignoranța voastră, vă puteți trezi. Iluziile voastre își vor lua zborul atunci când vă veți vedea în sfârșit în față: veți cunoaște frica ființei care s-a crezut întotdeauna frumoasă și care se descoperă urâtă într-o oglindă. Veți fi supuși confruntării cu Eul într-o oglindă care nu este materială: oglinda conștiinței.

Spuneți că adevărul vă atrage? Vreți să știți într-adevăr cine sunteți? Nu vă este frică să înfrunțați realitatea? De fapt, vă este frică. Din acest motiv ființa umană inventează orice: pentru a ocoli adevărul. Dar vai! Acest fapt nu îi este niciodată de vreun folos. Omul își risipește viața și nimic nu îl mai poate mulțumi; dacă nu se centrează în el însuși, el nu se poate simți acasă niciunde.

Vă întrebați de ce insist atât de mult să renunțați la falsa strălucire și să priviți urâtenia voastră, goliciunea voastră: de ce să nu ascundem cu pudoare acest spectacol înspăimântător? Nu este mai bine să ascundem urâtenia cu podoabe, să drapăm îngrozitoarea goliciune cu mățasuri strălucitoare? Este exact ceea ce faceți. La ce folosește? Rana ascunsă încetează oare să sângereze? Se infectează. Iar putrefacția se întinde progresiv asupra întregii voastre personalități. Sunt necesare din ce în ce mai multe parfumuri pentru a acoperi mirosurile. Mai devreme sau mai târziu, nimic nu mai ajută, nici parfumul, nici bijuteriile nu mai pot ascunde cadavrul.

Eu nu propun nici un deodorant. Vreau ca duhoarea să înceteze. Eu nu vând nici bijuterii, nici mățasuri: vă cer să lăsați să se deschidă frumusețea voastră, splendoarea voastră, muzica voastră interioară. Aceasta este singura soluție. Tot restul este van și inutil. Credeți că puteți obține vreodată ulei presând pietre?

Vă rog deci să dezgropați și să examinați tot ceea ce este ascuns în voi. Nu încercați să fugiți. Unde veți merge? Voi veți fi întotdeauna prezenți. Este imposibil să vă transformați, însă nu și să vă separați de voi înșivă.

Observarea de sine este prima fază a acestui proces. Veți asista la un fenomen miraculos. Când veți cunoaște urâtenia, teroarea, ura,

vă veți elibera de ele. Dacă nu veți mai fugi, ele nu se vor mai mișca, la fel cum umbra voastră încetează să vă mai urmărească atunci când vă opriți.

Brusc, veți înțelege că demonii înspăimântători erau o iluzie, că fantomele vă amenințau numai în măsura în care încercați să fugiți de ele. Pentru a atenua frica voastră, ați adoptat atitudini înșelătoare, ați simulat demnitatea și onorabilitatea. Toate acestea vor putea fi abandonate deoarece nu va mai exista nimic de ascuns. După ce ați alungat umbrele, veți ajunge la o viziune de o frumusețe inexprimabilă.

Acest lucru mi s-a întâmplat. Am înfrunța monștrii din mine, le-am perceput inconsistența și acest fapt mi-a dat curajul de a privi dincolo de mine. Ceea ce am văzut mi-a schimbat existența. Adevărul transfigurează absolut tot. Nu vă temeți de nimic, vă implor, părăsiți-vă coliba făcută din paie, ieșiți din visele voastre și mergeți spre deal, acesta vă va oferi cea mai bună protecție.

M-ați întrebat în ce constă cunoașterea directă de sine. Aceasta constă în a nu accepta părerea altuia despre voi, a vă încrede în propria voastră inteligență pentru a cerceta ce ascund gândurile voastre, pasiunile voastre, acțiunile voastre, dorințele voastre, speranțele voastre. Priviți-le ca și când ați observa un străin. Acest fapt vă va face foarte bine la început, deoarece această privire pătrunzătoare și neutră va demola foarte repede imaginea pe care v-ați făcut-o despre voi înșivă. A răsturna acest idol este un fapt indispensabil, deoarece el vă împiedică să ajungeți la real.

Înainte de a deveni buni și sinceri, trebuie aneantizate iluziile de bunătate și sinceritate pe care le-ați construit pentru a vă ascunde răutatea și viclenia, pentru a nu vă pierde întreaga încredere și întreaga valoare în proprii voștri ochi. Simțind animalul din el, omul este torturat, umilit.

Ce soluții i se oferă? Animalitatea poate fi depășită sau ignorată. Transcendența cere o sadhana, o disciplină. A arunca problema în uitare este mult mai ușor. Este suficientă puțină imaginație. Vă construiți o paiată pe care o botezați „eu” și refuzați animalul din inconștientul vostru. Evident că el nu moare. Ascuns în voi, el rămâne stăpân, dincolo de fațadă. Nu constatați în mod regulat că aceasta crapă și vă trădează? Trebuie să o reparați în fiecare zi, cu un mare adaos de bunăvoință.

Iluzia este trădată zilnic de realitate. Voi căutați să dovediți în permanență altora și vouă înșivă că sunteți un om de bine, arătându-vă amabil în mod ostentativ, săritor, devotat, cinstit... ce sperați să obțineți? Imaginea voastră va rămâne ceea ce este: ceva fals și palid. Viața nu va circula niciodată în venele ei.

Renunțați la această deghizare, ea vă strică viața. Eliberați-vă de ego și restabiliți contactul cu animalul pe care l-ați rănit, pe care l-ați ținut închis, pe care l-ați făcut feroce. Calea de aici începe.

Voi nu sunteți deloc diferiți de roboți. Nici ei nu sunt oameni decât în aparență. Nici ei nu au din omenesc decât aparența. Totul este fals: viața voastră, actele voastre, râsurile voastre, lacrimile voastre. Acestea vă epuizează și vă degradează. Totuși, voi preferați mai degrabă această mascaradă decât misterul interior care vă îngheață de frică. Vă amețiți la gândul că în voi nu există nimic din ceea ce vă imaginați să fie, nimic din „monstrul” pe care cu atâta plăcere îl arătați cu degetul în altul.

Prima condiție, dacă doriți să începeți această sadhana, este aceea de a fi neclintii. Veți avea nevoie de un curaj nemărginit pentru a putea suporta spectacolul care vă așteaptă. Nimic nu va substitui calitățile pe care le-ați uzurpat. Dimpotrivă, vă veți descoperi tendințe mai sordide, mai atroce decât v-ați fi putut închipui.

Dacă nu se lasă pradă descurajării, pelerinul va suferi un îndelung calvar. Această coborâre în infern va lua sfârșit într-o bună zi, soarele căutat de atâta amar de ani va străluci în cele din urmă.

Asemenea cenușii care treptat înăbușă focul, întunericul a sufocat lumina. Omul care se teme de întuneric nu va zări nicicând lumina. Drumul spre lumină trece prin beznă. Tocmai această îndrăzneală vă va lumina, vă va trezi la capătul nenumăratelor vieți pe care le-ați risipit hipnotizându-vă.

Eu simt, însă, că voi, vreți cu adevărat să aflați cine sunteți, că vă înspăimântă ideea de a vă deschide cavernele din interior. Vă place să ascultați vorbe frumoase precum Sat-chit-ananda (existență-conștiință-beatitudine), „puritate” sau „eternitate”, pentru că ele vă mângâie și vă ajută să uitați că voi sunteți opusul lor absolut.

Voi doriți numai să vă îngreșați egoul: știți oare de ce păcătoșii îi prețuiesc atât de mult pe călugări, pe sfinți? Pentru că se delectează cu vorbele care fac caz de puritatea sufletului și de natura divină a

omului. Ei încearcă ușoare regrete atunci când aud predicile, se curăță de sentimentele lor nedemne, pentru ca mai apoi să-și umfle pieptul cu satisfacție. La urma urmei, imperfecțiunile lor sunt greșeli neînsemnate, nimic nu tulbură virginitatea sufletului lor. A cea credința că esența voastră este imaculată nu pune capăt obiceiurilor voastre. Iată-vă văzuți în cea mai periculoasă dintre capcane, iată-vă victima celei mai mari iluzii, ultima șmecherie a mentalului vostru. Vă gândiți oare să descoperiți lumina negând întunericul?

Învățătura care susține că răul nu există și că sufletul nu este implicat în relele purtări ale oamenilor, este foarte periculoasă. Este un truc care vă permite să vă urmăriți micile voastre afaceri în deplină seninătate. Acest lucru nu vă eliberează de bestia din voi, ci vă face să o dați uitării, ceea ce este cea mai gravă dintre toate situațiile. Conștiința vă îndeamnă să vă depășiți înjosirea, iar conștiința totală vă transformă instantaneu.

De aceea, căutați să evitați orice discuție cu privire la puritatea sufletului, la iluminare și așa mai departe. Sufletul nu este un act de credință. Sufletul este un act pe care îl experimentați direct atunci când părăsiți periferia personajului vostru, atunci când traversați labirintul înspăimântător al tenebrelor voastre interioare și ajungeți în cele din urmă la templul secret al ființei voastre, în centrul luminos care este cu adevărat „voi”.

Ideile referitoare la acest subiect riscă să vă facă mult rău. Dacă sunteți convinși că nu există nici o prăpastie în voi, nu veți face nimic pentru a ieși din ea. Dacă sufletul este lipsit de virtuți și de păcate, este absurd să fim neliniștiți, nu-i așa? Întrebările și răspunsurile delirante ale filozofilor și preoților au îndreptat generații de oameni spre o viață iluzorie. Priviți la ființele care se cred deja Dumnezeu: nu există altele mai rățacite ca ele!

Nu uitați că lauda de sine are drept unic scop acela de a șterge existența răului. Iluzia purității inviolabile a sufletului este o iluzie de care foarte puțini oameni ajung să se elibereze.

Faptul că sufletul este etern și pur de orice murdărie, nu este nici o teorie, nici un principiu, este o realizare, o experiență. Abțineți-vă să discutați acest lucru sau să vă gândiți la el. Dacă îi spuneți bolnavului că boala sa nu există, îl condamnați la moarte.

Cei care știu, nu vorbesc despre trezire, ci despre sadhana – calea care duce la realizare. Ea este singura care contează, realizarea

vine de la sine. Pretenția că iluminarea va cădea din cer, nu face decât să vă îndepărteze de disciplina spirituală indispensabilă. Tentația este mare, fiți cu băgare de seamă! Voi sunteți cerșetori și săriți în sus de bucurie când un om sfânt sau altul vă declară rege. Voi îl venerați, bineînțeles. Este mult mai ușor să înghiți gogoși umflate decât să faci un efort titanic pentru sadhana. În toate timpurile și chiar și în prezent, anumite persoane fac caz de lumina spirituală pentru a-și satisface ambițiile lor nemăsurate. Se poate abuza, de asemenea, și de adevăr. Astfel lașitatea poate fi prezentată ca non-violență, decăderea se poate justifica prin teoria purității originare și lenea poate lua înfățișarea de sannyas.

Iată-vă acum puși în gardă. Fiți vigilenți, nu vă mulțumiți cu nici o formulă gata făcută. Explorați lumea voastră lăuntrică, ea conține forme îngrozitoare care, oricât de fantomatice ar fi, nu vor rămâne, din această pricină, mai puțin puternice. Gândurile voastre, visele voastre, pulsunile voastre inconștiente vă influențează în foarte mare măsură. Singura modalitate de a vă elibera de ele este aceea de a vă trezi, de a deveni conștienți de realitate. Nu începeți să visați că v-ați trezit! Acest lucru se întâmplă, de asemenea, fiți prudenți!

Sper că nu ați venit aici pentru a vă liniști, pentru a fi consolati. Eu nu vreau să vă ofer vise, vreau să vă ajut, să vă scot din lăncezeală, să sfărâm iluziile voastre astfel încât să nu mai rămână nici una. Acest fapt va fi dureros, nu vă amăgiți, iar calvarul vostru va începe cu explorarea lucidă a urâteniei voastre, a mutilării interioare pe care vă străduiți să o ascundeți. Pregătiți-vă pentru o uriașă decepție, pentru descoperiri aproape de ne-suportat. Această tortură este inevitabilă pentru a renaște din voi înșivă. După ce ați văzut bestia din voi, îl veți întâlni pe *Acela*. Înfruntând animalul, veți distruge identificarea. Observația separă observatorul de lucrul observat. Fuga de păcatul și de tenebrele animalului nu are nimic comun cu sadhana, este doar un refuz de a privi realitatea în față. A nega prezența dușmanului, nu îl împiedică pe acesta să rămână acolo. Dimpotrivă, îi faceți misiunea mult mai ușoară.

Ignoranța este întotdeauna un dezastru. Nu mai tânjiți după Sat-chit-ananda, nu mai aspirați la Dumnezeu, înhămați-vă la munca de introspecție, și toate celelalte vi se vor da pe deasupra. Pentru moment, lucrați la ștergerea iluziilor voastre, a ego-ului vostru.

Cineva m-a întrebat ce este *satsang*. I-am răspuns că *satsang* înseamnă a rămâne în propria noastră ființă, a rămâne în adevărul Sinelui. Nici un guru, nici o sfântă scriptură nu vă poate aduce aceasta. Adevărul este în voi, regăsiți în consecință propria voastră tovarășie. Nu vă risipiți, evitați contactele superficiale, fiți singuri cu voi înșivă.

Meister Eckart era într-o zi așezat sub un copac. Un prieten se apropie: ”Te-am văzut atât de singur, am venit să-ți țin companie.” „Eram cu mine însumi, răspunde maestru rhenan. Iată că prezența ta îmi aduce singurătatea.”

A te odihni în tine însuși, fără nimeni în apropiere și fără gânduri, este *satsang*, rugăciune, meditație. În această singurătate binecuvântată vă este revelat adevărul, pentru că voi *sunteți* adevărul.

Încetați să mai adoptați atitudini avantajoase. *Fiți* religioși. Religia este o *sadhana*, un proces de cunoaștere de sine. Religiozitatea este o comedie socială. Toate semnele exterioare ale virtuții sunt praf în ochi. *A părea* este menit să-i impresioneze pe ceilalți. *A fi* este strict personal.. Acest fapt nu a servit niciodată în lupta împotriva rezultatelor precum egoismul, violența, lăcomia, ipocrizia, desfrâul și așa mai departe. Tratamentul trebuie să vizeze boala și nu simptomele. Iar boala este ignoranța voastră. Lipa voastră de cunoaștere de sine. Nu vă arătați virtuoși, căutați să eliminați ceea ce vă împiedică să *fiți*.. Nu vă lăsați duși de nas și renunțați de acum înainte să-i înșelați pe ceilalți în privința voastră. Rețineți că singura voastră datorie este de a descoperi ceea ce sunteți. Cunoașterea de sine vă va face în mod firesc și spontan smeriți, sinceri, liberi de furie, de agresiune, de posesivitate. Aceste „calități” nu sunt, nici ele, decât simptome. Semne ale cunoașterii de sine.

SALTUL

Sunt incapabil să vă dăruiesc adevărul, înțelepciunea. Cel care pretinde că o poate face, vă minte, fiți siguri de acest lucru. Adevărul este incomunicabil și acest fapt nu ține de incompetența maestrului, ci de faptul că adevărul este viu. Obiectele neînsuflețite pot fi

vândute, dăruite, se poate face troc cu ele, pot fi furate, fabricate, reproduse. Ceea ce este viu trebuie să fie trăit.

Obiectele pot fi văzute, arătate, ele sunt bunuri publice. Experiența este unică, personală. Pot să vă fac să încercați iubirea pe care eu o simt? Pot să vă fac să savurați frumusețea muzicii pe care o aud? Mi-ar plăcea foarte mult să împărtășesc cu voi evenimentele extraordinare survenite în acest corp banal care este al meu. Din păcate, nu este posibil. Mă frământ mult în legătură cu acest subiect, însă nu există nici un mijloc. Ce neputință!

Unul din prietenii mei s-a născut orb. Doream foarte mult să îi dau ochii mei, însă stadiul actual al medicinei nu permite acest lucru. Viziunea *Aceluia*, a realului, nu va putea fi niciodată transmisă sau grefată, deoarece ea aparține sufletului și nu corpului.

Toate realizările din sfera Sinelui sunt rodul eforturilor realizate de Sine. La acest nivel, nimic nu poate fi împrumutat, dependența este exclusă. În lumea sufletului nimeni nu se poate lăsa dus, nimeni nu poate merge folosind cârje. Singurul ajutor vine numai din voi înșivă. Este o condiție de netrecut.

Iată de ce, repet, sunt incapabil să vă revelez adevărul. Vă pot vorbi despre el, însă cuvintele sunt goale și inerte, realitatea rămâne ascunsă în spatele ecranului. A vorbi nu înseamnă a comunica. Sensul cuvintelor, experiența vie pe care încearcă să o exprime nu trece. Cuvintele sunt cochilii goale, ele nu vă vor elibera niciodată. În plus, ele sunt un adevăr îmbălsămat, nimic viu nu palpită în ele.

Eu nu pot să vă dăruiesc adevărul, însă vă pot ajuta ușurându-vă greutatea care vă împiedică să avansați pe drum. Ați fost împovărat vieți întregi. Praful conceptelor s-a acumulat complet. Iată-vă îngropați de vii sub un munte de cuvinte și gânduri.

Cuvintele sunt lucruri moarte; ele nu sunt niciodată adevărul, oricare ar fi buzele care le pronunță. Nu le înregistrați în memoria voastră, nu le păstrați în minte. Eliberați-vă de ele asemenea călătorului care se leapădă de bagaje pentru a întreprinde ascensiunea pe creastă.

Eu propovăduiesc un singur fel de ne-posesivitate: ne-atașarea de cuvinte, de idei. „Năvodul, spunea Huang Tseu, folosește pentru prinderea peștilor. Prindeți peștii și dați năvodul la o parte”. Ce pescar nepriceput este omul! El s-a încurcat în ochiurile propriului năvod și nu mai știe deloc ce voia să prindă la început. O întreagă

flotilă îi zboară prin minte și a uitat faptul că navele servesc pentru a-l transporta.

Cuvintele sunt simboluri. Cuvintele nu sunt adevărul, ele desemnează ceva care sunt în afara lui. Străduiți-vă să înțelegeți sensul cuvintelor, apoi aruncați-le. A colecționa cuvinte, fraze, citate, este extrem de inutil.

Cuvintele sunt degetele care arată spre lună. Dacă vă concentrați asupra degetelor, nu mai vedeți luminatorul celest. Degetele își îndeplinesc menirea numai dacă vă țin departe de ele. Dacă, dimpotrivă, vă atrag atenția asupra-le, atunci nu numai că sunt nefolositoare, ci devin chiar dăunătoare.

Nu ați intuit niciodată că adevărurile în care ați fost făcuți să credeți sunt o sursă de nefericire în viața voastră? Nu v-au ridicat îndochinările împotriva naturii, nu v-au distrus până în străfundurile ființei voastre, nu au împărțit omenirea în tabere dușmane? Câtă stupiditate, câte atrocități aprobate de instituțiile așa-zis religioase! Acestea nu sunt decât organizații, grupuri fondate pe cuvinte.

Multe persoane pot arăta luna cu degetul, însă nu există decât o singură lună. Mulți termeni desemnează „adevărul”, însă acesta este unic și indivizibil. Toate intoleranțele sunt bazate pe cuvinte, pe idei. Dincolo de declarații, de dogme și de porunci, nu există decât o singură religie adevărată.

Nu vreau să adaug la povara voastră de cuvinte și vorbele mele. Voi sunteți deja striviți sub această greutate; ajunge. Cel care cunoaște adevărul, tace; acesta este suprema elocvență. Trebuie să înțelegeți că adevărul este tăcere, liniște mentală. Dar câți dintre voi puteți înțelege acest lucru? Sunteți atât de subjugăți de cuvinte încât trebuie să fiți contactați pe această cale foarte ocolită. Maeștrii au vorbit din compasiune, au încercat imposibilul, iar voi, în orbirea voastră, v-ați atașat de cuvintele lor și ați creat secte. Ideologiile sunt, toate, amestecuri făcute din cuvinte și din ignoranță. Omul nu a acceptat niciodată religia autentică ci a ucis-o întotdeauna în fașă prin instituționalizare, transformând-o într-un sistem intelectual.

Renunțați la cuvinte! Nu mai atunci veți afla ce se ascunde în spatele lor. Conceptele nu fac decât să ne umple memoria, nimic mai mult. Evitați confuzia dintre cunoaștere și memorare. Înțelegeți odată pentru totdeauna că memoria nu este decât un morman de vechituri,

povestea a ceea ce este deja împlinit, trecut. Ea evidențiază o bună înțelegere și învățare, dar nu este cunoașterea.

Într-o zi, Ramana Maharishi a fost întrebăat cum se poate descoperi adevărul. „Uitați tot ce știți”, a răspuns el. Uitați! Regăsindu-vă inocența, simplitatea voastră originară, veți cunoaște adevărul, veți ști cine sunteți.

Lumina apare în conștiința eliberată de limbaj și de gândire. Dărămați zidurile care vă țin în captivitate, permiteți condiției voastre naturale să se manifeste. Pentru a atinge cerul, voi trebuie să deveniți asemenea lui: goi, liberi, fără limite. Gândurile vă întunecă, ele sunt ca o ceață, ca un nor de praf, ca o coloană de fum. Nu vreau să fac întunericul vostru și mai mare. Nu vă învăț nici un catehism. Aș fi făcut-o mai demult dacă ar fi fost așa de simplu. Nu vă povestesc nici o epopee, aceasta ar fi fost de asemenea ușor. Încerc să vă fac să percepeți ceea ce nici un univers nu poate reflecta: o experiență vie, totală, descoperirea *Aceluia*, a „instanței care cunoaște”, a conștiinței care vede. Dificultatea este de netrecut. În cunoașterea comună, împrumutată, învățată, cel care cunoaște și lucrul cunoscut sunt separate, distincte. Ei nu mai sunt însă astfel după realizarea Sinelui suprem. Cel care cunoaște, lucrul cunoscut și cunoașterea fuzionează și sunt una. Iată de ce cuvintele nu mai au rost. Ele nu sunt concepute pentru aceasta. Cuvintele se aplică lumii fizice, formelor exterioare ale adevărului. Inima nu este domeniul lor, centrul este cunoscut atunci când mintea tace.

Ceea ce se petrece în universul tăcerii, dincolo de aparența materială, nu poate trece prin canalul îngust al cuvântului. Puteți aduce cerul oare pe pământ? Și dacă ați putea, ar fi într-adevăr cerul? Adevărul este cu mult mai vast decât toate cerurile adunate. Voi credeți că puteți dobândi adevărul. Vi se vinde de mult timp divinul, eliberarea, moksha, deoarece voi sunteți cumpărători. Vânzătorii din templu nu sunt de condamnat. Sunt negustori, vă dau ceea ce cereți. Atâta timp cât vor exista amatori de adevăruri predigerate, comerțul religios va fi înfloritor. Eu nu vă propun nici adevăr la cutie, nici spiritualitate gata făcută. Adresați-vă în alte parte pentru acestea.

Într-o zi, un maestru îl întreabă pe discipol despre natura adevărului. „Da, foarte bine”, făcu el după ce auzi răspunsul. A doua zi, îi puse aceeași întrebare. Discipolul spuse că a răspuns deja, dar cum maestrul insista, repetă cuvintele de deunăzi. „Nu! Nu!, țipă

maestrul. „De ce, se plânse discipolul, ieri ați spus da și astăzi răspundeți nu.” „Chiar așa, spuse maestrul, ieri era da. Azi este nu.”

Știți ce înseamnă aceasta? Răspunsul discipolului devenise stereotip, repetitiv, rigid, mecanic. Viziunea era moartă, nu era decât amintire. Cunoașterea dispăruse. Creierul vostru este plin de răspunsuri în acest fel, cadavrele se îngrămădesc și împiedică adevărul să iasă la lumină.

Nu vă mai adorați memoria, prieteni, treziți-vă! Înviați din morți, eliberați-vă Nu anticipați nimic, adevărul este imposibil de imaginat, de definit sau de codificat. Nu sperați să-l vedeți conformându-vă la ceea ce vă învață filozofii, teologii, ideologii. Vă pierdeți timpul.

Nu este vorba sub nici un motiv de închiderea adevărului în formule, ci de a ieși din vârtejul lor. Nu studiați religiile, aflați cine sunteți voi înșivă, realizați experiența. Numai trăind veți afla viața adevărată dacă vreți să cunoașteți gustul apei, mergeți la fântână și beți.

Adevărul nu este niciodată o cucerire a intelectului vostru, nici un produs al ingeniozității voastre. El este aici, el există, el este perceput de cel care deschide ochii, dar dispare pentru cel care își ascunde fața. Ridicați-vă privirea și contemplați lumina în orbitoarea ei puritate, în plenitudinea ei unică. Ea vă va transporta, ea vă va transfigura.

Despre ce aş putea să vorbesc, dat fiind faptul că a vă învăța adevărul este exclus? Vă voi vorbi despre modul de a vă deschide ochii. Voi păstra tăcere asupra finalului, însă vă voi indica drumul care duce până acolo. Nu vă voi povesti ceea ce văd, ci vă voi spune cum văd. Aceasta, din fericire, se poate exprima fără efecte dăunătoare. Religia autentică nu se îngrijește de nici o doctrină, nici de adevăr, ci de metoda care asigură accesul.. Mă voi limita să vă duc spre locul incandescent în care ignoranța voastră se va evapora ca apa pusă la fiert. Trebuie să vedeți voi înșivă focul care este identitatea voastră eternă.

Să revenim la subiect. Vi se oferă două căi. Una este cea a reflecției. Alta este aceea a disciplinei spirituale, sadhana. Prima, logica, vă conduce la analiza faptelor. A doua, yoga, vă învață o metodă capabilă să vă facă să trăiți adevărul. Prima nu este decât o iluzie. Numai yoga poate reprezenta o cale.

Raționamentul vă duce direct într-un impas teribil. Veți străbate o cale lungă înainte de a vă da seama că nu ați făcut altceva decât să bateți pasul pe loc. Veți repeta neîncetat același pas, fără să înaintați un milimetru. Nu este aceasta o scenă tipic onirică?

Aceasta vă face plăcere: să speculați asupra adevărului. Cum îl veți realiza însă? Puteți să reflectați asupra ceea ce nu cunoașteți? Puteți să vă gândiți la incognoscibil? Câmpul de acțiune al minții voastre este lumea sensibilă, deja cunoscută sau care va fi cunoscută într-o zi. Însă rațiunii orgolioase îi place să analizeze probleme imaginare, pe care este incapabilă să le rezolve. Dacă vă duceți raționamentele suficient de departe, veți constata că vă veți cufunda într-un haos din ce în ce mai mare. Faptul că atât de mulți gânditori au căzut în nebunie nu are nimic surprinzător. Treapta cea mai înaltă a gândirii este delirul, ea culminează și își găsește apogeul în paranoia.

Într-o zi, un om luă hotărârea de a merge până la capătul lumii. După o lungă călătorie extenuantă, ajunsese în fața unui templu pe care se găsea următoarea inscripție: „Aici este capătul lumii”. Omului nu îi veni să-și creadă ochilor. Dar nu avu ce face și se închină în fața evidenței: era chiar capătul. Nu departe de templu se deschidea o prăpastie adâncă. Omul se aplecă și scrută pantele abrupte. Ce văzu? Nimic. La capătul lumii nu era absolut nimic. Cu răsuflarea tăiată, fu cuprins de groază. Adunându-și ultimele puteri, făcu stânga-mprejur și o rupse la fugă. Nu se mai întoarse niciodată în acel loc blestemat.

Această poveste este o alegorie a ideateiei. Dacă vă încapătânați să reflectați, dacă gândirea a devenit drogul vostru și alibiul vieții voastre, veți atinge mai devreme sau mai târziu punctul de oprire, paralizia. A gândi va deveni deodată imposibil. Vă veți găsi pe marginea unei prăpăstii fără fund, a unui vis imens, și mintea voastră va refuza să facă un pas mai departe.

Distrugerea rațiunii este inevitabilă. Cât timp veți mai avea un subiect de reflecție, nu ați atins stadiul ultim. În ziua în care nu veți mai putea analiza nimic, în care nu veți mai putea explora nimic mintal, în care nu veți mai putea afirma sau exprima nimic, să știți că ați ajuns la „capătul lumii”.

Ce aș fi făcut eu dacă l-aș fi văzut pe acel om îngrozit în spatele templului? I-aș fi spus că după o peregrinare atât de lungă ar fi păcat să dea înapoi, să nu mai facă un ultim efort. L-aș fi încurajat

să facă saltul în gol, fără regret și fără ezitare, acest ultim pas fiind singurul care merita truda. Acolo unde se termină lumea, începe împărăția divină.

Capătul lumii este locul cel mai important pe care îl poate atinge omul, deoarece dincolo de el domnește eternitatea. Viziunea *Aceluia*, a realului, începe atunci când mentalul încetează să funcționeze. Adevărul se dezlănțuie în tăcerea spiritului. Omul trebuie deci să renunțe la gândire, la cunoscut și să facă saltul în gol dacă vrea să găsească realitatea. Aceasta este calea, sadhana. O astfel de disciplină nu este făcută pentru cei lași.

Dacă, pe parcursul drumului vostru, aveți viziuni ale lui Brahma, ale lui Vishnu sau ale oricui personaj ilustru, înseamnă că sunteți încă pe cale de a gândi, de a visa. „Viziunile” voastre sunt halucinații, accidente ale parcursului. La capătul lumii nu veți putea vedea nimic. De fapt, și voi veți dispărea. Numai vidul absolut va rămâne. Numai „nimicul” există.

Înainte de a ajunge acolo, veți fi încercat de o extraordinară dorință de a face cale întoarsă. Mentalul vostru se va bate cu energia pe care o dă disperarea. Nu vă înșelați, vă va trebui un curaj ieșit din comun pentru a face pasul. Un singur pas în plus... și miracolul are loc, transmutarea. Spiritul devine oglinda perfectă, eliberată de cel mai mic gând, se desfășoară într-o minunată claritate. Voi *știți* atunci când orice știință a luat sfârșit. Voi *vedeți* atunci când nu mai căutați să vedeți. Voi *existați* pentru prima dată atunci când ego-ul vostru nu mai există. Sadhana este coborârea în valea morții. Acesta este prețul nemuririi. Încetați să mai gândiți, ieșiți din agitația mentală! Aceasta înseamnă a medita. V-o repet fără încetare în fiecare zi.

Gândurile sunt valuri, nimic altceva decât spumă, bule care se sparg imediat ce se formează. Nici una nu poate fi profundă sau consistentă. În profunzimile mării nu există valuri. Mișcările apei sau ale mentalului sunt jocuri de suprafață. Oceanul, conștiința nu sunt valurile, cazul invers este însă adevărat. Oceanul nu are nevoie de vârtejuri superficiale pentru a exista, valurile dimpotrivă sunt inexistente fără ocean. Tot astfel, conștiința este necesară gândirii, însă ea nu este alterată de tăcerea spiritului.

Conștiința este originea, sursa a tot ceea ce există. Dacă vreți să vedeți aceasta, plonjați sub valuri, transcedeți gândurile. Nu vă

întindeți pe plajă. Kabir cânta: „Am plecat în căutarea Prea-Iubitului rămânând așezat prostește pe plajă”. Nu ezitați, faceți saltul. Plaja nu este decât o trambulină.

Se întâmplă ca un om să intre în apă și să se mulțumească să înoate. El nu este absolut diferit de cel care rămâne pe mal. Tot ceea ce vă împiedică să plonjați și să vă pierdeți echivalează cu plaja. Priviți-i pe cei care înoată în lumea gândurilor. Se visează deja plecați, se imaginează deja a fi departe de malurile obișnuite. Ce iluzie! Ei încă mai ignoră întreaga profunzime care susține suprafața.

În clipa morții, Mahavira a dictat următorul mesaj pentru Gautama, un discipol pe care îl iubea foarte mult: „Spuneți-i lui Gautama că a traversat cu bine râul, însă de ce se agață acum de mal? Spuneți-i să renunțe!” Despre ce mal era vorba? Despre malul ideatei, de care nu ajung să se depărteze cei care se bălăcesc în propriul lor mintal.

Adevărul se atinge cufundându-ne, și ni înotând sau ținând capul afară din apă. Părăsiți malul gândurilor, cufundați-vă în profunzimea vidului. În Bihar există un cântec care sună astfel: ”Cei care se îneacă pe jumătate, se îneacă în întregime. Cei care se îneacă în întregime, traversează oceanul.

Fiți curajoși. Înecați-vă și descoperiți-l pe *Acela*. Este tot ceea ce vă cer.

MAREA MOARTE

1 ■ *Conform celor ce ne spuneti, nimeni nu poate să ne transmită adevărul. Cuvintele pe care le roștiți sunt deci mincinoase?*

Cuvintele mele nu sunt decât o indicație, nu le confundați cu adevărul, care este cu totul altceva. Nu vă atașați de cel care vă arată, vedeți mai degrabă ce indică el. Priviți și veți percepe adevărul. El nu poate fi în nici un caz conținut în cuvinte. Imediat ce îl exprimăm, el devine o minciună. Trebuie să-l trăim, trebuie să-l experimentăm.

2. *Ne sfătuiți să ne înecăm. Cum să înțelegem acest lucru?*

Mărturisesc că nimic nu este mai ușor decât faptul de a te topi în propria ta natură. Singura condiție este de a nu mai cere ajutor mentalului. Colacul de salvare al gândurilor vă va menține la suprafață, vă va împiedica să vă înecați, să atingeți din nou profunzimea ființei voastre.

Noi ne-am obișnuit să folosim gândurile ca suport al fiecărei clipe. Imediat ce un gând ne părăsește, percepem un altul, fără a fi conștienți vreodată de intervalul care le separă, de vidul în care ele capătă formă și în care dispar. Aceste spații pure dintre nori sunt tocmai trecerea prin care puteți să ajungeți din nou la infinit. Nu vă limitați viața la undele care vă străbat mentalul. Strecurați-vă printre idei, treceți prin spațiile care separă mișcarea lor.

Cum putem să reușim? Fiind conștienți. Fiți ca un gură-cască care privește mulțimea de pe stradă. Observați șirul gândurilor care traversează mintea, acestea nu sunt decât umbre anonime. Contemplați-le fără să faceți nici cel mai mic comentariu. Dacă le puteți examina calm, cu detașare, pumnul care le strângea se va relaxa automat și veți fi proiectați în afara circulației, în marele repaus imuabil și luminos pe care nici un reflux trecător nu îl poate afecta. Intervalele dintre gânduri fiind vide, ele nu au nici o bază. Nu mai puteți deci să rămâneți în picioare, a păstra „eu!” nu mai este posibil. El va fi absorbit; va muri.

Acest înec este singurul refugiu. El vă va propulsa spre ceea ce sunteți în realitate. Încrezându-vă în idei, voi sunteți ca suspendați în aer, departe de pământul vostru natal. Tăiați firele: veți fi purtați în mod miraculos de *Acela*, adică de natura voastră profundă.

3. *Mă străduiesc zadarnic să îmi controlez mentalul, iar dumneavoastră spuneți că vă este ușor. De unde provin aceste eșecuri repetate?*

Idea de control mintal face controlul acestuia imposibil. De aceea omul nu cucerește niciodată nimic. Puteți să luptați oare împotriva umbrei voastre? A vedea că este o umbră este suficient

pentru a obține o „victorie”. Nu trebuie să luptați, ci să cunoașteți. Aflați ce este mentalul vostru, nu vă cer nimic altceva.

Într-o zi, o persoană îi ceru ajutor lui Buddha: „Spiritul meu este neliniștit. Poți să mă înveți cum să-l liniștesc?” Buddha îi răspunsese: „Unde este? Adu-l, și îl voi liniști.” „Tocmai aici este dificultatea, zise omul, îmi scapă tot timpul.”

Personal nu aș fi spus așa, ci altfel: „Nu încerca să lupți, lasă-l în pace. Agitația provine tocmai din această dorință de a-l imobiliza. Cine poate să pună mâna pe o umbră?”

Buddha a mai adăugat: „Uită-te la mine. L-am liniștit nu-î așa?”

Dacă vă mulțumiți să vă observați mentalul fără a interveni, fără a încerca să-l prindeți sau să-l supuneți, veți constata că dispare. În trecut, se punea întrebarea care era cea mai bună metodă de a stăpâni un cal: a-l epuiza sau a-l ține în frâu? Iar metoda a fost transpusă pentru a vindeca turbulența mentalului. Eu nu recomand nici una din aceste formule.

Vă invit mai degrabă să priviți în voi. Există oare un cal îndărătnic în capul vostru? Încercați să-l obosiți, să stăpâniți sau să disciplinați un lucru care nu există. Nu există nimic în creierul vostru decât o fantomă, umbra propriei voastre ignoranțe. Treziți-vă, veți vedea că în voi nu există nici un cal de stăpânit și nici un mintal de învins.

4. Ne cereți să renunțăm la idei. Să înțelegem că trebuie să renunțăm și la gândurile bune?

Cel care vrea să cunoască identitatea sa reală trebuie să abandoneze binele ca și răul și să renunțe la orice conținut mintal. Spiritul trebuie să fie vid pentru a percepe lumina interioară. Gândurile, fie că sunt sublime, fie că sunt sordide, sunt, toate, dobândite, adăugate. Ele vin de la periferie, ele vă sunt străine în esență. Ele nu sunt voi, ele intră în voi și pun în lanțuri adevărata voastră natură. Sfărâmați-le. Că bilele ideilor pe care le târați după voi sunt din fier sau din aur, este același lucru.

Tot ceea ce nu este inima voastră profundă este împrumutat. Voi sunteți conștiința pură, inaccesibilă impresiilor și stimulentei lumii exterioare. Sufletul nu se manifestă decât atunci când este

eliberat de influențe și de condiționări. Nu îl veți descoperi decât după ce ați curățat, depoluat și asanat mentalul vostru. Voi sunteți plini de gânduri și cu cât deveniți mai erudiți, mai savanți, mai informați asupra problemelor religioase, cu atât vă veți îndepărta mai mult de viziunea divină. A considera că omul este excepțional doar pentru că este în stare să recite sfintele scripturi de la început și până la sfârșit, este de necrezut.

Într-o zi, un maestru i se adresează unui dintre discipolii care era foarte învățat. ”Totul merge bine, însă mai ai un singur defect.” Discipolul reflectă îndelung fără a reuși să găsească o greșeală în comportamentul său. Maestrul îi spuse într-un târziu: „Există prea multă religie în tine. Este singurul tău defect, însă este mare.”

Cum este posibil să avem prea multă religie în noi? Foarte simplu. Când cunoașteți prea multe doctrine religioase, când intelectul vostru este prea absorbit în gânduri spirituale, mintea voastră se îngreunează iar sufletul vostru nu se poate ridica, nu își poate întinde aripile pe cerul adevărului.

Fiți goi. Debarasați-vă de toate gândurile, de toate impresiile, de toate sentimentele, și observați ce se întâmplă. Nici o minune nu o depășește pe aceea care se naște din vid. Dumnezeu înaintează în deșert, „nimicul” vă arată adevăratul vostru chip.

5. Eu venerez o statuie. Însă, din câte spuneți, nu este necesară nici o imagine divină. Mă sfătuiți să renunț la această practică?

Nu vă recomand nici o renunțare, și nici o adeziune. Când veți înceta să visați, va începe o altă viață. Comportamentul se schimbă ori de câte ori conștiința atinge un alt nivel. Crescând, copilul se dezinteresează în mod spontan de ursulețul său de plus. Renunță la jucării fără ca acest lucru să-l coste nici cel mai mic efort.

A fost odată un sadhu care trăia într-o colibă expusă la toate intemperiiile. Cum nu exista nimic care să poată fi furat, ușile erau de prisos. Într-o zi, trecură pe acolo niște soldați și cerură apă. Unul din ei se mira că nu există nici o imagine pioasă în locuința omului sfânt. „Coliba este foarte mică, explică ermitul. Credeți că este loc pentru doi?” Soldații se distrară copios. A doua zi reveniră cu un dar, statuia unui zeu. „Nu am nevoie, Dumnezeu trăiește singur aici de foarte

mult timp. Eu am dispărut, căci această locuință, spuse sadhu-ul arătând spre inima sa, este neîncăpătoare pentru doi.”

Divinul este invizibil, el nu are limite. Conștiința nu are formă. Ea este nedefinibilă. Ea nu are nici început, nici sfârșit, deoarece ceea ce există fără atribute nu poate să înceapă nici să aibă un sfârșit.

Idolii sunt ceva pueril. Voi adorați ceea ce ați fabricat voi înșivă după chipul și asemănarea voastră. În definitiv ce altceva faceți decât să vă onorați pe voi înșivă? Este culmea iluziei, a egolatriei și a prostiei.

Dumnezeu nu trebuie adorat. El trebuie trăit. Lăsați templele, instalați divinul în voi, în inima voastră, în respirația voastră. Cum este cu putință acest lucru? Abandonând credo-ul vostru, acel „eu cred în mine”. Atâta timp cât propria voastră persoană va fi cea mai scumpă preocupare a voastră, nu va exista loc pentru cel ultim în voi. Kabir cânta: cărarea iubirii este atât de strâmtă încât nu putem merge pe ea unul lângă altul.

Într-o seară în care am rămas treaz până la o oră târzie pentru a citi, am avut o surpriză. Stingând lampa, mi-am dat seama că luna plină își revărsa strălucirea prin fereastră și inunda camera mea cu nectarul ei. O minusculă flacără mă împiedica să văd acest lucru mai devreme. În acea clipă, am înțeles că lumina divină nu se poate revela atâta timp cât candela „eului” arde în mine.

Expresii precum „stingerea eului”, „nirvana”, „samadhi” înseamnă, toate, a atinge divinul. Ele sunt sinonime. Nu vă delectați elaborând imagini care să înfățișeze divinitatea! Consacrați-vă mai bine toate eforturile distrugerii imaginii mentale care este „eul”. Absența sa va inaugura prezența lui Dumnezeu.

Cât de ușor va fi atunci să percepem adevărul! Ceea ce este simplu și ușor pare întotdeauna dificil, deoarece este și foarte simplu de uitat. Noi ne ocupăm de ceea ce este îndepărtat și greu și pierdem din vedere ceea ce ne este la îndemână. Ne îngrijim de alții și rămânem noi înșine săraci, ne depărtăm de propria noastră fire.

Uneori, publicul se identifică atât de mult cu actorii unei piese de teatru sau a unui film încât nu își mai dă seama de starea sa de spectator. Acest lucru vi se întâmplă în mod constant în viața de zi cu zi. Aceasta este o vastă scenă. Evenimentele exterioare vă fascinează și uitați că voi sunteți instanța care vede, conștiința. Pentru a cunoaște adevărul, pentru a vă descoperi propria esență, este necesar

un singur lucru: să vă treziți și să vă dați seama că sunteți într-o sală de spectacol, nimic mai mult.

Comportamentul vostru reflectă foarte bine tulburarea voastră. Nu simțiți că mentalul vostru nu este niciodată echilibrat, niciodată în repaus? În picioare, așezați sau culcați, inactivi, plictisiți sau adormiți, voi răspândiți în jurul vostru tensiune, agitație. Calmați-vă, vă rog! Pentru a se manifesta, bucuria inalterabilă și muzica interioară care aparțin esenței voastre divine au nevoie de un ecran de fond alcătuit din tăcere. Agitația, gălăgia, este în voi, zgomotul exterior este nesemnificativ. Pentru inima mulțumită, vacarmul lumii este inexistent. Singura problemă reală este propria voastră nervozitate, propria voastră harababură mentală. Niciunde în natură nu se poate întâlni o trepidație egală cu aceea a mentalului.

De ce sunteți lipsiți de grație, de fluiditate, de inocența plantelor, a animalelor, a râurilor? Pentru că atribuindu-vă o identitate specifică. Acel „eu” de carnaval, vă considerați ca separați, diferiți de restul. Neliniștea voastră, agresivitatea voastră, tensiunile și disperarea voastră poartă, toate, aceeași denumire: ego-ul. În consecință, înainte de a întreprinde orice lucru, fie că este mare fie că este mic, expulzați uzurpatorul, regele „eu”. O pace divină se va răspândi în voi.

Ascultând vântul, fiți vântul. Sub ploaie, fiți ploaia. Fiți cerul împreună cu cerul, întunericul împreună cu noaptea, lumina împreună cu razele soarelui. Nu vă izolați. Voi sunteți o picătură de apă. Lăsați-vă să cădeți în oceanul existenței și gustați frumusețea, armonia, realitatea acesteia.

Vegheați să fiți lucizi în tot ceea ce faceți. Fiți conștienți de fiecare gest al vostru, de cel mai neînsemnat gând, de cea mai fină emoție. Încetați să fiți ca niște somnambuli. Atenția va face din spiritul vostru o oglindă pură.

Meditația sfârșește prin a cuprinde întreaga viață a celui care începe să existe total, al cărui comportament devine în întregime conștient. În curând, starea meditativă nu vă va mai părăsi nici ziua nici noaptea. Ea vă va purifica acțiunile, deoarece ființa cu adevărat conștientă, total trezită, este incapabilă să facă rău semenului ei. Răul nu poate continua decât în ignoranță, în orbire. El își extrage forța din iluziile voastre.

Culmea meditației sau a stării de samadhi este ceea ce eu numesc „marea moarte” Corpul vostru va muri, este evident, însă vă veți lua un altul și veți renaște, deoarece moartea fizică nu târăște și partea psihică, ego-ul, în mormânt. Morțile și reîncarnările se vor succede până în ziua obținerii stării de samadhi, a eliberării, Samadhi este marea moarte deoarece risipește „eul” și oprește roata nașterii și a morții. Ceea ce rămâne după aceea este existența pură, eternă. Acestei mari morți i se mai spune și moksha, eliberare, Brahma, Dumnezeu.

Vă cer să considerați meditația, dhyana, ca un repaus și nu ca o activitate. Termenul de non-acțiune, desemnează tocmai acest lucru, calmul absolut, încetarea „acțiunii”. Atunci când nu mai faceți nimic și spiritul vostru a devenit imobil, iese la iveală un lucru despre care învățăturile religioase nu vă vor putea învăța niciodată. Veți vedea de o manieră directă și imediată, ceea ce se găsește în inima vieții, ceea ce se găsește în centrul tuturor acțiunilor. Veți vedea sursa, „creatorul” a tot ceea ce este.

Sarahapada a spus: „O, mintal, du-te și te odihnește în locul pe care soarele și luna nu îl pot atinge, în care nici măcar aerul nu îndrăznește să intre!” Acest loc se găsește în voi, numai voi puteți intra în el. Acesta este Atman, sufletul.

Corpul vostru este accesibil altora. Lumea poate intra în organismul vostru pentru că aceasta face parte din ea. Corpul este o formă a lumii (samsara), iar simțurile reprezintă porțile lui. Mentalul vostru este un amestec de impresii venite din afară pe căi senzoriale.

Atman, sufletul, există mai presus și dincolo de corp, de gândurile sale, de sentimentele sale. Cel care nu își găsește centrul său vid și pur, cel care ignoră identitatea sa, sufletul său, trăiește degeaba. Deoarece nimic nu are valoare atunci când conștiința este absentă.

Samsara, lume a tranzitoriului, a efemerului, și nirvana, eliberarea, încununarea Sinelui etern, nu sunt două lucruri diferite. Faptul de a le distinge nu se referă la natura lor interioară. Diferențele nu sunt obiective. Samsara nu este altceva decât nirvana, însă voi le percepeți ca fiind diferite.. Neînțelegerea voastră este cea care introduce distincția. Realitatea este una, voi sunteți cei care disecați, care introduceți o dualitate. Din punctul de vedere al cunoașterii, există unire, există fuziune. Din punctul de vedere al

ignoranței, există diferență și chiar opoziție. Ceea ce pentru omul adormit este samsara, pentru cel trezit este nirvana. Ceea ce pentru lume este ignoranță, pentru suflet este cunoaștere. Problema principală, singura problemă constă așadar în a inversa lumea voastră interioară, privirea voastră, și nu în a modifica lumea exterioară. Dacă voi vă schimbați totul se schimbă. Voi sunteți simultan samsara și nirvana. Adevărul nu poate fi cumpărat, oricare ar fi prețul pe care sunteți dispus să-l plătiți. Nimeni nu vi-l poate da sau vinde. El este fructul dezvoltării conștiinței voastre.

Într-o zi, regele Bimbasara se duse să-l întâlnească pe Mahavira: „Caut adevărul, îi spuse. Îți voi da tot ce-ți dorești, însă am nevoie de această cunoaștere care pune capăt suferințelor și durerilor.” El își imagina că va putea să pună mâna pe ceea ce dorea în același fel în care cucerise lumea. Văzând ego-ul lui Bimbasara în acțiune, Mahavira spuse: „Maiestatea voastră trebuie mai întâi să meargă să-l vadă pe Punya Shrivak, un cetățean al acestei țări, și să obțină fructul meditației sale. Acesta va face ca drumul spre eliberare să fie mai puțin anevoios iar accesul la adevăr mai ușor. Bimbasara se duse la acesta și îi spuse: ”Am ceva să-ți cer. Vinde-mi fructul meditației tale; cere-mi oricât poțesteți.” „Maiestate, răspuse Punya Shrivak, meditație înseamnă seninătate, înseamnă a avea spiritul liber de tentație și ură, înseamnă a rămâne netulburat în lăuntru ființei tale. Cum ar putea o persoană să dea un astfel de lucru alteia? Este cu neputință ca un astfel de lucru să poată fi cumpărat sau vândut. Trebuie să-l găsiți singur.”

Nu există altă modalitate. Adevărul nu vă poate fi dăruit, nici oferit drept pomană și nu îl puteți lua cu forța. Orice violență este o mișcare o ego-ului și aceasta nu poate coexista cu adevărul. Trebuie să dispăreți până în punctul în care deveniți un zero. Divinul nu poate intra decât pe poarta vidului. Nu încercați să îl luați cu asalt, el nu răspunde decât sensibilității și receptivității „nimicului” din om.

Ce devine apa de ploaie? Ea nu rămâne pe dealuri, ea coboară versanții și merge să umple găurile. Adevărul are o esență similară cu cea a apei. În consecință, fiți în întregime liberi, disponibili, și el vă va umple.

Adevărul este în voi, el este în mine. Nu îl căutați altundeva, săpați în puțul sufletului cu unealta meditației, îndepărtați tot ceea ce

aparține lumii exterioare, eliberați firea voastră. Cel la care aspirați este acolo, foarte aproape. În voi înșivă.

STĂPÂNUL CASEI

Sunt fericit să vă revăd. Ardoarea dorinței voastre, setea voastră de adevăr sunt perceptibile. Inimile voastre și inima mea bat în același ritm. Este minunat; nimic nu este mai frumos decât nostalgia divinului.

În această clipă de fericire ce ar trebui să vă spun? Ce ar trebui să vă spun în această clipă în care așteptați cuvintele mele? În asemenea momente, ne putem foarte bine da seama de neputința cuvintelor. Ele sunt bune atunci când nu avem nimic deosebit de spus. Însă când trebuie să exprimăm ceva vital, ele eșuează lamentabil. Nu poate fi altfel. Experiența beatitudinii, viziunea frumuseții sunt atât de subtile încât ele nu seamănă cu nimic cunoscut. Încercând să le descriem, putem constata imediat lipsa de sens a cuvintelor, careucid în mod constant realitatea vie pe care încearcă să o cuprindă. Spiritul a dispărut, nu mai rămâne decât litera.

Prin urmare, ce ar trebui să vă spun? Nu ar fi bine să tac? Ce plăcere, dacă am putea rămâne așezați în tăcere, calmi, dacă ați putea să vă apropiați de real fără intermedierea mentalului. Aș putea să tac, voi nu ați fi obligați să ascultați și totuși adevărul s-ar dezvălui, deoarece el este în fiecare din noi. Muzica pe care vreți să o auziți se ridică în fiecare clipă în inima voastră și căutarea voastră spre Acela este o continuă rugăciune. A aspira la cel ultim și a aștepta în tăcere sunt rugăciuni.

Ceea ce ființa umană dorește să găsească, se află deja în ea. Voi veniți aici pentru a mă asculta, în timp ce totul se găsește dintotdeauna în profunzimile voastre. Nu vă puteți pierde condiția voastră originară, existența, ființa; singurul bun care este de preț nu vă poate fi luat. Însă ce faceți voi? Bâjbâiți în toate direcțiile și plângeți după ceea ce nu v-a părăsit niciodată. Ce aberație!

Îmi aduc aminte de o predică frumoasă, nu mai știu exact cine este autorul ei. Într-o zi, o mulțime de călugări se adunaseră într-un

templu, ca să asculte predica unui învățător. Un călugăr îi puse încă de la început o întrebare: „Ce este adevărul?”. Sala fremăta într-o atenție încordată. Vizitatorul era considerat un iluminat, răspunsul său era așteptat cu nerăbdare. Iată ce răspunde: „O, călugări!” Ecoul acestei exclamații răsună încă mult timp în tăcerea sălii. Apoi maestrul părăsi acele locuri fără a mai adăuga nici un cuvânt.

Înțelegeți acest lucru? Ce a spus? Totul, sunt convins de acest lucru. A formulat tot ceea ce merita să fie exprimat. Este același lucru cu ceea ce vreau să vă comunic, cel mai prețios lucru care există și care nu poate fi discutat.

Iată ce înseamnă: „O, călugări!”. Nu căutați adevărul în lume. Nu întrebați pe nimeni pentru a afla ceva în legătură cu acest subiect. Dacă el există, el nu poate exista decât în voi. Iată de ce acest om nu a vorbit. El a adresat doar o chemare a congregației la fel cum strigăm pe cineva pentru a-l trezi. Era singurul răspuns posibil. A distruge ignoranța înseamnă a găsi adevărul. A vă trezi este singura cale. Voi dormiți, voi nu sunteți ceea ce este evident, voi nu vedeți ceea ce sunteți.

Gândurile voastre vă duc foarte departe în derivă, cu mâinile întinde spre ceea ce deja posedați, asemenea cerbului moscat care, în nebunia lui, urmărește cu disperare mirosul pe care îl răspândește el însuși.

Lumea exterioară nu vă va aduce niciodată ceea ce este etern în voi, oricât de mult veți merge pe urmele ei. Demersurile care vă pot pune în contact cu fenomenele periferice nu sunt deloc potrivite cu călătoria interioară, călătoria spre centrul ființei voastre.. Pentru aceasta orice acțiune este inutilă. Nu trebuie să căutați, trebuie să vă treziți. Omul care s-a adresat călugărilor nu a predicat, ci a chemat. Mahavira, Buddha, Krishna, Christos au chemat, la rândul lor. Învățătura lor nu era o predică, era un semnal de alarmă.

Și eu strig, la rândul meu. Mă auziți? Îmi permiteți să vă tulbur somnul, să vă distrug visele? A visa vi se pare liniștitor... Fiți atenți, vă intoxicați din ce în ce mai mult, iar pacea, calmul, beatitudinea, se îndepărtează în mod implacabil.

Scuzați-mă, însă nu voi înceta să vă săcâi. Ce altceva aș putea să fac? Faptul de a vă comunica adevărul este exclus, însă pot să mă înham la a vă scoate din letargie și la a vă împinge să descoperiți natura voastră reală. Atâta timp cât veți dormi, nimic din ceea ce

puteți face nu vă va fi de vreun folos. Ceea ce percepe acela care doarme nu este decât o iluzie.

Nu vă ocupați decât de acest lucru: de a vă trezi, de a fi din nou conștienți. Restul va urma fără eforturi. Nu dați vreo importanță gândurilor, emoțiilor, acțiunilor pe care le credeți „ale voastre”. Sunt halucinații. Amintiți-vă în fiecare clipă că nu trăiți ci că visați.

Atâta timp cât ignorați ceea ce sunteți, nu puteți face nimic corect, nimic frumos sau nimic bun în sensul profund al acestor termeni. Cunoașterea voastră, comportamentul vostru, totul este obligatoriu fals. Credințele voastre, opiniile voastre, deciziile voastre sunt toate oarbe. Puteți voi oare să ajungeți cu adevărat undeva? Visați doar că înaintați, nimic mai mult.

Somnul la care mă refer este absența cunoașterii de sine. Ce este de făcut? Mai întâi, a percepe cu claritate elementele care vă împiedică să vă ridicați din patul vostru. Înainte de a aspira la spiritualitate, aflați ce este „religia” și de asemenea în ce constă ceea ce vi se servește drept religie. Ceea ce vă propun bisericile sunt colecții de somnifere.

„Religia este opium pentru popor”, declara Karl Marx. Afirmatia este falsă în ceea ce privește religia autentică, dar valabilă dacă luăm drept „religioase” doctrinele așa-zis spirituale. Asemenea lui Karl Marx, voi confundați religia cu manipulările care nu sunt altceva decât o administrare de droguri, de narcotice.

Ce este religia? Gândirea poate demonstra numai ceea ce ea nu este, nimic mai mult. Pentru a ști ce este, trebuie realizată experiența, trebuie meditat, trebuie traversată o sadhana.

Fiți atenți, iată un punct important dacă doriți să vedeți problema mai clar, nu credeți nimic de la început, nu acceptați nici o idee ca fiind de la sine adevărată, nici o dogmă ca fiind intangibilă. Părăsiți tot ceea ce ați crezut, tot ceea ce credeți că știți, nu păstrați nici cel mai mic „adevăr de la sine înțeles”. În ceea ce privește spiritualitatea, orice credo nu este decât un morman de șabloane. Abordați adevărul într-o stare de calm total, cu spiritul perfect vid, atent și receptiv. Nu gândiți nimic, acest lucru nu va face decât să tulbure și să deformeze viziunea voastră. Aceasta nu vă va arăta decât o proiecție pe care deja o gândiți, altfel spus veți construi o himeră.

Păstrați-vă deci mentalul liber, nu presupuneți nimic specific. Nici cea mai neînsemnată ipoteză nu trebuie să rămână. Utilizați propria voastră inteligență, altfel nu veți sfâșia niciodată pânza de păianjen care vă înconjoară creierul. Știința voastră nu va fi cunoaștere, ci memorie și fantasmă.

Imaginația voastră este extraordinar de fecundă, construcțiile voastre mentale învăluie adevărul cu o ceață grea. Dacă voi decideți că Dumnezeu, sufletul sau adevărul sunt într-un anumit fel, veți fi sclavul credințelor voastre. Ele vă vor aduce convingerea liniștitoare că știți o mulțime de lucruri, în realitate ne-știind absolut nimic. Aveți doar o idee despre forma pe care o au construcțiile voastre mentale, nimic mai mult.

Voi nu le ignorați, mintea voastră este neobosită atunci când e vorba de a visa. Dorințele voastre creează tot felul de situații, de fenomene care nu există. Romanele vă țin loc de realitate.

Visele pe care le aveți atunci când dormiți ni sunt singurele. Știți foarte bine că visați chiar de-alungul întregii zile. Voi interpretați totul, și nu vedeți nimic. Dacă adorați o anumită imagine a divinității, dacă îi rezervați un loc deosebit în lumea voastră onirică și vă înclinați în fața ei cu o suficientă ardoare, veți sfârși prin a avea emoții intense și viziuni puternice. Altfel spus, vide care duc direct spre delir. Formele mentale devin atât de puternice încât voi le percepeți ca tangibile, exterioare vouă.

Creștinul va vedea un crucificat, adoratorul lui Krishna își va vedea iubitul în nuanțe albastre, și așa mai departe. Rețineți bine că aceste filme nu au nimic de-a face cu realitatea, deoarece nu există treizeci și șase de realități. Eu nu vă cer să renegați un Dumnezeu pentru a îngenunchea în fața altuia. Nici să schimbați un concept cu altul. Vă cer să renunțați la idei, căci ele sunt, toate, preconcepute. Credințele fac inteligența voastră să scadă în mod automat. Dogmele au provocat o separare lipsită de sens, o înmulțire exagerată a sectelor. Aceasta nu are de-a face nimic cu religia.

Pentru a cunoaște adevărul, abțineți-vă de la orice teorie care se referă la el. Fiți inocenți, imparțiali, independenți. Adevărul se revarsă ca o mană cerească celui care nu are nici o noțiune referitoare la el, care nu se așteaptă la nimic preconceput. Trebuie să știți că nu este necesar să vă străduiți să înțelegeți adevărul, ci să ieșiți din visele voastre, din fantezmele voastre, din catehismele voastre.

Ce înseamnă de fapt „a realiza adevărul”? Sfârșitul halucinațiilor, eliberarea care vă arată realitatea. Voi visați. Voi nu vedeți ceea ce este aici.

Adevărul există pentru că el nu poate face altfel. Fie că îl cunoașteți, fie că nu, el este. Voi sunteți cei care nu existați, voi sunteți propria voastră elucubrație. Nu căutați deci adevărul, deveniți voi înșivă autentici. Nu sperați că veți obține ceva ascultând povești, legănându-vă în timp ce ascultați basme cu zâne. Treziți-vă!

Nici o pregătire nu este necesară, ci doar viziunea, experiența directă. Spiritul eliberat de aburii somnului vede în sfârșit realitatea. Voi percepeți lumea atunci când conștiința voastră se fragmentează, întorcându-se spre ceea ce nu este ea și se găsește în stare de dualitate, de „mental”.

Voi percepeți adevărul în momentul în care conștiința voastră nu mai este divizată și se odihnește în unitatea ei originară. Toate opiniile, toate credințele sunt presupuneri, bariere, frâne. Niciodată adevărul nu va fi descoperit pe această cale.

Vă rog foarte mult, nu gândiți nimic în domeniul adevărului. Veți înnebuni, convinși fiind că delirul vostru este realitate. Un spirit ignorant nu poate concepe nimic adevărat. Nu încercați să gândiți la ceea ce ar putea fi adevărul, nu o veți ști niciodată. Sunteți orbi, nu uitați acest lucru. Sunteți incapabili să vedeți și tot ceea ce gândiți va fi întotdeauna fals. Nu vă dați seama nici măcar de noaptea în care vă aflați. Cum ați putea percepe atunci ziua? Vindecați-vă!

Faptul de a reflecta nu vă va însănătoși, faptul de a vorbi despre lumina divină nu vă va reda vederea. Însă este exact ceea ce faceți; voi gândiți, voi vorbiți fără a aplica tratamentul salvator.

Este uimitor! Cei care comentează cel mai mult adevărul sunt cel mai puțin pregătiți să-l descopere. Dacă ei l-ar cunoaște, ar păstra tăcerea. Sau ar vorbi de vindecarea vederii. Pentru că imediat ce aveți ochi de văzut, vedeți.

Termenii de „viziune” și de „lumină” pot să vă inducă în eroare. Dacă vă fac să raționați, veți parcurge distanțe mari fără a ajunge la nici o destinație, veți trage nenumărate concluzii fără ca vreuna dintre ele să vă rezolve problemele. Propozițiile referitoare la apă, oricât ar fi de savante sau de poetice, nu vă vor potoli setea.

Calea, sadhana nu este ceva care ține de erudiție, ci de vindecare. A te gândi la lumină este o abordare filozofică sau

teologică. A vedea lumina este religie. Rațiunea vă dă un bagaj intelectual. Sadhana vă dă viziunea spirituală, vă permite să trăiți divinul. Prima descrie apa. A doua vă potolește setea. Prima ridică întrebări. A doua aduce răspunsurile.

Vreți să vă fie comunicată formula apei sau vreți să beți apă? Sunteți atrași de cunoștințe sau aspirați la cunoaștere?

Intelectul vă face din ce în ce mai complicați și dilată în mod continuu „eul” vostru. Acesta este motivul pentru care sunteți avizi de informații, de știință. Sadhana vă face din ce în ce mai simpli, mai inocenți. Și cunoașterea ultimă de sine desumflă în întregime balonul ego-ului, vă „ucide”. Posesiunile de toate felurile, inclusiv mentale, alimentează personajul vostru social, ceea ce explică de ce aceasta cere întotdeauna mai mult.

Gândurile sunt la rândul lor achiziții extrem de perfide. Ele întrețin și hrănesc ego-ul într-un mod foarte subtil fără să fie deranjate de nimic, de unde și forța lor. Ipocrizia arogantă a gândurilor, la fel ca și aceea a oamenilor de bine, nu este accidentală, este consecința naturală a gândirii („Eu gândesc, deci eu sunt”).

La început, mentalul vostru nu este nu este contaminat. Vă nașteți puri. Apoi, gândurile care bântuie prin lume se introduc și se înregistrează în creier. Sufletul nu gândește, el este. Ideile îl înconjoară și dacă voi vă atașați de ele, acestea formează în cele din urmă un zid care vă jenează conștiința. Orbul poate primi din exterior indicații despre lumină, însă percepția luminii, senzația de a vedea nu poate veni decât din interior. A învăța înseamnă achiziție. A trăi înseamnă energie. Informația este extrasă de la periferie. Elanul vital provine din adâncul inimii.

Însă obținerea unui lucru conferă un impuls, o excitație care aduce de departe cu un fel de injecție de vitalitate. Aceasta este o iluzie foarte puternică și foarte seducătoare pentru cel ignorant, iar „eul” se hrănește din ea. Dar acest „eu” este plin de viață doar în aparență. În realitate, el este inconsistent. Cea mai mică rază de lumină îl face să explodeze ca un balon de săpun. Acesta este motivul pentru care energia voastră reală este total lipsită de ego.

Fiți atenți, este extrem de important să vedeți care este diferența între cunoștințe și înțelepciune. În călătoria interioară, cunoașterea falsă, iluzia lui „eu știu” reprezintă un pericol mult mai

grav decât abrutizarea. Această impresie că „voi” puteți ști, vă face vulnerabili la gândurile celor din jur și vă transformă în gurmanzi intelectuali. În loc să ajungeți la cunoașterea condiției voastre primordiale, voi vă ascuțiți limba și vă umpleți mintea cu referințe livrești. Mai devreme sau mai târziu, veți imagina că adevărul nu mai are secrete pentru voi.

Cuvintele se înscriu în memoria voastră. Ele se dispun sub formă de întrebări, și întrebările produc în mod automat răspunsuri. Această degradare vă diminuează puterea de discriminare, și iată-vă puși în mișcare de mecanisme externe, străine sufletului vostru. Pentru a ajunge la cunoașterea de sine, trebuie deci început prin a curăța intelectul, prin a șterge ideile primite, prin a vă debarasa de tot ceea ce nu este Sinele. Problema voastră nu poate primi decât o soluție: a voastră. Nimeni nu vă poate ajuta. Nimeni nu poate trăi în locul vostru.

Soluția nu vine niciodată din altă parte, ea este conținută în problemă. Dacă întrebarea este interioară, cum ar fi posibil ca răspunsul să fie în exterior? Înseamnă că adevărul nu poate fi învățat; repet acest lucru. El trebuie să fie descoperit, dezvăluit. Aceasta este diferența fundamentală între cel care a studiat sfintele scripturi și cel care si-a redobândit centrul vid. Pentru lume, faptul de a fi educat este arhisuficient. În sfera divinului, acest lucru nu are nici o importanță. Dimpotrivă, spiritul vanitos este căzut chiar mai jos de punctul său de plecare.

Ce vă pot aduce aceste informații? Noțiuni despre ceea ce nu este natura voastră luminoasă: despre lume. Voi nu „cunoașteți” niciodată lumea impermanenței. Ceea ce se găsește în afara voastră este perceput din exterior, și vă puteți apropia oricât de mult – distanța va rămâne. Vă este ușor să stabiliți un contact cu ceea ce nu este în voi, să recoltați informații mai mult sau mai puțin aproximative și să le combinați în mintea voastră, însă nu veți avea niciodată cunoașterea, experiența vie interioară. Puteți ști multe lucruri despre cutare sau cutare fenomen, însă fenomenul în sine va rămâne inaccesibil pentru totdeauna.

Ori, pentru a cunoaște, prima condiție o reprezintă dispariția oricărei distanțe. Puteți așadar să cunoașteți ceea ce sunteți, dar nu și ceea ce este separat de propria voastră ființă. Distanța poate fi

eliminată dacă ea este imaginară. Ceea ce nu este posibil în cazul în care distanța este reală.

Un singur lucru este perfect apropiat de mine: eu însumi. Această ființă care sunt nu se poate îndepărta de mine, ea este Eu, adevăratul meu centru. Și nu pot cunoaște nimic dacă lucrul respectiv nu este Acela. În cazul în care cred că m-am îndepărtat, mă înșel. Cum aș putea să mă părăsesc pe mine însumi? Doar eu singur mă găsesc în profunzimea ființei mele, aici se găsește portul meu, căminul meu, tronul perfecțiunii mele. Și acesta este singurul lucru pe care îl pot cunoaște.

Rețineți faptul că noi nu putem cunoaște lumea. Avem anumite noțiuni despre ea și prin urmare putem să o aranjăm, sau chiar să o distrugem. Nimic mai mult. Dimpotrivă, ne putem cunoaște propria realitate. Informațiile despre atman, despre suflet, sunt imposibile. Iată de ce shastrele, cărțile, cuvintele, ideile sunt insuficiente pentru a intra în relație cu lumea, cu universul non-Eului și sunt total inadecvate pentru ceea ce este Eul.

Știința este o „scriptură”, o shastra, un amalgam de informații și de teorii referitoare la obiecte, la fenomene. Religia este o sadhana, o experiență vie, calea care duce la cunoașterea de sine.

Eu nu predic: orice predică este verbală. Aveți nevoie de un tratament pentru a vă vindeca. Nu mă voi baza pe nici o doctrină spirituală, ele nu duc la nimic. Vă voi vorbi despre metoda care vă va permite să vedeți prin voi înșivă. Voi repeta întotdeauna, și niciodată suficient: gândirea este necesară în domenii în care nu puteți avea o viziune, în lume. Ea nu trebuie să se amestece cu universul în care domnește viziunea directă. Orbul are nevoie să i se explice drumul. Omul care vede, vede fără indicații.

Sucesiunea ideilor nu reprezintă un semn de inteligență, ci de carență. Ea este o proteză. Cunoașterea adevărată este fără gânduri, ea este conștiință infinită, experiență imediată, contopire. Nimic nu o poate învăța, crea sau provoca. Cunoștințele nu vor fi niciodată cunoaștere.

Explorarea lumii nu vă transformă. Ea schimbă aspectul vostru exterior, am putea spune că vă schimbați hainele. Ego-ul vostru este încă prezent și înțelepciunea absentă. În asemenea condiții, ipocrizia voastră se va agrava pe măsură ce vă veți împodobi cu culori frumoase și veți mări distanța.

Între ceea ce este omul și ceea ce crede el că este, există o prăpastie. Conflictul care se produce în el, între centrul vibrant al ființei sale și carapacea sa socială îi minează nu numai propria viață, ci și pe cea a altora. Învățătura așa-zis spirituală și religioasă vă poate schimba doar masca. Schimbarea la față necesită cu totul altceva: abandonarea a tot ceea ce nu este atman, avansând pe calea sadhanei, pe calea care este absolut intimă, personală și incomunicabilă. Nimeni nu deține „adevărul”, el este al vostru, el este voi, realitatea voastră. Cel care pretinde că vi-l dă, vă înșeală, vă propune o iluzie. Ceea ce poate fi transmis este întotdeauna un obiect, niciodată realitatea. Aceasta este eminentamente subiectivă și nu se revelează decât ființei care o trăiește.

Pentru a cunoaște realitatea, îndepărtați straturile care vă țin loc de identitate, aruncați tot ceea ce vă încurcă. Dezvățați-vă. Când vizitatorii vor fi părăsit casa voastră, veți recunoaște gazda, stăpânul casei.

Vi se vorbește despre toate și despre nimic, și de asemenea despre ceea ce este real, adevărat. Dar nicidecum despre modul de a descoperi propria voastră realitate. Nimeni nu vă învață însă metoda, sadhana care duce la cunoașterea de sine. Este o catastrofă. Aceste omisiuni reprobabile reduc omul la corpul său. Identificându-vă cu el, voi încetați să trăiți, vă îngropați de vii.

Religiile organizate nu au nimic religios. Sunt secte, sunt mascarade. Religia este una singură, nu poate exista decât una. Dharma este dharma. Religia va continua să fie alungată de cuvinte atâta timp cât vă veți mulțumi cu cuvinte, cu porunci, cu dogme, cu toate aceste lucruri care vă opun unii altora. Este stupefiant. Autoritățile așa-zis morale îndrăznesc să declare că discursurile lor, răspunzătoare de ura semănată între oameni, îi vor apropia de oameni de divin. Ceea ce creează discordia între om și printre oameni nu va conduce ființa umană niciodată spre lumină. Nu este posibil să culegem pace semănând furtună.

Înmulțirea bisericilor este o manifestare a inconștientului. Ființa care ajunge la cunoașterea de sine, care redevine ceea ce nu a încetat niciodată să fie, nu poate fi un hindus, un creștin, un musulman. Ea este religioasă, ea încetează să fie sectară. Ce element spiritual poate să existe într-o instituție? Toate organizațiile sunt profane, sociale. Baza lor este ignoranța care secretă ura, iar aceasta

generează violența. Scopul lor nu este adevărul, ci siguranța. Națiunile, grupurile, asociațiile de tot felul au un singur motiv: teama. Iar principala dorință a omului căruia îi este frică este aceea de a-i speria pe alții. Acesta este motivul pentru care numărul reprezintă o grijă permanentă a oricărei instituții. Mai multe persoane închise într-o aceeași gală reprezintă sinonimul puterii iar aceasta dă o senzație de siguranță. Apărarea și atacul sunt cu atât mai ușoare. Este exact ceea ce fac sectele, încă din noaptea timpurilor. Și acest lucru va continua. Instituțiile așa-zis religioase nu conduc omul spre divin, funcția lor nu este de acest gen.

Religia demnă de acest nume, dharma, nu este un eveniment social. Ea reprezintă răsturnarea completă, și în întregime intimă, a ființei umane. Ea are loc în absoluta solitudine a sufletului și nu are nici un fel de legătură cu ceea ce le faceți altora; este ceea ce faceți mai profund în voi înșivă. Dharma înseamnă topirea inimii voastre în inima voastră, regăsirea sufletului vostru.

Nu puneți decât o singură întrebare: „Cine sunt eu atunci când sunt singur, fără companie, fără activitate fizică sau mentală?” Pot răspunde la această întrebare bisericile, moscheele, templele? Ele reprezintă manifestări ale samsarei, ale lumii exterioare. Nici un pelerinaj în spațiu sau timp nu vă duce niciodată spre interiorul vostru, spre templul bucuriei, al frumuseții, al iubirii și al misterului vital care strălucește în orice bărbat, în orice femeie. Atâta timp cât nu va fi restabilită în ea însăși, ființa umană se va strădui în zadar, nimic nu va ajuta suferințelor ei, degradării sale.

Simțurile voastre corporale vă atrag spre exterior. Ochii, urechile, nasul, gura, pielea sunt deschise spre periferie. Mentalul vostru de asemenea. El captează ecoul a ceea ce se întâmplă în afară. De aceea el își proiectează idolii în depărtare: pentru a-i vedea, pentru a putea sta alături de ei. Fiecare om fabrică otrava care îl smulge din viață. Fiecare om își creează fantezmele care îi distrug inteligența și bea în mod deliberat din cupa care îl intoxică.

Părăsiți scena, mergeți să vedeți ce este în culise. Voi percepeți lumea prin poarta simțurilor. Cel care percepe este în voi și nu poate fi perceput prin aceste căi. Toate dificultățile își au rădăcinile în neputința voastră de a înțelege acest lucru: că simțurile voastre și mentalul vostru sunt mici ferestre deschise spre exterior și că nu vă vor arăta niciodată ce este în interior. Pentru a găsi natura voastră

divină, trebuie să faceți cale întoarsă, să renunțați la obișnuințele voastre senzoriale și mentale, să uitați suprafața și să plonjați în adânc. Nu veți avea niciodată certitudinea imediată și vie că lucrurile percepute de mintal sau de simțurile voastre sunt chiar așa cum le vedeți. Voi interpretați, umpleți lacunele inventând teorii. Cine îmi poate spune cu siguranță că voi sunteți aici, în fața mea? Poate că mă găsesc într-un vis. Însă instanța care vede, conștiința care luminează nu poate fi un vis. Personajul unui vis nu știe că este un personaj de vis. Cel care este fals nu poate denunța propria sa falsitate. Numai o privire clară poate vedea adevărul cât și falsul. De asemenea, vă spun că ființa umană este adevăr, este natura sa, ființa sa. Săpați în voi înșivă, aruncați tot ceea ce vă tulbură vederea, reinstalați-vă în sfârșit în acest loc inefabil a cărui pierdere v-a făcut să plângeți atâta amar de vieți.

Voi răătăciți pentru că vă înșelați asupra direcției. Ceea ce urmăriți nu este departe, nu este în afară. Meditați și vă veți întoarce acasă. Vă veți aminti de ceea ce nu ați încetat niciodată să fiți.

David Hume spunea: „De fiecare dată când am fost absorbit în mine însumi, nu am întâlnit decât idei!” El nu a perceput decât straturile superficiale și a rămas acolo. Dacă vreți să știți ce este în cochilie, spargeți-o. Voi nu părăsiți nici un moment învelișul ființei voastre și deduceți de aici, la rândul vostru, că suprafața efemeră reprezintă totul.

Cel care trăiește pe planul corpului și al intelectului duce o existență profană, „lumească”. Imediat ce presimte o prezență dincolo de corp și de psihic, omul devine religios.

A vă gândi la Dumnezeu reprezintă tot un gând. Insist pentru ca să nu întrețineți nici o iluzie în această privință. Toate gândurile acoperă realul cu un fel de pojghiță. Ele sunt, toate, impregnate de dorințe, de pasiuni; deoarece gândurile sunt extrovertite, ele aspiră la ceea ce este altceva decât voi înșivă. Este imposibil să aveți o idee oarecare despre Sine, deoarece el este interior, el este voi. Voi puteți să *fiți* sinele, să-l *cunoașteți*, însă nu să-l concepeți. Meditați, alungați norii și cerul vi se va înfățișa în frumusețea sa imaculată.

Nou-născutul privește, el vede și dăruiește fără a transpune nimic în cuvinte, în gânduri. Aici este cheia. Este atât de simplu și de natural! Însă pentru voi, acesta a devenit lucrul cel mai dificil care există. Fiți atenți. Vă văd, vă privesc, nimic altceva. Un calm de

nespus mă cuprinde, o tăcere vibrantă, vie. Aud totul, nimic nu îmi scapă și totuși mentalul meu nu face nici cel mai mic val. Sunt în pace, fără nici o reacție, fără gândire. Iată ce este dharsan, percepția imediată și pură.

Această „atenție corectă” este meditație. Priviți atât obiectele exterioare cât și pe cele interioare fără nici un scop. Observați, fiți martori neutrii și detașați. Progresiv, pacea, vidul, absența ideăției se vor instala. Conștiința voastră se va trezi. Faceți aceasta oriunde, oricând. Sub privirea martorului, ego-ul se ofilește. Micșorându-se, „eul” face loc Eu-lui.

Sadhana martorului va furniza cu ușurință momente ale conștiinței care observă. Într-o bună zi, observatorul se va ridica în imensa lui maiestate și gloria sa va risipi toate nenorocirile voastre.

Această sadhana trebuie să devină continuă. Nu vă descurajați, va veni și timpul în care contemplarea se va stabiliza. Veți fi în această stare zi și noapte. Atunci când veți rămâne conștienți în somn, veți ști că ați pătruns departe în voi înșivă. Astăzi sunteți inconștienți chiar și în stare de veghe. Măine veți fi conștienți în orice împrejurare, nimic nu vă va mai face să ezitați, intelectul vostru va fi ca o mare întinsă, ca o flacăra pe care nici o adiere nu o mai poate face să tremure. În această stare, veți cunoaște divinul, natura voastră originală, adevărul. Porțile palatului ceresc vă vor fi larg deschise: în voi!

Atmosfera calmă care domnește aici îmi spune că înțelegeți cuvintele mele. Acest lucru nu este suficient. Viața trebuie să fie trăită, nu înțeleasă. Angajați-vă pe cale, realizați sadhana. Veți avea o surpriză. La început va trebui să faceți eforturi, însă în curând adevărul vă va absorbi. Nici un pas făcut în direcția divinului nu este pierdut, aveți încredere. Ah! Cât de multă plăcere mi-ar face să-l percepeți pe *Acela* și să-l răspândiți în jurul vostru! Realitatea este atât de aproape, atât de aproape. Soarele strălucește deasupra voastră iar voi țineți ochii închiși.

1. Nu acordați nici o importanță filozofiei? Nu trebuie să fim informați despre adevăr pentru a-l descoperi?

Adevărul vă va fi cunoscut atunci când îl veți trăi. Tot ceea ce știți despre el este obligatoriu fals. Fără experiență personală, nu îl veți înțelege niciodată. Și nu pentru că instructorii voștri sunt mincinoși; urechile voastre sunt înfundate.

Cum înțelegeți voi cuvintele mele? Au ele aceleași înțeles pentru voi și pentru mine? Nicidecum. Pentru că voi nu ați trăit ceea ce am trăit eu. Voi interpretați pe loc, voi dați o semnificație specifică cuvintelor pe care le spun. Termenii sunt ai mei, traducerea este a voastră.

Or, explicațiile voastre pot oare să depășească nivelul la care vă găsiți în acest moment? Credeți că îl ascultați pe Krishna atunci când citiți Bhagavad-Gita? Evident că nu. Voi vă ascultați pe voi înșivă. Știți bine că nenumărate comentarii despre Bhagavad-Gita umplu biblioteci întregi. Ceea ce abordați în mod intelectual, inclusiv shastrele, scrierile sfinte, reprezintă în mod invariabil o oglindă narcisistă.

Omul care nu are cunoașterea de Sine nu poate aborda decât concepte. Adevărul îi rămâne necunoscut. Și ce sunt în realitate conceptele voastre? Le-ați spicuit din cărțile scrise de câteva autorități oarecare și le-ați asortat cu sosul vostru propriu. Ele au culoarea ego-ului vostru. Acest fapt explică toate contradicțiile nerezolvabile care există între secte, între instituțiile așa-zis religioase. Puteți să vă imaginați că, fie și pentru un singur moment, între Buddha și Christos ar fi putut exista ostilitate? Adepții unei doctrine îi detestă pe oamenii de altă credință. Agresivitatea le aparține, maestrul nu este decât un pretext.

Bisericile sunt organizate în jurul unei doctrine, în jurul unui adevăr prestabilit în care adepții cred. Religia este realizarea acelora care cunosc adevărul, pentru ei nu se mai pune problema de a crede. Experiența mistică este unică, identică pentru toți, în timp ce numărul credințelor depășește orice închipuire și fiecare ignorant îi adaugă mica sa părere personală.

Religia este expresia lui dharsan, a percepției directe, a viziunii adevărului. Religiiile sunt fructul orbirii. Chiar și cea mai perfectă bună-credință din lume nu poate împiedica religiile să

devină antireligioase. Din noaptea timpurilor, omul este victima acestei damnări, victima acestui paradox diabolic.

2. Nu ne putem gândi la adevăr fără a formula un concept în legătură cu el?

Eu nu vă cer să nu reflectați absolut deloc. Puteți oare să vă gândiți la ceea ce ignorați? Nu. Ceea ce veți găsi va ține întotdeauna de domeniul cunoscutului. Intelectul se repetă, el nu este niciodată creator. Dacă vreți să ajungeți la ceea ce nu cunoașteți, trebuie să părăsiți tărâmul necunoscutului.

Renunțați deci la raționamente dacă vreți să știți cine sunteți. Acestea nu sunt decât cuvinte, nimic altceva decât cuvinte. Ele sunt poate revelate, păstrate cu grijă în cărțile sfinte. Însă pentru voi ele nu înseamnă nimic. Cuvântul vă oferă un fragment minuscul și palid al imaginii pe care v-o faceți despre adevăr. Cuvântul nu seamănă deloc cu adevărul total, strălucitor și viu. Toate ideile, fără nici o excepție, sunt construcții omenești. Renunțați la ele! Atunci veți cunoaște ceea ce nu este creația nimănui, veți cunoaște sursa eternă a întregii creații.

3. Cum este posibil să cunoaștem adevărul fără ajutorul cărților sacre? Nu trebuie să trecem obligatoriu prin ele pentru a ajunge la adevăr?

Credeți că dacă toate scripturile, toate cărțile ar dispărea de pe această planetă, adevărul ar fi distrus odată cu ele? Cine depinde de cine? Cărțile de adevăr sau adevărul de cărți? Nu, niciodată shastrele nu au luminat omul. Ele au fost dictate de cel care a găsit lumina. Dacă doctrinele ar fi fost capabile să trezească omenirea, acest lucru s-ar fi realizat de mult.

Shastrele vă îndoapă memoria, vă fac foarte pricepuți și, în același timp, foarte înconștienți, lăsând ego-ul vostru neschimbat. Faptul de a atinge adevărul este o aventură fantastică, o transformare totală a ființei. Nimic din vechiul om nu va rămâne în picioare. Cuvintele atrag alte cuvinte, materia produce materie, și întotdeauna așa va fi. Cunoașterea este altceva, ea aparține conștiinței.

Mă întrebați: cum este posibil să fie cunoscut adevărul fără ajutorul cărților sacre? Eu răstorn întrebarea: cum veți cunoaște adevărul rămânând aplecați asupra cărților voastre? Este o falsă idee aceea că adevărul poate fi obținut din exterior, de la un guru, sau de la o shastra; nimeni și nimic nu vi-l va putea transmite vreodată. Această idee este tot o căutare în samsara, în lume, este un obstacol pentru călătoria interioară.

Rețineți că și scripturile sfinte fac parte din lume. Tot ceea ce se află în afara voastră este lumea. Adevărul este înăuntrul vostru. Singura shastra reală este Sinele; Sinele este singurul vostru maestru adevărat. Descoperiți firea voastră originară și veți cunoaște simultan adevărul.

4. Înseamnă că ceea ce intelectul prezintă ca adevărat este fals?

Intelectul gândește. Funcția sa este aceea de a gândi. El nu cunoaște. El bâjbâie în beznă, nu vede. Adevărul este obținut prin percepție directă, el se revelează atunci când spiritul este tăcut, calm și vid. Cunoașterea este directă, spontană, nu discursivă. Ea este conștiință, nu raționament. Intelectul este somnul vostru, intuiția este trezirea voastră. Rațiunea nu vă conduce niciunde, drumul ei este circular. Nu există nici o legătură între bâjbâiala orbului și lumină, nu mai mult decât între reflecție și realitate. Acestea sunt planuri total diferite.

5. Aparițiile lui Krishna sau lui Christos reprezintă experiențe mistice?

Nu. Nici o apariție nu este o experiență spirituală. Toate acestea sunt de ordin psihic. Cât timp veți vedea pe altcineva, nu veți vedea Sinele. Veți fi întotdeauna foarte depărtați de natura voastră profundă. Vă veți odihni în ea doar atunci când nu veți mai percepe nimic ca fiind în afara voastră. Când conștiința nu mai este fragmentată, ea se va întoarce în mod spontan spre ea însăși. În inima sa divină, în vid.

Există două lumi care învăluie Eul vostru: cea a materiei și cea a mentalului. Amândouă se găsesc în afara voastră. Acest fapt vă

surprinde poate, însă mentalul nu este identic cu voi, el nu este ființa voastră reală. Voi presupuneți că intelectul face parte din esența voastră pentru că se găsește în corpul vostru. Este o iluzie printre multe altele. Condiția voastră originară nu este nici corpul, nici creierul, ea aparține unei sfere cu totul diferite.

Voi nu considerați niciodată vreun eveniment fizic ca fiind mistic. De ce faceți aceasta pentru anumite fenomene psihice, emoționale, sau mentale? Pentru că imaginile voastre mentale sunt diferite de imaginile pe care vi le formați în contact cu lumea fizică: le vedeți cu ochii închiși. Atunci de ce nu vă referiți și la visele voastre ca la niște experiențe mistice, căci și ele se petrec atunci când simțurile voastre se odihnesc? Pentru că visul prezintă particularitatea de a se dovedi vis imediat ce ieșiți din somn.

Dimpotrivă, anumite scene mentale generează o impresie foarte puternică de realitate și chiar de spiritualitate, deoarece ele se prezintă în fața ochilor voștri deschiși. Acestea sunt proiecții, vise în stare de veghe. În funcție de persoana în cauză, Dumnezeu va fi văzut sub forma lui Krishna, al lui Christos, sau a altcuiva. Se poate spune că vă concretizați dorințele. Acest lucru nu are nimic mistic sau divin. Acestea sunt fenomene fizice provocate printr-o intensă hipnoză.

6. Atunci, cum îl putem vedea pe Dumnezeu?

Termenul „a vedea” este înșelător. El vă poate faceți să presupuneți că există ceva de văzut, după cum cuvântul „Dumnezeu” vă induce ideea prezenței unei persoane sau a unei personalități supreme. Nu există o persoană numită „Dumnezeu”. Ceea ce există este divinul care este o forță, un ocean nelimitat de energie, de conștiință. Această energie se manifestă sub nenumărate forme. Putem spune că „Dumnezeu” este creația, realitatea creatoare, viața.

Identificarea cu corpul și mentalul dau impresia de a fi cineva, un „eu” diferit de restul existenței, un ego, o identitate. Acest „eu” iluzoriu vă separă de divin. Distanța pe care o creează este de asemenea un miraj. În realitate, nici o separare, nici o distanță nu este posibilă. Voi credeți că sunteți „voi” pentru că sunteți ignoranți, amnezici. Ați uitat felul vostru de a fi, condiția voastră originară și imuabilă.

Forța vitală creatoare infinită, nelimitată, pe care o veți redescoperi renunțând la „ego”, este „Dumnezeu”. Experiența pe care o faceți după stingerea „eului” este adevărata viziune divină. Și ce vedem atunci? Nimic care să amintească o identitate creatoare. Nu mai există nici „eu” nici „non-eu”. „Celălalt” nu există. Ceea ce este în valurile mării, în muguri sau în frunzele moarte este, de asemenea, în mine. Niciunde nu rămâne o linie de demarcație între mine și ființa cosmică. Eu sunt El; eu sunt El. Numai El există. Aceasta este adevărata viziune, extazul mistic. Un iluminat s-a exprimat în acești termeni: „Tat Tvam Asi”, adică „Tu ești Acela”. În ziua în care îl veți simți, în ziua în care îl veți vedea pe *Acela*, în ziua aceea îl veți „vedea pe Dumnezeu” Restul este pură imaginație.

Ce altceva înseamnă „vederea lui Dumnezeu” dacă nu absorbirea ființei voastre în ființa Sa? Cum ar putea picătura de apă să aibă o percepție directă, imediată și reală a oceanului? Pierzându-se în el. Contopindu-se cu el.

Dacă vreți cu adevărat să îl găsiți pe Dumnezeu, faceți al fel ca picătura de apă. Topiți-vă în divin, ego-ul vostru să dispară în El.

7. Eu cred în Dumnezeu și vă aud spunând despre credință că este nocivă. Considerați că trebuie să renunț la ea?

Nu vedeți că această întrebare conține propriul ei răspuns? Cât valorează o credință pe care o păstrați sau la care renunțați conform propriei dorințe? Nu este decât o dorință oarbă, o idee lipsită de orice interes. Singura problemă este orbirea.

Nu vă cer deci nici să credeți, nici să încetați să credeți, cazul ultim fiind tot o credință. Vă recomand să cunoașteți. Conștiința este singura stare de spirit care are o valoare. Unii numesc aceasta adevărata credință. Este o formulare nefericită deoarece cunoașterea nu este o credință.

Căutați adevărul fără nici o idee preconcepută, într-o perfectă stare de inocență. Doctrinile v-au împușinat inteligența, care a devenit apatică. Vă complăceți în această situație din lene, ea vă autorizează să nu faceți un efort personal.

Adoptând un credo oarecare, voi vă depărtați mult de sadhana. Într-un anumit fel vă sinucideți. Refuzați astfel viața, adevărul viu. A crede este atât de ușor! Voi vă mulțumiți să aprobați din cap, în timp

ce cunoașterea de sine este o încercare considerabilă. Religia nu este o autoritate. Din nefericire, nu sunt decât teorii. Karl Marx avea dreptate referindu-se la opiu. Însă ar fi trebuit să precizeze că stupefiantul poporului se găsește în religii și nu în religie.

Ați fost condiționați să credeți în shastre, în scrierile sfinte, în autoritățile așa-zic religioase. Eu vă cer insistent să credeți în voi înșivă. Descoperind adevărata voastră identitate, veți înțelege ceea ce exprimă shastrele. Fiți stabili pe propriile voastre picioare, bazați-vă pe voi înșivă. La ce folosește adevărul altora? „Fii propria ta lumină, spunea Buddha. Fii propriul tău adăpost. Nu există nici un alt mijloc decât acela de a te refugia în tine însuși”. Vă spun același lucru.

Într-o noapte, un sadhu rătăcitor își luă rămas bun de la gazda sa, un călugăr. „Este întuneric beznă, nu văd nimic”, spuse călătorul. Primi o lampă și tocmai se pregătea să plece în momentul în care gazda suflă în ea, făcând să se aștearnă bezna cea mai deplină. „Lumina mea nu-ți va fi de folos, spuse călugărul, găsește propria ta lampă.” Călătorul înțelese imediat. Claritatea interioară îl însoți de-a lungul întregii sale existențe.

Sadhana nu trebuie să fie un aspect sau un detaliu al vieții voastre. Ea trebuie să o pătrundă în întregime și să vă însoțească peste tot, în orice moment, în orice împrejurare. Abia atunci va fi spontană. Spiritualitatea nu constă într-un ritual sau altul, într-un act special, într-o devoțiune învățată. Spiritualitatea este un mod de a fi, un mod de viață în care totul devine devoțiune, rugăciune. Acțiunile sau comportamentul vostru nu sunt niciodată religioase. *Voi* puteți fi religioși. Viața *este* religie.

Depășirea izolării individuale, eliberarea de ego vă plasează dintr-o dată în Tot. Peretele vasului separă apa conținută în el de apa înconjurătoare. Învelișul „eului” vă ține îndepărtați de oceanul adevărului.

Ce este acest faimos „eu” pe care toate lumea îl are în permanență pe buze? S-a întâmplat să examinați problema în voi înșivă? El există pentru că l-ați primit niciodată în față. Într-o zi, demult, am vrut să-l cunosc. Nu am găsit pe nimeni. Cu prima ocazie, când vă aflați într-un moment de mare liniște, priviți în voi înșivă. Nu veți găsi nici un „eu”. Nu există. „Eul” este o iluzie care s-a instalat din cauza unei necesități sociale: atribuirea de nume lucrurilor și oamenilor. Numele și identitatea voastră au o anumită

utilitate practică în lume, dar nimic mai mult. În profunzime, firea voastră nu are nici un nume, nici ego.

Nimic real nu corespunde unor expresii ca „a atinge Nirvana”, „a se elibera”, „a ajunge la beatitudine”, „a-și găsi sufletul”, „a deveni atman”. Cum ați putea atinge ceea ce nu ați părăsit niciodată, cum ați putea deveni ceea ce ați fost întotdeauna? Se întâmplă de fapt următorul lucru: iluzia pe care o aveți despre lume, mai exact conceptele pe care le aveți despre lume, se șterg ca un vis și vă descoperiți centrați în voi înșivă. A compara acest lucru cu o călătorie sau cu o căutare este foarte parțial. Acest lucru seamănă mai degrabă cu persoana care în somn visează la o mie și una de întâmplări, iar atunci când se trezește își dă seama cu stupeoare că nu și-a părăsit patul. Nu vă veți întoarce niciunde, pentru că nu ați plecat niciodată. Nu veți regăsi nimic, pentru că nu ați pierdut nimic. Voi dormiți. Singurul lucru de care aveți nevoie este să vă treziți.

Descoperirea adevărului este întotdeauna perfectă, este o experiență totală, imediată. Nu un proces, nu o evoluție, ci un salt, o răsturnare, o explozie, o transformare. Vă puteți trezi oare încetul cu încetul? Nu. Dormiți sau nu. Visați sau nu. Nu există nimic intermediar.

Sadhana poate fi foarte lungă, este adevărat. Însă adevărul se manifestă spontan, ca un fulger. El nu aparține timpului. Tot ceea ce se înscrie în timp este gradual, progresiv. Sadhana se desfășoară în timp și spațiu. Iluminarea se petrece în afara timpului.

Pentru a realiza adevărul, o sadhana a bunătății și a renunțării nu este suficientă. Aceasta este doar sadhana parțială, o simplă transformare pe plan social. O sadhana autentică vă cere să depășiți noțiunile de bine și de rău, de iubire și ură, de milă și cruzime, de samsara (lume) și moksha (eliberare). Această transcendență a dualității se numește veetaragata, starea de dincolo de atașare și de detașare. Veetaraga chitanya, conștiința pură curățată de orice dorință, este starea în care nu mai rămâne nici o idee de bine sau rău, de virtute sau păcat. Este starea în care există numai chitanya pură, conștiința imaculată și inalterabilă a Sinelui. Adevărul se dezvăluie numai omului aflat în această stare.

Vegheați ca mentalul vostru să fie alert și neutru, zi și noapte, orice s-ar întâmpla, ca un actor care își joacă rolul fără să piardă din

vedere faptul că el nu este personajul piesei și că nu se identifică deci cu fericirile și nefericirile acestuia din urmă.

Omul activ care rămâne conștient nu este afectat de evenimente. Această stare este o consecință firească a atenției. În momentul când pășești în mod conștient, simt că merg și, în același timp, că nu merg. Corpul meu se mișcă. Conștiința mea rămâne stabilă. Același lucru se întâmplă atunci când mănânc, vorbesc, lucrez și așa mai departe. Există un punct în voi care nu ia parte, care rămâne martor. El este mai presus de orice amestec, este netulburat. El nu acționează, nu se alătură, nu suferă.

Cu cât această experiență de martor devine mai profundă, cu atât sentimentele care vă fac să oscilați între o emoție și opusul ei se vor dizolva. Fluctuațiile negative vor sfârși prin a dispărea complet, și atunci veți înțelege că sunteți atman, conștiința absolută și pură.

Ce este mentalul? Un mecanism care adună, păstrează și clasifică în concepte ceea ce percep simțurile. Dacă voi credeți că sunteți creierul vostru, atunci confundați stăpânul cu servitorul. Dacă vreți să realizați Sinele vostru real, trebuie să uitați tot ceea ce ați adunat, și să-l urmați pe cel care cunoaște. Minte este doar ceea ce știm „referitor la”; Sinele este mijlocul prin care știți totul.

Sinele, martorul, cunoscătorul este identitatea voastră reală. Sinele nu este implicat nici în naștere și nici în moarte, el nu este nici maya (iluzie), nici moksha (eliberare). El este doar martor, martor al luminii și al întunericului, martor al suferinței și al beatitudinii. Sinele, cunoscătorul, este dincolo de orice dualitate.

Cel ce ajunge să descopere acest martor este ca un lotus înflorit, cu totul separat de noroiul din care s-a născut și de apa în care trăiește. Un astfel de om rămâne netulburat în fața durerii și a plăcerii, netulburat în bogăție sau în umilință. El rămâne martor la tot ceea ce se petrece. Evenimentele sunt ceea ce sunt, dar acum ele se desfășoară „în fața lui”. Martorul nu se amestecă în ele. El le reflectă doar, ca o oglindă în care se formează și dispar mii de imagini și care rămâne imaculată.

Un sadhu în vârstă și un băiețandru ajunseseră odată pe malul unui râu. „Cum vom traversa?”, întrebă băiatul. „Fără să ne udăm picioarele”, răspunse bătrânul. Tânărul îl auzi și, ca lumina fulgerului, ceva deveni foarte limpede în el. Cuvintele misterioase se

înregistrară adânc în inima sa și îl călăuziră în tot cursul vieții. Într-o bună zi, fu în stare să traverseze râul fără să se ude la picioare.

Străduiți-vă să deveniți ca acel băiețandru, sau ca omul care postește mâncând, sau ca acela care veghează dormind. Numai unui astfel de om îi va fi acordată eliberarea pe pământ, iar Dumnezeu îi va surâde în fiecare piatră.

Cineva spunea că mintea nu trebuie să conțină lumea și că lumea nu trebuie să ocupe mintea. Împlinirea primei părți a acestei fraze atrage după sine realizarea celeilalte. Prima este cauza, a doua este efectul.

Nu începeți invers, va fi o mare greșeală. Vă recomand chiar să nu păstrați decât începutul: mintea nu trebuie să conțină lumea. Acest fapt este suficient, deoarece ceea ce nu se instalează în spiritul vostru nu va putea să-l hărțuiască niciodată.

În starea de samadhi nu mai există obiect de cunoscut pentru cel care cunoaște. Deci nu putem spune că există cunoaștere. Aceasta nu este o cunoaștere în sensul obișnuit al cuvântului, dar nu este evident nici ignoranță. *Nu mai este nimic de cunoscut.* Starea de samadhi este diferită de știință și de ne-știință, deoarece ea nu mai are un obiect care ar putea fi cunoscut sau ignorat. Este o stare de subiectivitate pură. Nu mai există decât cel care cunoaște, conștiința pură fără conținut, *Acela*.

Într-o zi, un sadhu fu întrebat: „Ce este meditația, dhyana?” Răspunse: „A fi în ceea ce este foarte aproape, este dhyana, meditația.” Ce este foarte aproape de voi? Cu excepția sinelui vostru, nu este oare totul foarte îndepărtat? Voi sunteți foarte aproape de sinele vostru, dar vă întoarceți mereu spre ceea ce este străin și părăsiți ceea ce este *al vostru*. Voi nu sunteți niciodată „la voi”.

A rămâne în sine este meditație. Când corpul și spiritul vostru încetează să tindă spre exterior și să se risipească la periferie, vă găsiți în singurul loc în care puteți exista cu adevărat: în voi. Acest loc este starea meditativă.

Atunci când nu sunt niciunde, eu sunt în mine, în intimitatea ființei mele, în centru inimii mele. Aici și nu altundeva, pot să văd adevărul. Pierzându-mi timpul prin împrejurimi, pierd totul deoarece părăsesc singura comoară care este a mea: ființa mea. Pot să o regăsesc numai întorcându-mă „la mine”.

Eu nu vă cer să renunțați la lume, eu vă cer să vă transformați. Întoarceți-vă, regăsiți centrul vostru original. Faptul de a nega lumea sensibilă nu vă va schimba. Dacă voi vă transformați, ea își pierde orice consistență pentru voi. Religia autentică nu îi este ostilă, ea este transformarea interioară, cunoașterea de sine.

Nu vă mai gândiți la lume, analizați mai degrabă modul în care o percepeți. La acest nivel trebuie să aibă loc revoluția Atitudine a voastră este cea care creează atât lumea cât și sclavia. O privire nouă transfigurează totul, întreaga creație apară într-o altă lumină. Nu există nimic rău în universul vizibil, în samsara. Greșeala este felul vostru de a privi, în alegerea voastră.

Yoga este mult mai importantă decât știința, deoarece nimic nu depășește în univers, ca importanță, Sinele. Omul este dezechilibrat și nefericit pentru că știe din ce în ce mai multe lucruri despre materie și din ce în ce mai puțin despre el însuși. El călătorește în spațiu și ignoră cine este cu adevărat. El coboară în străfundurile oceanului și nu ajunge să se cufunde în el însuși; se bălăcește la suprafață. Această situație este total sinucigașă. Iată de ce, pentru a restabili echilibrul, este urgent și imperios necesar să fie învățată yoga.

Numai această învățătură și această practică vor putea da naștere unui om nou și vor pune bazele unei umanități diferite. Omul s-a amestecat atât de mult în materie încât o contrapondere – cunoașterea de sine – a devenit extrem de necesară pentru a restabili echilibrul. Ignorantul care manipulează forțe puternice, inclusiv energia atomică, sfârșește întotdeauna prin autodistrugere. Un amestec de știință și de ignoranță este întotdeauna distructiv. Dimpotrivă, știința adăugată înțelepciunii poate transforma această lume într-un paradis.

Viitorul omului se găsește în yoga. Aceasta este știința viitorului, știința omului.

DETERMINAREA

Un moment de sankalpa, de determinare totală, ajunge. Din contră, o viață întregă nu valorează nimic dacă poartă șeaua aservirii. Durata este cu totul secundară. Cunoașterea de sine și voința de a ști cine sunteți sunt capitale. Realizările lumii se fac în sfera timpului, cele ale adevărului în sfera curajului. Sadhana voastră trebuie să vibreze de sankalpa, de determinare absolută.

Iată scurse cele cinci zile de “câmp de meditație”. Momentul despărțirii a sosit și eu văd că aveți inimile grele. Ceea ce se adună trebuie să se împrăștie, este inevitabil. Întâlnirea poartă în sine ruptura, fericirea pregătește nenorocirea și nașterea este primul pas către moarte. Orice progres în această lume are un început și un sfârșit. Imposibil de ocolit. Dar procesul, el însuși, poate fi depășit.

Dacă timpul care v-a fost acordat între venirea voastră în lume și ieșirea voastră din ea este folosit pentru cunoașterea de sine, el deodată țâșnește către Eternitate. Viața care devine sadhana vă aduce în fine moartea mistică, dispariția ego-ului care este eliberare, moksha. Traiectul corpului între concepția sa și dezagregarea sa este scurt, dar spațiul între moksha, moartea ignoranței și moartea fizică este de nemăsurat, atât de vast cât spațiul care separă corpul de suflet, visul de realitate. Toate distanțele cunoscute adunate, nu sunt nimic în comparație cu acest infinit și imaginația cea mai năstrușnică nu poate nici măcar să presimtă imesitatea care diferențiază moksha, fulgerarea ego-ului și dezagregarea fizică. Ideea că voi sunteți corpul vostru vă omoară, vă desparte de viață. Experiența care vă arată că voi sunteți sufletul vă eliberează, ea este salvatoare, moksha. De fiecare când vă nașteți, vi se oferă o nouă șansă să descoperiți aceasta, să găsiți infinitul. De fiecare dată când vă apropiați de meditație, această șansă bate la poarta voastră cu bătaii întărite. O clipă de atenție vă poate salva. Voi veniți să petreceți aici cinci zile. Sunt oare câteva zile, câteva vieți? Nimic. Contează doar acel moment de determinare absolută.

Rețineți că dacă lumea se construiește în timp, adevărul, el, este fructul determinării, sankalpa. De intensitatea sa depinde expansiunea nelimitată a clipei, expansiunea timpului, venirea eternității, a nașterii sale. Ceea ce veți considera ca “viață” este o agonie. De îndată ce se constituie, corpul se grăbește către moarte. Acest proces în nici un caz nu poate fi numit viață. El este moarte de la un capăt la celălalt capăt.

Adevărata viață este “viață” de asemeni de la un capăt la altul. Ea nu are sfârșit. Vă nașteți cu adevărat când setea voastră de adevăr va deveni de neșters și voința voastră de a-l găsi totală. Ea este aici, în voi, dar fără curaj nu veți face nici un pas în întâmpinarea ei. Setea de nestins devine sadhana la omul valoros.

Ce este această “determinare”? Un om a înrebat într-o zi un fachir despre modul de a-l atinge pe Dumnezeu. Ascetul sondă privirea interlocutorului și văzu în ea o dorință arzătoare de Divin. El i-a promis să-l instruiască dacă acceptă să meargă la apa care curge aproape, pentru a se scălda. Abia coborâți la râu, ascetul sări pe acel care-l însoțea și-i băgă hotărât capul sub apă. Omul se zbătu din toate puterile sale și reuși în fine să iasă la suprafață, abia trăgându-și răsuflarea. Fachirul râdea cu gura până la urechi. După ce victima își reveni în fire după șocul suferit, el îl întrebă: “Ce-ți doreai tu cel mai mult pe când erai gata să te asfixiezi?” “Un singur lucru – exclamă omul – Unul singur! Aer!” “Acesta este secretul ca să-L atingi pe Dumnezeu – spuse fachirul. O voință, o determinare absolută. Căci ea mobilizează toate forțele care sunt latente la tine”.

Voi trebuie să puneți totul în operă dacă vreți să reușiți, să aruncați totul în balanță. Țin să v-o amintesc înaintea plecării.

Și mai ce încă? Perseverența este sadhana voastră. Să fie ca o cascadă a cărei ape cad încontinuu și sfarmă zidurile ignoranței voastre.

Calea există, dar evitați să mergeți pe cărări bătute. Propriile voastre eforturi vor trasa progresiv calea care este a voastră. Este ceea ce Mahavira voia să spună vorbind de adevărul obținut prin muncă. Nu sperați la nici o pomană. Adevărul este o împlinire personală atinsă cu forța curajului și cu eforturi continue. Și cu răbdare. Divinul nu este pentru cei slabi, cei leneși, cei grăbiți.

Într-o zi un sadhu întâlni un înger. “Te rog du-te și-L întreabă pe Dumnezeu cât timp îmi mai trebuie pentru a atinge moksha, eliberarea” – îi spuse călugărul. Nu departe de ei, un tânăr sanyasin medita liniștit, așezat sub un arbore banyan. El nu-i răspunse îngerului care a vrut să știe dacă și el dorește să-și cunoască de asemeni viitorul.

Câtva timp mai târziu, îngerul se întoarse. “Dumnezeu mi-a zis că-ți mai trebuie trei nașteri” – spuse el adresându-se lui sadhu.

Bătrânul fu cuprins de furie. El își aruncă șapca în pământ și țipă tremurând: “Asta este atroce, insuportabil, încă trei nașteri!”

Apoi îngerul se întoarse către tânărul discipol: “Pentru tine vor mai fi atâtea nașteri câte frunze poartă acest copac”. Ochii sanyasin-ului se umplură de lacrimi. El se ridică și începu să danseze extatic: “Nu mai mult decât atât? Atunci totul este ca și făcut! Există atâția arbori pe acest pământ și iată că numărul nașterilor mele viitoare nu vor depăși numărul frunzelor acestui singur banyan. Ce minune!”

Sanyasin-ul dansă atâta și cu așa dăruire, încât a fost eliberat. Un singur moment de pace, de dragoste infinită și de răbdare fericită sunt în stare să opereze tot. Căci această atitudine este deșteptare în sine.

Regăsiți întregul ocean de adevăr, este în același timp dorința inimii mele și rugăciunea sufletului meu.

DESPRE AUTOR

1931 – 11 decembrie, Osho (Bhagwan Shree Rajneesh) se naște într-o familie modestă jaină, la Kuchwada în Madhya Pradesh (India). El își petrece primii 7 ani din viață la bunici, care-i acordă o mare libertate și aprobă total interesul intens pe care copilul îl manifestă pentru problemele fundamentale privind viața, moartea, adevărul. Bunica sa i-a rămas cea mai mare prietenă și de altfel va deveni o discipolă a nepotului.

1953 – 21 martie, Osho atinge iluminarea. El a urmat studii strălucitoare la Universitatea din Sangar (primirea în filozofie obținută cu cea mai mare distincție și medalia de aur în concursuri naționale de elocință). Apoi va fi profesor de filozofie.

1966 – El decide să se consacre în întregime trezirii conștiinței umane. El parcurge țări sub numele de acharya (învățător) Rajneesh și învață arta de a medita. În timp ce mii de persoane se îndreaptă către el, ostilitatea crescuse în mediile politice, religioase și altele pe care el le denunța drept ipocrite și având o influență rea.

1968 – El se instalează la Bombay și inaugurează tehnici de meditație revoluționare. El instaurează în special meditația zisă “Kundalini” și meditația dinamică, tehnică prin care mentalul este

pregătit pentru tăcere printr-o fază inițială de catharsis. A început să i se spună “Bhagwan” – “Cel binecuvântat”.

1970 – Occidentalii se alătură discipolilor lui Osho, al cărui nume ajunsese în Europa, Statele Unite, Australia, Japonia.

1974 – Inaugurarea ashramului Poona. Un centru foarte important de psihoterapie, de dezvoltare personală și de meditație, cresc rapid. Osho, din ce în ce mai des se retrăgea în camera sa pe care o părăsea de două ori pe zi pentru a se adresa auditoriului său. Aceste discuții de dimineață și de seară sunt exegeze strălucitoare din toate marile tradiții spirituale ale lumii, încrustate cu noțiuni științifice absolut moderne.

1981 – Osho pleacă în Statele Unite. Se creează o comună în Oregon – Rajneeshpuram – oraș cu 5000 de locuitori. Alte centre autonome se deschid aproape peste tot în lume.

1985 – 29 octombrie, Osho este arestat pentru nerespectarea legislației privind imigrarea. El este expulzat în termenul unei persecuții, a cărei instigatori și protagoniști vor sfârși prin a fi cunoscuți într-o zi. Începe un periplu stupefiant în căutarea unei țări în care să se stabilească. Din rațiuni neantemeiate sau neadevărate, sau chiar fără nici o explicație (dar întotdeauna la presiunea exercitată de Statele Unite), el este declarat indezirabil în 21 de țări.

1986 – 29 iulie, Osho revine în India. Șase luni mai târziu ashramul Poona, Osho Commune International, își redeschide porțile și cunoaște cu adevărat o nouă dezvoltare.

1988 – Pentru prima dată, după 14 ani, Osho conduce din nou, personal, meditația la începutul și sfârșitul fiecărei convorbiri. El instaurează de asemenea o tehnică meditativă nouă, “Meditația Mistică Roz”, unde două din cele mai refulate expresii ale timpului nostru – râsul și plânsul – sunt duse până la paroxism (7 zile de râs, 7 zile de plâns) pentru a face net loc la 7 zile de tăcere interioară.

1989 – Osho decide să nu i se mai spună “Bhagwan”. Discipolii săi încă mai demult găsiră a-l numi Osho Rajneesh. El își continuă munca în ashramul Poona. În fiecare seară, mii de persoane din lumea întreagă, discipoli și prieteni, se adună în auditoriu pentru a-l aculta și a comunica în tăcere cu el.

1990 – 19 ianuarie, Osho își părăsește corpul pe deplin conștient.

